

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 14^{ON}
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 2 - (671)

1937

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΡΜΑΝ ΜΕΡΣΙΕ

**Τελεσασμένα
Φτερά**

ΤΟΥ ΑΡΜΑΝ ΜΕΡΣΙΕ

— Λοιπόν, γιατρέ μου; ρώτησε η Φρανσουάζ Νταρνέ με αγωνία, κυττάζοντας τόν κ. Λεβάλ στα μάτια, σάν νά περίμενε ν' ακούση από τὰ χεῖλη του τὴν καταδίκη της ἢ τὴν ἀπαλλαγὴ της.

Ὁ γιατρός κούνησε τὸ κεφάλι του μελαγχολικά. — Στὸ σημεῖο ποὺ φθάσατε τώρα, ἀγαπητὸ μου παιδί, — εἶπε, χαμηλώνοντας τὰ βλέμματά του, — τὸ θεωρῶ ὄχι μονάχα περιττὸν, ἀλλὰ κι' ἐπικίνδυνον νὰ σὰς παρηγορήσω... Ὅταν ἤρθατε νὰ μ' ἐπισκεφθῆτε, πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα, εἶχατε μιὰ ἐλαφρὰ ἀδενόπαθεια... Σὰς συμβούλευσα νὰ πᾶτε νὰ μείνετε λίγο καιρὸ σ' ἕνα θουνό... Ἄν μ' ἀκούγατε, θὰ εἴσατε σήμερα τελείως καλά... Ἐσεῖς, ὅμως, δὲν λάθατε ὅτι ὅφει σὰς τὰ λόγια μου... Καὶ σήμερα...

— Ναί, τὸ ξέρω! τὸν διέκοψε ἡ Φρανσουάζ μὲ ἀπότομο ὕφος. Εἰμαι φυματική!...

Ὁ κ. Λεβάλ ἄφησε τὸ κεφάλι του νὰ πέση στὸ στήθος του.

— Ὅφειλω νὰ σὰς πληροφωρήσω, — συνέχισε, — ὅτι ἡ κατάστασίς σας εἶνε πολὺ σοβαρά... Ἐχετε διαρκῶς σχεδὸν 39 βαθμοὺς πυρετό. Δὲν περνᾷ μέρα ποὺ νὰ μὴ κάνετε αἰμόπτυσι... Πρέπει νὰ φύγετε ἀμέσως, νὰ πᾶτε στὸ σανατόριο ποὺ θὰ σὰς ὑποδείξω καὶ νὰ ὑποβληθῆτε σὲ εἰδικὴ θεραπεία...

— Εἰμαι ἀρραβωνιασμένη, γιατρέ! τὸν διέκοψε καὶ πάλιν ἡ Φρανσουάζ. Ὑστερ' ἀπὸ πόσο καιρὸ νομίζετε ὅτι θὰ μπορέσω νὰ παντρευθῶ;...

— Πάντως ὄχι πρὶν περάσουν ἀρκετὰ χρόνια... Αὐτὸ ἐπιβάλλουν ἡ κατάστασις τῆς υγείας σας καὶ ἡ ὑποχρεώσεις σας ἀπέναντι τοῦ μέλλοντος συζύγου σας καὶ τῶν παιδιῶν ποὺ θὰ κάνετε... Ὡς τώρα, εἶχατε τὸ δικαίωμα ν' ἀδιαφορήσατε γιὰ τὴν υγεία σας καὶ τίς συμβουλές μου... Δὲν μπορεῖτε, ὅμως, νὰ πάρετε στὸν λαϊμό σας καὶ ἄλλους ἀνθρώπους...

Καὶ ὁ γιατρός, ἐπιθυμῶντας νὰ τελειώσῃ ἡ ἐπίσκεψίς αὐτῇ, ποὺ τοῦ ἦταν θλιθερὴ, ἐπειδὴ γινώριζε ἀπὸ καιρὸ τὴν δίδω Νταρνέ καὶ τὴν πονοῦσε εἰλικρινά, κάθησε στὸ γραφεῖο του κι' ἔγραψε τὴν διεύθυνσι ἐνὸς σανατορίου στὴν Ἑλβετία.

— Θὰ φύγω αὔριο κιόλας, ψιθύρισε ἡ Φρανσουάζ παίρνοντας τὸ χαρτάκι.

Ὁ γιατρός τῆς χαίδεψε τὰ μαλλιά. — Μὲ συγχωρήτε, τῆς εἶπε, ποὺ φάνηκα τόσο σκληρὸς μαζί σας. Ἐπρεπε, ὅμως, νὰ σὰς μιλήσω μὲ μεγάλη αὐστηρότητα, νὰ μὴ σὰς ἀποκρύψω τὴν ἀλήθεια... Καὶ τώρα ποὺ ἔκανα τὸ καθήκον μου ὡς γιατρός, θὰ σὰς πῶ μερικά λόγια καὶ ὡς φίλος: Δὲν πρέπει νὰ χάσετε τὸ θάρρος σας! Ἐφθάσε ἡ στιγμή νὰ δείξετε ὅτι ἔχετε θάρρος, ὄχι μονάχα ὅταν πετᾶτε μὲ τὸ ἀεροπλάνο σας, ἀλλὰ καὶ ὅταν θρίσκεσθε στὴν πεζὴ γῆ μας. Εἰμαι βέβαιος ὅτι ἡ Φρανσουάζ Νταρνέ, μιὰ ἀπὸ τίς καλύτερες γυναῖκες ἀεροπόρους τῆς Γαλλίας, θὰ δείξῃ στὴν περίπτωσι αὐτὴν τόλμη καὶ κουράγιο... Ἐχὼ ἐμπιστοσύνη στὴν ἐπιβολὴ ποὺ θὰ ἐξασκήσατε στὸν ἑαυτὸ σας... Ἡ ἀπογοήτευσίς δὲν πρέπει νὰ καταβάλῃ τὸ ἠθικὸ σας... Μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε;

— Ναί, γιατρέ μου! ψιθύρισε ἡ Φρανσουάζ, προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ.

Κι' ἔφυγε θιαστικά, ἴσως ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ τὴν διῇ ὁ κ. Λεβάλ νὰ κλαίῃ. Ὅταν, ὅμως, ξαναθρέθηκε μόνη στὸ μικρὸ αὐτοκίνητό της, ποὺ τὸ εἶχε ἀφήσει ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ, ἄφησε τὰ δάκρυά της νὰ κυλήσουν σάν ποτάμι στὰ μάτια της.

— Εἰμαι χαμένη! εἶπε μὲ τὸν νοῦ της. Σχεδὸν ἀμέσως ἔκανε καὶ μιὰ ἄλλη σκέψι:

— Καὶ ὁ Πιέρ; Τί θὰ τοῦ πῶ τώρα; Πῶς θὰ τοῦ ἀναγγεῖλω τὴν τρομερὴ αὐ-

τὴ εἶδσι ποὺ καταστρέφει τὰ σχέδιά μας, τὴν εὐτυχία μας, τὸ μέλλον μας;...

Ἐνοιῶθε τὸ μυαλό της νὰ σαλεύῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία. — Ἀλλοίμονον! φώναξε σὲ μιὰ στιγμή, τόσο δυνατὰ, ὥστε ἕνας διαθῆτης γύρισε καὶ τὴν κύτταξε παραενεμένος. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ξαναπετάξω!... Ἐσπασαν τὰ φτερά μου!...

Ἡ μιὰ σκέψις ἔφερνε τὴν ἄλλη. Ἡ Φρανσουάζ θυμήθηκε ὅτι εἶχε, ὅστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, ραντεβού μὲ τὸν Πιέρ στὸ ἀεροδρόμιο. Θὰ ἔκαναν μαζί μιὰ δοκιμαστικὴ πτήσι γιὰ τὴν μεγάλη ἐπίδειξι ποὺ θὰ γινότανε τὴν ἐρχόμενη Κυριακή... Ἀναστένανε θαθεῖα, ἔβαλε λίγη πούδρα στὸ πρόσωπό της καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ ἀεροδρόμιο...

Ὅταν ἡ Φρανσουάζ Νταρνέ ἐνοιῶσε, πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες, νὰ τὴν πιάνη παράξενη κούρασι κάθε ἀπὸνευμα, ὅταν δηλαδὴ ἀρχίσαν νὰ ἐκδηλώνωνται σ' αὐτὴν τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς φυματιώσεως, νόμισε στὴν ἀρχὴ ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ παροδικὴ ἀδιαθεσία. Καὶ ἀπέφυγε νὰ πῇ τίποτα στυῶν γονεῖς της. Ἐξάλλου, γιὰ νὰ τοὺς ἐνοχλήσῃ; Ἦσαν καὶ οἱ δύο τόσο ἀπασχολημένοι. Ὁ κ. Νταρνέ, μέλος τοῦ συμβουλίου πολλῶν βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων, ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ταξιδεύῃ διαρκῶς ἀπὸ τὴν Λυὼν στὴν Ἀλλῆ. Ὅσο γιὰ τὴν κυρία Νταρνέ, ἡ ὁποία ἦταν πρόεδρος πολλῶν φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων, εἶχε πάψει ἀπὸ καιρὸ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἀτίθασσι κόρη της: Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ γιὰ τὴν Φρανσουάζ προτιμοῦσε τὴν συντροφιά τῶν ἀεροπόρων καὶ τῶν μηχανικῶν ἀπὸ τῶν συνομηλικῶν της κοριτσιῶν καὶ τίς ἔντονες ἡδονές της ἀεροπορίας ἀπὸ τὴν ἀμέριμνη ζωὴ τῶν κοσμικῶν σαλονιῶν...

Ἡ μαμά μὲ βλέπει μὲ τὸ τρομαγμένο ὕφος μιᾶς κόττας ποὺ ἔκανε αὐγὸ στρουθοκαμήλου! συνήθιζε νὰ λέη, γελῶντας, ἡ Φρανσουάζ.

Ὅπωςδήποτε, ἡ Φρανσουάζ εἶχε ἀποκήσει, ἰδίως μετὰ τὴν ἐνηλικίωσί της, πλὴρῃ ἀνεξαρτησία. Καὶ ἡ οἰκονομικὴ της κατάστασις — εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ μιὰ θεία της μιὰ τεραστία προίκα — τῆς ἐπέτρεπε νὰ ἱκανοποιῇ κάθε ἐπιθυμία της. Κι' ἐπειδὴ ὁ μεγαλύτερος ἔρως τῆς ζωῆς της ἦταν ἡ ἀεροπορία, ἀγόρασε ἕνα μικρὸ ἀεροπλάνο, ἕνα ἀριστούργημα μηχανικῆς κατασκευῆς, κι' ἔκανε τακτικὰ πτήσεις ὁλομόναχῃ.

Στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ὀρνὺ, τόπο κοσμικῶν συγκεντρώσεων, γνωρίστηκε μὲ τὸν Πιέρ Ἀσεράκ, ὁ ὁποῖος ἦταν κι' αὐτὸς φανατικὸς πιλότος... Γυῖός ἐνὸς πλουσίου βιομηχάνου τῆς περιφέρειας, εἶχε ἐπιδοθῇ στὴν ἀεροπορία ἀπὸ τὰ ἐφηδικὰ του χρόνια. Τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸν γινώριζε ἡ Φρανσουάζ, ὁ Πιέρ, ἡλικίας τριάντα ἐτῶν, φημιζόταν ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἐρασιτέχνες ἀεροπόρους τῆς Γαλλίας.

Ἡ κοινὴ ἀγάπη γιὰ τὰ τολμηρὰ πετάγματα ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος κρίκος ποὺ εἶχαν ἐνώσει τὴν Φρανσουάζ καὶ τὸν Πιέρ. Ἡ ἀμοιβαία συμπάθειά τους δὲν ἀργήσε νὰ πάρῃ τὴν

μορφὴ φλογεροῦ ἐρωτικοῦ αἰσθηματος. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δύσκολα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ συνιτῇ πρὸ πατρὸς στὸ ἐνυγρὸν ἀπὸ ἀπόψεως κοινωνικῆς θέσεως καὶ ψυχικῆς ἁρμονίας. Ἦσαν καὶ οἱ δύο νέοι, πλημμυρισμένοι ἀπὸ ζωὴ. Τὰ συχνὰ πετάγματά τους σὲ μεγάλα ὕψη, εἶχαν χαλάρωσει τὴν καρδίά τους. Καρμιά ταπεινὴ σκέψις δὲν θόλωνε τὸ μυαλό τους. Ἦσαν δύο ἐλεύθερα καὶ περήφανα πουλιά. Ἀρραβωνιάστηκαν, καὶ ὅστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ θὰ ἔκαναν τοὺς γάμους των.

Μὰ ἡ Φρανσουάζ, θέλοντας νὰ φαῖ ἀνταξία συντροφος τοῦ Πιέρ, ἔκανε κατάρχησι τῶν δυνάμεών της. Ἡ ἀλλεπάλληλες πτήσεις εἶχαν κλονίσει τὸ νευρικὸ της σύστημα καὶ ἐξασθενίσει περισσό-

τερο τὸ ἀδύνατο ἄλλωστε στήθος της. Στὴν ἀρχή, ἄρχισε νὰ ἰδρώνη συχνὰ καὶ νὰ κουράζεται εὐκολά. Δὲν ἀπέδωσε, ὅμως, σημασία στ' ἀνησυχητικά αὐτὰ συμπτώματα, ὥπου μιά ξαφνική αἰμόπτυσις τὴν ἔκανε πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα, χωρὶς νὰ πῇ σὲ κανένα τίποτε, νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν γιατρό Λεθάλ, ἕνα οικογενειακὸ φίλο τους...

— Οἱ πνευμόνες σας εἶνε προσβεβλημένοι! τῆς εἶπε ἡ κείνη, ἀφοῦ τὴν ἐξέτασε μὲ μεγάλη προσοχή. Ἔννοεῖται, ὅτι τὸ κακὸ θρίσκει ἀκόμη στὴν ἀρχή του... Πρέπει, ὅμως, νὰ προφυλαχθῇτε... Εἶνε ἀνάγκη νὰ διακόψετε τὶς πτήσεις καὶ νὰ πᾶτε νὰ μείνετε λίγο καιρὸ σ' ἕνα θουνό!

Ἡ Φρανσουᾶζ δὲν ἀκολούθησε τὶς συμβουλές τοῦ γιατροῦ. Ἐκανε τότε προπονήσεις μὲ τὸν Πιέρ γιὰ μιά μεγάλη ἐπίδειξι πὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνη στὸ ἀεροδρόμιο Λε Μπουρζέ καὶ δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο ν' ἀπουσιάσῃ ἀπὸ τὸ ἀγώνισμα αὐτό, στὸ ὁποῖο θὰ ἐλάμβαναν μέρος ἑρασιτέχναι ἀεροπόροι ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον. Κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ πετᾷ. Μὰ ἡ κατάσταση τῆς ὑγείας της χειροτέρευε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Ὁ Πιέρ εἶχε ἀντιληφθῇ, ἀπὸ τὴν ὥρμητο πὺ ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τῆς Φρανσουᾶζ καὶ ἀπὸ τοὺς μελανοὺς κύκλους πὺ στεφάνωναν τὰ μάτια της, ὅτι κατὰ τῆς συνέβαινε.

— Τί ἔχεις, ἀγάπη μου; τὴν ρωτοῦσε ἀνήσυχος.

— Ὡ! δὲν εἶνε τίποτα! τοῦ ἀπαντοῦσε ἡ Φρανσουᾶζ μὲ προσποιητὴ εὐθυμία. Λίγη υπερκόπωση... Ὁ γιατρός μου συνέστησε ἀνάπαυσι... Διάλεξε τὴν περίστασι νὰ μοῦ δώσῃ τέτοια συμβουλή! Ἄς εἶνε, ὅμως, μοῦ φαίνεται ὅτι μετὰ τὴν μεγάλη ἐπίδειξι τοῦ Λε Μπουρζέ, καλὰ θὰ κάνω νὰ ξεκουρασθῶ λίγο καιρό...

— Ἐξάλλου, θὰ παντρευτοῦμε τότε, — συνεπλήρωνε ὁ Πιέρ, — καὶ θὰ φύγουμε ἀμέσως γιὰ τὴν Ἰταλία...

Καὶ ὁ Ἀσεράκ, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται τὴν τρομερὴ ἀλήθεια, τελείως καθήσυχασμένος ἀπὸ τὶς διαβεβαιώσεις τῆς μητρί της, τὴν ἐπέλεξε ν' ἀσκήσῃ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο. Ἐξαινικά, ὅμως, πρὶν ἀπὸ δύο μέρες ἡ Φρανσουᾶζ ἔπαθε νέα αἰμόπτυσι, πὺ τὴν ἔκανε νὰ μείνῃ δύο ὁλόκληρες ὥρες σχεδὸν ἀναίσθητη. Καὶ τότε μονάχα ἀνησούχησε σοβαρὰ καὶ ἀποφάσισε νὰ ξαναπᾶν στὸν γιατρό, γιὰ ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ τῆς καταδίκης της.

Καὶ τώρα, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο τὴν μετέφερε στὸ ἀεροδρόμιο, συλλογιζότανε μὲ τρόμο ὅτι ἦταν πειὰ ὑποχρεωμένη νὰ φανερῶσιν στὸν μνηστῆρα τῆς τὴν πραγματικὴν κατάστασι. Δὲν εἶχε πειὰ τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ ἀποκρύψῃ περισσότερο ὅτι ἦταν φυματικὴ, ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ λάβῃ μέρος στὴν μεγάλη ἐπίδειξι...

Τί θὰ τῆς ἔλεγε, ὅμως, ὁ Πιέρ;

Τί θὰ ἔκανε τώρα πὺ θὰ μάθαινε ὅτι ἡ Φρανσουᾶζ ἦταν θάρεϊ ἀρρώστη καὶ ὅτι δὲν θὰ μπορούσαν νὰ παντρευτοῦν πρὶν περάσουν πολλὰ χρόνια;...

«Ὅταν ἡ Φρανσουᾶζ Νταρνέ ἔφτασε στὸ ἀεροδρόμιο, ζιευθύνθηκε ἀμέσως στὸ ὑπόστεγο ὅπου ἐστεγαζόντο τὸ ἀεροπλάνο τὸ δικὸ της καὶ τοῦ Πιέρ.

— Καλημέρα, Ντίκ! εἶπε στὸν μηχανικό. Δὲν φάνηκε ἀκόμα ὁ κ. Ἀσεράκ;

— Ὁχι, δεσποινὶς Νταρνέ, ἀποκρίθηκε ὁ Ντίκ. Μὰ δὲν θ' ἀργήσῃ νάρθῃ...

Ἡ Φρανσουᾶζ ἔνοιωσε νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὰ στήθη τῆς ἕνα θάρος. Τὴν χαροποίησε σχεδὸν τὸ γεγονός ὅτι ὁ

Πιέρ δὲν ἦταν ἐκεῖ, ὅτι δὲν τὸν ἀντίκρουσε ἀμέσως μπροστὰ της. Μὰ ἡ χαρὰ τῆς δὲν θάσταξε. Ἡ σκέψις ὅτι ὁ ἀεροπλανιστικὸς τῆς δὲν θ' ἀργούσε νὰ φανῇ καὶ ὅτι θὰ ἦταν ἡ πωδῆποτε ὑποχρεωμένη νὰ τοῦ δώσῃ ἐξηγήσεις, τὴν ἔβρισε καὶ πάλι σὲ ἀπελπισία...

— Θεέ μου! τί νὰ κάνω; ἀναρωτήθηκε μὲ τρόμο.

Ὁ πόνος εἶχε παραμορφώσει τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου της.

Ὁ μηχανικὸς ἀντελήφθη ὅτι κατὰ τῆς συνέβαινε καὶ τὴν ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον:

— Τί ἔχετε, δεσποινὶς, Νταρνέ;... Δὲν σὰς θλέπω κατὰ τώρα τελευταία... Ἐχετε ἀδυνατίσει πολὺ, ἔχετε καταβληθῇ...

— Δὲν εἶνε τίποτα, Ντίκ! ψιθύρισε ἡ Φρανσουᾶζ. Μία μικρὴ ἀδιαθεσία...

Ἐξαινικά, μιά σκέψις πέρασε ἀπὸ τὸν νοῦ της: Δεῖ ὅτι ἦταν ἀσχημα νὰ κάνῃ μιά πτήσι μόνη της, πρὶν ἔλθῃ ὁ ἀεροπλανιστικὸς τῆς. Ἡ ἀνάστασι αὐτῆς θὰ ἦταν καλὸ. Ὁ καθαρὸς ἀέρας θὰ ξεκουράζε τὸ μυαλὸ τῆς, θὰ ἔξακαθάρτιζε τὶς σκέψεις της...

Ἔστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, τὸ μικρὸ καὶ κομψὸ ἀεροπλάνο τῆς Φρανσουᾶζ ἀνέβαινε ψηλά, μὲ ἀρμονικοὺς ἐλιγμούς.

Στὰ διακόσια μέτρα, ἡ Φρανσουᾶζ ἔνοιωσε μιά ζέση καὶ ἕνα γαργαλητὸ στὸ λαϊκὸ τῆς. Κρῦος ἰδρώς ἐλουτο τὸ μέτωπό της. Τὰ ἦξερε καλὰ τὰ συμπτώματα αὐτοῦ πὺ προεμήνυναν μιά νέα αἰμόπτυσι...

— Δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ πετάξω! εἶπε μὲ τὸν νοῦ τῆς. Εἶχε δίκιο ὁ γιατρός!...

Ὡστόσο, δὲν εἶχε τὴν δύναμι νὰ κατέβῃ.

Γλυκεῖα νάρκη τὴν εἶχε κυριεύσει σιγά-σιγά. Ἐνοιῶσε ὅτι τόσο καλὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς ἐκεῖ ψηλά. Ἡ σκέψις ὅτι θὰ ἔξακαταθέβαινε στὴ γῆ, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ φανερῶσιν στὸν Πιέρ τὴν ἀλήθεια, ὅτι θὰ ἦταν καταδικασμένη νὰ ζήσῃ ὁλόκληρη χρόνια μέσα σ' ἕνα σασιόριο, σὲ πούλι φυλακισμένο στὸ κλουβὶ τοῦ, ἡ σκέψις αὐτῆς τῆς ἔφερναν πόνο στὴν καρδιά... Ὁχι! ὄχι! ποτὲ δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ξαναπατήσῃ τὸ πόδι τῆς στὴν γῆ!...

Τὸ ὑψόμετρο ἔδειχνε 1000, 1500 μέτρα...

Ἐκεῖ ψηλά, ἦταν ἡ ἐλεύθερη ζωὴ, χωρὶς κανένα ἄστυ, καμμιὰ ὑποχρέωσι. Καὶ κάτω, στὴ γῆ, ἡ τρομερὴ ἀρρώστεια, ὁ πόνος, ἡ ἀπελπισία, ἡ ἀγρυπνία...

Ὅπως ἡ ἀστραπὴ ἀυλακώνει μὲ τὴν λάμψι τῆς τὸ μαῦρο καὶ σκοτεινὸ οὐρανόν, ὅπως μιά σκέψις φῶτιζε ἑσπέρως τὸ θολωμένο μυαλὸ τῆς Φρανσουᾶζ... Καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ λύσις!...

Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ κάνῃ! Δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ζήσῃ ὁλόκληρη χρόνια σὲ πούλι φυλακισμένο στὸ κλουβὶ τοῦ, ἡ σκέψις αὐτῆς τῆς ἔφερναν πόνο στὴν καρδιά... Ὁχι! ὄχι! ποτὲ δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ ξαναπατήσῃ τὸ πόδι τῆς στὴν γῆ!...

Κι' ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο, αὐτὸν ὥρμητο πὺ ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τῆς Φρανσουᾶζ καὶ ἀπὸ τοὺς μελανοὺς κύκλους πὺ στεφάνωναν τὰ μάτια της, ὅτι κατὰ τῆς συνέβαινε.

Καὶ τότε μονάχα ἀνησούχησε σοβαρὰ καὶ ἀποφάσισε νὰ ξαναπᾶν στὸν γιατρό, γιὰ ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ τῆς καταδίκης της.

Καὶ τώρα, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο τὴν μετέφερε στὸ ἀεροδρόμιο, συλλογιζότανε μὲ τρόμο ὅτι ἦταν πειὰ ὑποχρεωμένη νὰ φανερῶσιν στὸν μνηστῆρα τῆς τὴν πραγματικὴν κατάστασι. Δὲν εἶχε πειὰ τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ ἀποκρύψῃ περισσότερο ὅτι ἦταν φυματικὴ, ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ λάβῃ μέρος στὴν μεγάλη ἐπίδειξι...

Τί θὰ τῆς ἔλεγε, ὅμως, ὁ Πιέρ;

Τί θὰ ἔκανε τώρα πὺ θὰ μάθαινε ὅτι ἡ Φρανσουᾶζ ἦταν θάρεϊ ἀρρώστη καὶ ὅτι δὲν θὰ μπορούσαν νὰ παντρευτοῦν πρὶν περάσουν πολλὰ χρόνια;...

«Ὅλοι ὑπέθεσαν ὅτι ὁ τραγικὸς θάνατος τῆς νεαρᾶς ἀεροπλανιστρίδος ὀφείλετο σὲ βλάβη τοῦ μηχανήματος.

Μονάχα ὁ γιατρός Λεθάλ μάντεψε τὴν ἀλήθεια...

— Δυστυχισμένη Φρανσουᾶζ! ψιθύρισε ὅταν διάβασε τὴν εἰδησι στὴν ἐφημερίδα. Φαντάζομαι σὲ τί ἀπελπισία ὀρεβήθηκε γιὰ ν' ἀποφασίσῃς ν' αὐτοκτονήσῃς!... Φτωχὴ μικρούλα!...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ
Ο ΚΟΡΣΙΚΑΝΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

— Μία μέρα — διηγείται ὁ ἰδιαιτερος γραμματεὺς τοῦ βασιλέως, Μπουρνέ, στὰ «Απομνημονεύματά» του — ὁ Ναπολεὼν πρὶν νὰ γίνῃ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἔρχισε νὰ περὶ τὴν Γαλλία.

— Καὶ ἂν βασιλικοὶ οἶκοι τῆς Γαλλίας, ἔχουνε ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶναι ἐκθρονιστὸν νὰ σὰς ἀναγνώρισουν; παρητήρησα.

— Θὰ τοὺς ἐκθρονίσω ὅλους, ἀπάντησε ἀπαθῶς ὁ Ναπολεὼν, καὶ ἑστὶν ἡ γνώμη ἀρχαιότερος τοὺς!...

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰ τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίας, εἰκόνες, ἔγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορίες: Γραφεῖα «Μπουκέτο», Γερμανοῦ Πατρῶν 5, Κηπὸς Κλαυθιδίως, 3-9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΜΑΓΚΡ

ἘΔΩ καὶ δέκα μέρες ὁ Φολτοῦ κι' ὁ Μπουκασσιέ, δύο ἀχώριστοι φίλοι, εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς Νίκαιας, τὸ «Νεγκρέσκο», γιὰ νὰ περάσουν τὶς διακοπὲς τοὺς σ' αὐτὴ τὴν ὥρμητο πὺ ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τῆς Φρανσουᾶζ καὶ ἀπὸ τοὺς μελανοὺς κύκλους πὺ στεφάνωναν τὰ μάτια της, ὅτι κατὰ τῆς συνέβαινε. Ὁ Φολτοῦ κι' ὁ Μπουκασσιέ, δύο ἀχώριστοι φίλοι, εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς Νίκαιας, τὸ «Νεγκρέσκο», γιὰ νὰ περάσουν τὶς διακοπὲς τοὺς σ' αὐτὴ τὴν ὥρμητο πὺ ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τῆς Φρανσουᾶζ καὶ ἀπὸ τοὺς μελανοὺς κύκλους πὺ στεφάνωναν τὰ μάτια της, ὅτι κατὰ τῆς συνέβαινε. Ὁ Φολτοῦ κι' ὁ Μπουκασσιέ, δύο ἀχώριστοι φίλοι, εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς Νίκαιας, τὸ «Νεγκρέσκο», γιὰ νὰ περάσουν τὶς διακοπὲς τοὺς σ' αὐτὴ τὴν ὥρμητο πὺ ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τῆς Φρανσουᾶζ καὶ ἀπὸ τοὺς μελανοὺς κύκλους πὺ στεφάνωναν τὰ μάτια της, ὅτι κατὰ τῆς συνέβαινε.

Κι' ὁ Φολτοῦ κι' ὁ Μπουκασσιέ χαίροντουσαν τὴν ἐλευθερίαν τοὺς μὲ μιά ἀξιοθαύμαστη ἐξηνουσία. Ὅλη τὴν ἡμέρα πῆγαν ἐκδρομὲς καὶ τὸ βράδυ ἔπιναν κοκταῖλ στὸ μπαρ τοῦ ξενοδοχείου ἢ χόρευαν στὶς κατὰφωτες ἀλβουσσες. Ἡ γυναικὲς τοὺς... φοβόντουσαν. Αὐτοὶ οἱ δύο ἀνθρώποι ποτὲ δὲν τοὺς εἶχαν πῇ μιά φιλοφρόνησι, ποτὲ δὲν εἶχαν ἀπαντήσῃ στὸ προκλητικὸν τοὺς βλέμμα καὶ ποτὲ δὲν εἶχαν δεῖξῃ ὅτι ἦσαν πρόθυμοι γιὰ μιά αἰσθηματικὴ περιπέτεια. Ἦσαν δύο κολῶνες πάγου! Κι' αὐτὸ εἶχε καταστήσῃ σκάνδαλο στὴ Νίκαια. Κανεὶς δὲ φωνάζε καὶ δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ γιὰ ποῖο λόγο εἶχαν ἔρθῃ αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι στὴ λουτρόπολι, ἀφοῦ δὲν διασκεδάζαν μὲ τὸν ἔρωτα.

Ὡστόσο, ὁ Φολτοῦ κι' ὁ Μπουκασσιέ ἦσαν ἐξαιρετικὰ εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τοὺς. Εἶχαν κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν τοὺς καὶ τώρα τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεως τοὺς ἀπὸ τῆς Νίκαιας, καθισμένοι στὸ γὰλ τοῦ ξενοδοχείου, χάζονταν μὲ τοὺς διάφορους ἐνοίκους πὺ κυκλοφοροῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Τὴν ὥρμητο πὺ ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τῆς Φρανσουᾶζ καὶ ἀπὸ τοὺς μελανοὺς κύκλους πὺ στεφάνωναν τὰ μάτια της, ὅτι κατὰ τῆς συνέβαινε. Ὁ Φολτοῦ κι' ὁ Μπουκασσιέ, δύο ἀχώριστοι φίλοι, εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς Νίκαιας, τὸ «Νεγκρέσκο», γιὰ νὰ περάσουν τὶς διακοπὲς τοὺς σ' αὐτὴ τὴν ὥρμητο πὺ ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τῆς Φρανσουᾶζ καὶ ἀπὸ τοὺς μελανοὺς κύκλους πὺ στεφάνωναν τὰ μάτια της, ὅτι κατὰ τῆς συνέβαινε.

Κι' ὁ Φολτοῦ κι' ὁ Μπουκασσιέ, δύο ἀχώριστοι φίλοι, εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς Νίκαιας, τὸ «Νεγκρέσκο», γιὰ νὰ περάσουν τὶς διακοπὲς τοὺς σ' αὐτὴ τὴν ὥρμητο πὺ ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τῆς Φρανσουᾶζ καὶ ἀπὸ τοὺς μελανοὺς κύκλους πὺ στεφάνωναν τὰ μάτια της, ὅτι κατὰ τῆς συνέβαινε.

Κι' ὁ Φολτοῦ κι' ὁ Μπουκασσιέ, δύο ἀχώριστοι φίλοι, εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς Νίκαιας, τὸ «Νεγκρέσκο», γιὰ νὰ περάσουν τὶς διακοπὲς τοὺς σ' αὐτὴ τὴν ὥρμητο πὺ ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τῆς Φρανσουᾶζ καὶ ἀπὸ τοὺς μελανοὺς κύκλους πὺ στεφάνωναν τὰ μάτια της, ὅτι κατὰ τῆς συνέβαινε.

Κι' ὁ Φολτοῦ κι' ὁ Μπουκασσιέ, δύο ἀχώριστοι φίλοι, εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς Νίκαιας, τὸ «Νεγκρέσκο», γιὰ νὰ περάσουν τὶς διακοπὲς τοὺς σ' αὐτὴ τὴν ὥρμητο πὺ ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τῆς Φρανσουᾶζ καὶ ἀπὸ τοὺς μελανοὺς κύκλους πὺ στεφάνωναν τὰ μάτια της, ὅτι κατὰ τῆς συνέβαινε.

Κι' ὁ Φολτοῦ κι' ὁ Μπουκασσιέ, δύο ἀχώριστοι φίλοι, εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς Νίκαιας, τὸ «Νεγκρέσκο», γιὰ νὰ περάσουν τὶς διακοπὲς τοὺς σ' αὐτὴ τὴν ὥρμητο πὺ ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τῆς Φρανσουᾶζ καὶ ἀπὸ τοὺς μελανοὺς κύκλους πὺ στεφάνωναν τὰ μάτια της, ὅτι κατὰ τῆς συνέβαινε.

Κι' ὁ Φολτοῦ κι' ὁ Μπουκασσιέ, δύο ἀχώριστοι φίλοι, εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς Νίκαιας, τὸ «Νεγκρέσκο», γιὰ νὰ περάσουν τὶς διακοπὲς τοὺς σ' αὐτὴ τὴν ὥρμητο πὺ ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τῆς Φρανσουᾶζ καὶ ἀπὸ τοὺς μελανοὺς κύκλους πὺ στεφάνωναν τὰ μάτια της, ὅτι κατὰ τῆς συνέβαινε.

Κι' ὁ Φολτοῦ κι' ὁ Μπουκασσιέ, δύο ἀχώριστοι φίλοι, εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς Νίκαιας, τὸ «Νεγκρέσκο», γιὰ νὰ περάσουν τὶς διακοπὲς τοὺς σ' αὐτὴ τὴν ὥρμητο πὺ ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τῆς Φρανσουᾶζ καὶ ἀπὸ τοὺς μελανοὺς κύκλους πὺ στεφάνωναν τὰ μάτια της, ὅτι κατὰ τῆς συνέβαινε.

Κι' ὁ Φολτοῦ κι' ὁ Μπουκασσιέ, δύο ἀχώριστοι φίλοι, εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς Νίκαιας, τὸ «Νεγκρέσκο», γιὰ νὰ περάσουν τὶς διακοπὲς τοὺς σ' αὐτὴ τὴν ὥρμητο πὺ ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τῆς Φρανσουᾶζ καὶ ἀπὸ τοὺς μελανοὺς κύκλους πὺ στεφάνωναν τὰ μάτια της, ὅτι κατὰ τῆς συνέβαινε.

Κι' ὁ Φολτοῦ κι' ὁ Μπουκασσιέ, δύο ἀχώριστοι φίλοι, εἶχαν ἐγκατασταθῇ στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς Νίκαιας, τὸ «Νεγκρέσκο», γιὰ νὰ περάσουν τὶς διακοπὲς τοὺς σ' αὐτὴ τὴν ὥρμητο πὺ ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπο τῆς Φρανσουᾶζ καὶ ἀπὸ τοὺς μελανοὺς κύκλους πὺ στεφάνωναν τὰ μάτια της, ὅτι κατὰ τῆς συνέβαινε.

πὺ τοὺς ἔστελναν ἡ γυναῖκες. Αὐτὰ τὰ μιλιεττάκια πρόδιναν ὅτι οἱ ἀποστολεῖς τοὺς ἦσαν δύο υπερβολικὰ ρομαντικὲς ψυχές, πρόθυμες ν' ἀρχίσουν ἕνα εἰδύλλιο. Ἕνα ἀθῶο ραντεβὺ τῆς νύχτας στὴν ταρατσα τοῦ ξενοδοχείου, κάτω ἀπὸ τὸ γοητευτικὸ σεληνόφως. Καὶ τὰ δύο μιλιεττάκια ἔγραφαν τὰ ἑξῆς: «Ἐλᾶτε ἀπὸψε τὰ μεσάνυχτα στὴν ταρατσα τοῦ ξενοδοχείου».

— Ἄν δὲν ἀπατώμαι, αὐτὸ εἶνε ἕνα ραντεβὺ. εἶπε σὲ μιά στιγμή ὁ Μπουκασσιέ, χαμηλώνοντας τὰ μάτια γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ εἰρωνικὸ βλέμμα τοῦ φίλου του.

Ὁ Φολτοῦ ὅμως δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ἦταν ἀφηρημένος γιὰτὶ προσπαθοῦσε νὰ μαντέψῃ ποῖα ἀπὸ τὶς ἐνοίκους τοῦ ξενοδοχείου τοῦ εἶχε γράψῃ. Ἐκανε, φυσικά, χίλιες ὑποθέσεις. Καὶ τώρα, τὴν ὥρα πὺ γυρίζαν ἀπὸ τὸν πρωῒνὸ περίπατό τοὺς ὅλες ἡ γυναῖκες τοῦ «Νεγκρέσκο», ὁ Φολτοῦ προσπαθοῦσε νὰ μαντέψῃ στὸ πρόσωπό τοὺς τὴν ἀγνωστὸ ἐπιστολογράφο τοῦ. Μὰ δὲν κατάφερνε τίποτα. Κ' ἡ ἱστορία ἐξακολούθησε καὶ τὸ μεσημέρι στὸ ρεστωράν.

— Μπορεῖ νὰ εἶνε αὐτὴ ἡ κυρία πὺ κάθεται στὸ διπλάνο τραπέζι, εἶπε ὁ Μπουκασσιέ. Ἀκουσα τὸν «μαῖτρ» τοῦ ξενοδοχείου νὰ λῇ ὅτι ὁ ἀνδρας τῆς, ἕνας λαδέμπορος, εἶχε ἔγκυκαταλείψει στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Φολτοῦ ὅμως ἐσῆκωσε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν μιά γελοιογραφία. Δὲν μπορούσε λοιπὸν ποτὲ νὰ ἦταν ἡ «Ἀγνωστὸς Χ», ἡ ὁποία, ὅπως φαινόταν ἀπὸ τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα τῆς, πρέπει νὰ ἦταν πολὺ ὠραία. Γι' αὐτὸ δῆλωσε τοῦ Μπουκασσιέ:

— Μᾶλλον ὑποπτεύομαι ὅτι εἶνε αὐτὴ ἡ «βεντέττα» τοῦ κινηματογράφου...

Ὁ «ἀστέρας» τῆς ὁδοῦ ἦταν, πράγματι, ἡ ἰδιαιτέρως γυναικὴ τοῦ Νεγκρέσκο, μὰ ἦταν θεοπάλαση. Διάρκως ἔτρεχε μὲ τ' αὐτοκίνητό της ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ φυσικά δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξι γιὰ ρομαντικὲς περιπέτειες. Ἔτσι ἀπεκλείσθη κι' ἐκεῖνη.

— Ἦσως νὰ εἶνε ἡ ὡρμητο κόρη, πὺ δῶ καὶ λίγες μέρες — θυμᾶσαι, — μοῦ ζήτησε νὰ τῆς μάθω νὰ σωφάρῃ. Βλέπεις, ἔχω κατὰ πὺ τραβᾷ τις γυναῖκες, εἶπε μὲ θαυμάσια ὁ Μπουκασσιέ.

Αὐτὴ ἡ ἱστορία τῶν ὑποθέσεων συνεχίστηκε καὶ ὅλο τὸ ἀπόγευμα καὶ στὸ δείπνο, καὶ ἀκόμα μετὰ, στὸ χορὸ. Ἐκεῖ πειὰ οἱ δύο φίλοι εἶχαν ἀποφασίσει νὰ λύσουν αὐτὸ τὸ μυστήριον. Γιὰ πρώτη φορά εἶχαν στείλῃ περίπατο τὸν ὄρκους καὶ τώρα καὶ οἱ δύο, πρὶν νὰ οὐστῇ οὐστῇ, ἔρχονταν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ἐρευνητικὰ βλέμματα. Μὰ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι καμμιὰ γυναῖκα δὲν τοὺς κύτταξε μὲ ἰδιαίτερη προσοχή. Ὁ Φολτοῦ κι' ὁ Μπουκασσιέ λοιπὸν ἀποφάσισαν νὰ θέσουν σ' ἐφαρμογὴ τὸ ἑξῆς ἐξυπνὸ κόλπο: Θὰ χόρευαν ὅλες τις γυναῖκες πὺ βρισκόντουσαν στὴν σάλα, θὰ τοὺς μιλοῦσαν γιὰ τὴν ταρατσα τοῦ «Νεγκρέσκο» καὶ θὰ

Χόρευαν μ' ὅλες τις γυναῖκες!...

εις άφηναν να καταλάβουν ότι ευχαρίστως θα πήγαιναν στο ραντεβού. "Ετσι, αν μιά από αυτές είχε γράψει στον καθένα το μυστηριώδες σημείωμα, θα προδινόταν από την απάντησή της.

Κι' έτσι ο Φολτού κι' ο Μπουκασσιέ χόρεψαν μ' όλες τις γυναίκες. Στην αρχή χόρεψαν με τα νέα και δροσερά κορίτσια τα οποία όμως όταν άκουγαν γι' αυτό το μυστηριώδες ραντεβού χαμογελούσαν πονηρά και κύτταζαν μ' αμνηστική τα ταβάνι. "Επειτα με τις διάφορες κυρίες κάθε ηλικίας και κάθε ώμορφιάς. Μά ούτε κι' αυτές φαινότουσαν ότι είχαν γράψει αυτό το γράμμα. Οι δυστυχισμένοι πήγαν πειά να τρελλαθούν από την περιέργειά τους. Κατάκοποι από τον αδιάκοπο χορό, έπεσαν στις καρέκλες τους μ' ένα στεναγμό και κυττάχτηκαν ήλθια.

— Λοιπόν; ρώτησε ο ένας τον άλλο.

— Δεν καταλαβαίνω τίποτε, απάντησε ο Φολτού.

— Ούτε κι' εγώ, δήλωσε ο Μπουκασσιέ.

— Τί πρέπει λοιπόν να γίνει; είπεν ο Φολτού, που 'ν-ό το ραντεβού το είχε γίνει έμμονη ιδέα. Σκέψου τίποτα έσύ που είσαι πιο έξυπνος από μένα. Προτήτερα άλλωστε έλεγες ότι ξέρεις καλά τις γυναίκες...

Ο Μπουκασσιέ έκανε μιά γκριμάτσα κι' έβυσε το κεφάλι του.

— Αυτή η ιστορία είναι πολύ υπερδεμένη, δήλωσε. Το μόνο που μάς μένει είναι να καταφύγουμε στον υπάλληλο της γραμματειάς του ξενοδοχείου να του δείξουμε το μπιλιέττο μήπως τυχόν και θυμάται αυτό το γραφικό χαρακτήρα.

Μά ο υπάλληλος του ξενοδοχείου, άφοι τσέπωσε το γενναίο πουρμπουάρ που του έδωσε ο Μπουκασσιέ και έμεινε πολύ ώρα συλλογισμένος κυττάζοντας αυτά τα γυναικεία γράμματα, τέλος, τούς δήλωσε ότι ήταν αδύνατο να θυμηθεί ποιās πελάτισσας ήταν.

— Μοιάζουν πολύ, όμως, πρόσθεσε, με τον γραφικό χαρακτήρα των αδελφών Μοράνζ, ή όποιες κάθονταν στο πρώτο διαμέρισμα.

Και πράγματι τα γράμματά τους στο βιβλίο του ξενοδοχείου ήταν απaráλλαχτα με τα γράμματα των μπιλιέττων.

Ο Φολτού κι' ο Μπουκασσιέ πετούσαν από τη χαρά τους που είχαν ανακαλύψει τέλος τις μυστηριώδεις θαυμάστριές τους. Μά γρήγορα όμως αυτός ο ένθουσιασμός τους έκανε φτερά όταν έμαθαν από τον έξυπνο υπάλληλο ότι αυτές η δεσποινίδες Μοράνζ ήταν δυο άπαισιες κι' άποκρουστικές γεροντοκόρες που κρατούσαν πάντα στην άγκαλιά τους ένα σκύλο και που το θράδυ πριν να κοιμηθούν έβγαζαν τα μαλλιά τους και φορούσαν μιά σκούφια για να μη κρῶση ή φαλάκρα τους.

Οι δυο φίλοι τρελλοί από το θυμό τους, τράβηξαν για το διαμέρισμά τους, κι' αποφασισμένοι να δώσουν ένα καλό μάθημα στις γεροντοκόρες, πέρασαν από την ταράτσα. Μά εκεί όπισθοχώρησαν κατάπληκτοι. "Ενα πλήθος ώμορφες γυναίκες απελάμβαναν το γοητευτικό σεληνόφως και μαζί μ' αυτές κι' η Μοράνζ. "Ήσαν ή γυναίκες στις όποιες οι δυο νέοι είχαν μιλήσει γι' αυτό το μυστηριώδες ραντεβού... Και φυσικά ή κάθε μιά τους νομίζοντας ότι σ' αυτήν μόνο ο Φολτού ή ο Μπουκασσιέ έδινε αυτή τη ρωμαντική συνέντευξι είχε πάει τα μεσάνυχτα στην ταράτσα...

— Αυτό μά την αλήθεια είναι άπίστευτο! ούρλιαξε ο Φολτού. "Αν παρουσιασθούμε, θα μάς ριχθούν ή γεροντοκόρες κι' όλες ή άλλες θα γελάνε εις θάρος μας. Πρέπει να το σκάσουμε μιά ώρα αρχίτερα από το ξενοδοχείο.

Και πράγματι φύγανε την ίδια νύχτα. "Ετσι οι γλύτωσαν απ' τα παράπονα των γυναικών που είχαν πάει στην ταράτσα και που ή κάθε μιά τους είχε την άφέλεια να πιστεύη ότι ή συνέντευξι ήταν γι' αυτήν...

— Όσο για τον Φολτού και τον Μπουκασσιέ, ακόμη γελοῦν με το πάθημά τους και την κωμική ρωμαντική τους περιπέτεια.

— Μορέ ξύλο που θα τρώγαμε αν δεν το σκάσαμε!...

— Θα μάς μαδοῦσαν σαν όρνιθια!...

— Μπρρρ!...

— Βρρρ!...

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΛΑΓΟΣ ΚΡΑΣΑΤΟΣ

(Εστάλη υπό της κ. ΑΛ. ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΟΥ)

Είς μερικά χωριά της Σπάρτης και ιδίως εις τα Τζιτζίμα μαγειρεύουν τον λαγόν κατά τον έξης άπλουϊν τρόπον ήμπορεί να λέγεται και λαγός θρασός:

Άφοι γδαρθή ο λαγός και ξεκοιλιασθή, του κόβουν τον τά άκρα των ποδιών του και άφοι τον πλύνουν με ζεστό νερό πού να χωρή ίσια-ίσια κουλουριαστά και τον τοποθετούν φωτιά με κρασί μόνον τόσο, όσο να χωρή μέσα σχεδόν όλος. Έπειτα φάζουν άλατοπίπερο έως ένα φλυτζάνι, λίγο κλεκτό, λίγο σκόρδο, ζουμί λεμονι και 2 φύλλα δάφνης. Σκεπάζεται καλά με τή πιάκι ή κατσαρόλα και άφήνεται να σιγοβράση έως δύο ώρες, ώστε να τραφή ή κρασί και να μείνη μόνον με λίγη σάλτσα.

ΚΟΥΡΑΜΠΙΕΔΕΣ ΑΦΡΑΤΟΙ

(Εστάλη υπό της κ. ΑΛ. ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΟΥ)

Αναλογία: Μιά όκά άλευρι του φάρου 250 δράμια θουτυρο έλληνικό του γαιέτος και 100 ή 125 δράμια ψίχα άμύλου ζεφλουδισμένα. Ζυμώνονται αυτά καλά με ρίς καθόλου ζάχαρι και τα ραντίζουν με νερό. Πάνω μ' άνθόνερο, ώστε σμίγη ή ζύμη. Τότε πλάθουν τους κουραμπιέδες και τούς ψήνουν και μόλις άναγνάν από τον φούρνο ζεστοί πασπαλίζονται άφθονη ζάχαρι, με προσοχή όμως γ' σπάζουν εύκολα.

ΧΤΑΠΟΔΙ ΞΗΡΟ ΜΑΚΑΡΟΝΑΔΑ

(Εστάλη υπό του κ. ΕΥΑΓ. ΜΑΘΑΡΑ)

Ήμπορεί να γίνει και με φρέσκο χταπόδι αλλά προτιμάται με ξηρό διά να έχει γεῦσιν του παστοῦ.

Μουσκεύεται το χταπόδι από θραύς κατόπιν γίνεται ένα γιαχνιστό με μπουκασσιέ και νερό. Μόλις έβράσει, πον κρασί αντί νερό. Μέσα δε σ' αυτό θάζουν το χταπόδι όλόκληρο όπως είναι μιά μπάλα και θράζει μέχρις ότου έβράση καλά και άπομείνη με μιά σάλτσα πυκνή. Έν αὐτῇ δε προσθέτουν και άλλο κρασί ή και νερό, αν τραφή ή ρήτερα προτού ψηθή το χταπόδι.

Όταν πλησιάζη να άποβράση το χταπόδι, θάζουν και μακαρόνια να θράσουν όπως συνήθως με νερό άλτο και άφοι στραγγισθῶν ζεστά-ζεστά όπως είναι, τα στραγγιστά πιατέλλα και αντί τυρί έμισμένο, καθουρίζουν με γάνι γαλέττα κοπανισμένη με έκλεκτό λάδι, την ίδια στιγμή όμως, και άμα πάρη ένα χρωματισμό καστανή ή γαλέττα την παριχύνουν στα μακαρόνια. Το δε χταπόδι το έβράζον όλόκληρο ή κομμένο στη μέση των μακαρονιών και σάλτσα, πυκνή, την περιχύνουν πάνω στο χταπόδι.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΟΥ ΕΡΡ. ΧΑΊ'ΝΕ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Στέκονται τρεμοδύνοντας άκίνητα τ' άστρα στοῦ στερεώματος τη δίνη κι' όλοι με μιά άπορία τα κυττάζουμε κι' άκόμα με μί' άνέκφραστη δόνηση. Μιλούν μιά γλώσσα, αλήθεια, τόσο όμοια...

μά ποῦνε πλουσιώτατη κι' ώραία, φιλόλογος κανείς δεν την καταλάσσει, γι' αυτήν κανείς δεν έχει μήτε ιδέα. "Όμως εγώ που μ' όλα καταπιάνομαι τη σπουδασσα, Καλή μου, σε λιγάκι γραμματική μου στάθηκε περίφημη έκείνο το γλυκό σου προσωπάκι.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Του ΠΑΥΛΟΥ ΝΤ' ΑΙΚΚΕΜΟΝ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Οι φόβοι που είχε νιώσει ή Ναδίνα μετά τη σκηνή με τη βαρώνη Γιάκομπσεν την είχαν παραμορφώσει τόσο, ώστε ο κ. ντε Κομθρεμόν, μόλις την αντίκρουσε, άπόμεινε έμβρόντητος.

— "Α! Θεέ μου! φώναξε. Μην έχου- με πάλι υπερδέματα; Είστε χλωμή σαν πεθαμένη, άγαπητή μου κόρησσαι. Τι έχετε λοιπόν;

Η Ναδίνα προσήλωσε στον άνακριτή τα μεγάλα της μάτια, στα όποια ήξερε τόσο καλά να δίνει κάθε έκφρασι, άκόμα και την έκφρασι της αγαθότητος και της άπόλυτης ελικορνείας.

— Άγαπητή μου Μωρίς, του είπε, δεν έχω μυστικά από σάς, το ξέρετε... Σας άγαπώ σαν παιδί μου και σας μεταχειρίζομαι έτσι, γιατί μέσα στη φοβερή δοκιμασία μονάχα ή υϊκή σου στοργή και τα ευγενικά σου αισθήματα με ύποστηρίζουν και μ' έμπροδίζουν να ύποκύψω στα φοβερά μαρτύρια που περνάω.

Ο κ. ντε Κομθρεμόν έπηρε το χέρι της και το φίλησε με σεβασμό. Δάκρυα έλαμπαν στα μάτια του.

— Δυστυχισμένη κυρία! ψιθύρισε. Ή θέσις σας είναι πραγματικά θλιδερή, αλλά κι' ή γενναϊότης σας είναι αξιοθαύμαστη, και πρέπει να έλπιζουμε ότι δεν θ' άργήση να τελείωση ή φοβερή αυτή δοκιμασία.

— Ευχαριστώ για την έμπιστοσύνη σας και να είστε βέβαιος ότι είμαι άξια της.

— Λοιπόν τί σας συνέβη πάλι;

— Άκολούθησα τη συμβουλή σας και πήγα στης βαρώνης Γιάκομπσεν.

— "Α! και πώς έπηρε ή συνουμία σας;

— Όσο ήμπορείτε να φανταστήτε χειρότερα.

— Λοιπόν δεν της μιλήσατε όπως μιλήσατε και σε μένα; Δεν τολμήσατε να της έμπιστευθήτε τη λύπη σας και την άνωσία σας, με τον τόνο αυτό που με συγκινεί τόσο βαθειά ή ό όποιος, είμαι βέβαιος γι' αυτό, θα συγκινούσε και βράχο άκόμη;

— Ναι, ναι, το έκανα αυτό... Παρ' όλη την έναντίον μου προκατάληψι της βαρώνης Γιάκομπσεν, άφησα την καρδιά μου να διαμαρτυρηθή και τα μητρικά μου σπλάχνα, τα τόσο βαθειά πληγωμένα, να κραυγάζουν... Μά όλα πήγαν χαμένα... Ή βαρώνη Γιάκομπσεν μ' έβρισε, μ' έξευτέλισε. Μ' έπρόσθαλε στην άξιοπρέπεια μου ως συζύγου, στην ιδιότητά μου ως μητέρας... Και στο τέλος μου φώναξε τη φριχτή έκείνη συκοφαντία, την όποια δημιούργησε άλλοτε το μυαλό της Φράγκας, σε μιά στιγμή τρέλλας... Μου είπε, δηλαδή, πώς δεν είμαι ή γυναίκα που συζύγου μου κι' ή μητέρα των παιδιών μου... Μου είπε πώς δεν είμαι εγώ ή κόρη της Ναδίνας ντε Ροσβέλ... Ξέρεις, Μαυρικίε, ήμπορεί να πεθάνη κανείς απ' τη λύπη του ύστερ' απ' αυτά τα πράγματα...

— Και τί της άποκριθήκατε, φίλη μου;

— Την αλήθεια, φίλε μου, μονάχα την αλήθεια... Της ύπενοῦσα λεπτομέρειες της πρώτης μου νεότητος, τις όποιες μονάχα αυτή ήμπορούσε να ξέρη, γιατί ήταν τότε στενή φίλη της μητέρα μου... "Αλλά όλ' αυτά πήγαν χαμένα... "Όλα σκόνταφταν σε μιά άνεξήγητη προκατάληψι.

Κοντεύω πειά να πιστέψω ότι ή γυναίκα αυτή τρελλάθηκε... Ίσχυρίζεται πώς θ' άποδείξη ότι δεν είμαι εγώ ή κόρησσαι ντε Ροσβέλ, αλλά άδελφή της κι' ότι της έπηρε τη θέσι με πλαστοπροσωπία... Είναι δυνατόν να ύπαρχη γυναίκα που να μοιάζει τόσο πολύ της άδελφής της ώστε ο συζυγός της, ή πρωτότοκη κόρη της, ή Σίμιπι, οι ύπηρέτες, όλος ο κόσμος τελοςπάντων να γελαστοῦν; Δεν το βρίσκεis αυτό αδύνατον, προπάντων όταν ξέρης ότι ή μητέρα μου, ή κόρησσαι ντε Σάντα Κρούς, ή όποια ήταν άγία γυναίκα, ποτέ δεν άπόκτησε άλλο παιδί από μένα; Σε βεβαιώνω, Μωρίς, ότι ή βαρώνη Γιάκομπσεν τρελλάθηκε...

θετε εύνοικά. "Ετσι, όταν θα το μιλούσαν άλλοι σχετικώς δεν θα ξαφνιαζόταν και δεν θα το έκαναν τα γεγονότα αυτά ξεχωριστή εντύπωση, γιατί θα τα ήξερε κιόλας.

— Και ξέρετε, Μωρίς, εξακολούθησε ή Ναδίνα, από ποιόν θα μάθω ή κόσμος ότι δεν είμαι ή αληθινή κόρησσαι ντε Ροσβέλ;

— Όχι, που να το ξέρω;...

— Από μιά μαύρη, από κάποια "Αθηνά Κασσάρα, ή όποια ύπηρετούσε άλλοτε, όταν ήταν άκόμα μικρή, σε μιά από τις καπνοφυτείες μας στην "Αθήνα. Έκτός από τα συνηθισμένα έλαττώματα των μαύρων γυναικών, ή όποιες είναι συνήθως κλέφτες, λαίμαργες και προπάντων φευδρες, αυτή ή "Αθηνά Κασσάρα είχε κι' ένα άλλο έλαττώμα: ήταν έντελως ήλθια και άποθλακωμένη, γιατί είχε γεννηθή από μητέρα άλκολική... Ή γυναίκα αυτή, όταν ήταν μικρή, δεν έπαυε να δημιουργή με τη φαντασία της τις πιο άπίθανες ιστορίες. Ήταν μέθυσος από ηλικίας όχτώ έτών και μ' ένα ποτήρι ρούμι την έθαζε κανείς κι' έλεγε, ότι ήθελε.

— Και τί άπαντήσατε όταν ή βαρώνη Γιάκομπσεν σας άνέφερε αυτή τη γυναίκα;

— Στην αρχή δεν θυμόμουν καθόλου την "Αθηνά Κασσάρα. Είχαμε πολλές μικρές σαν κι' αυτή στις φυτείες μας. "Επειτα, όταν τη θυμήθηκα, της είπα όσα λέω τώρα και σε σάς. "Αλλά, όταν είδα πώς επέμενε να πιστεύη ότι δεν είμαι ή κόρησσαι ντε Ροσβέλ και να λήθ ότι θα έφερνε τη γυναίκα αυτή, την μέθυσσ κι' έλεειν, για να το άποδείξη αυτό στο δικαστήριο, άπελπίστηκα και λιγοθύμησα. Μ' έφεραν κατόπιν με το άμάξι στο μεγάλο μου, σ' έλειν ή κατάρσας, χωρίς ν' άντιληφθῶ τίποτε. Κι' από τη στιγμή που συνήλθα, βρίσκομαι στην άπελπισία στην όποια με βλέπετε.

— Άρχισε και πάλι να θρηνη και οι λυγμοί που συγκλονίζουν το στήθος της, συγκινούσαν βαθύτατα τον άνακριτή.

— Έλάτε! της είπε προσπαθώντας να παλαύνη έναντίον της έξαιρετικής συγκινήσεως που τον κατείχε. Σεις που είχατε τόσο θάρρος στην αρχή όλης αυτής της ύποθέσεως, θα καταβλήθητε τώρα... Σας παρακαλώ, φανήτε λίγο πιο γενναία...

— Μά είναι τρομερή αυτή ή νέα μηχανοραφία της Φράγκας.

— "ΕΙ Καί τί μ' αυτόν θα ώφεληθή κι' απ' αυτή όπως κι' από τις προηγούμενες...

— Ω, Μωρίς!... Δεν είναι τα πράγματα όπως τα φαντάζεσαι έσύ... Ύπάρχουν άνθρωποι που θεωρούν τις συκοφαντίες ως αληθινές απ' όποιον ή οποια προέχονται... "Αν αυτή ή "Αθηνά Κασσάρα, ή όποια πρόκειται να με κατηγορήσει, είναι ήλθια και διεφθαρμένη, αυτό λίγο τοῦς ενδιαφέρει... Τους φτάνει ότι θα μ' έξευτέλιση...

— Οι τόνοι της άπέραντης άπελπίσεως με τον όποιο ή Ναδίνα έπρόφερε αυτά τα λόγια, έκανε βαθύτατη εντύπωση στον κ. ντε Κομθρεμόν.

— Μά επιτέλους, είπε, ποιός ήμπορεί να ξαναγκάση τη δικαιοσύνη ν' άκούσ η ένα πρόσωπο που δεν έχει καλά τα λογικά του;

— Ω! ή βαρώνη Γιάκομπσεν είναι τόσο πλουσία! Μπορεί να ξαναγκάση όλο τον κόσμο να κάνη ότι της άρεσει...

— Ο κ. ντε Κομθρεμόν έγινε κατά-

Τα γραφεία του «Μπουκέτου» έχουν μεταφερθή εις την οδόν Γερμανού Παλαιών Πατρών 56' (έναντι πλατείας Κλαυθμώνος) εις την διεύθυνσιν αυτήν πρέπει ν' άπευθύνωνται οι φίλοι άναγνώσται μας, όσοι έπιθυμούν ν' άποκτήσουν τας εκδόσεις μας ή παλαιότερα φύλλα του «Μπουκέτου», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Αριθμός Τηλεφώνου 26-135

χλωμος και ειπε:

— Θά το δοίμε αυτό!

Η Ναδίνια πού τον κύτταζε με την άκρη του ματιού της, χάρηκε υπερβολικά για το αποτέλεσμα πού είχε πετύχει.

— Άκουσε, του ειπε, δεν θέλω βέβαια να παρεμποδίσω το έργο της δικαιοσύνης κι' επιθυμώ προπάντων να είσαι βέβαιος ότι με μία ζωή ανέπιληπτη σαν τη δική μου, δεν φοβάμαι κανένα, αλλά θα σου ζητήσω μία χάρη.

— Λέγετε και να είστε βέβαιη από πριν ότι θά γίνη.

— Φροντίστε να μάθετε αν αυτή η Άθηνά Κασσάρια, η οποία κατοικεί στον Άγιο Θωμά των Αντιλλών, πρόκειται ναρθή αυτές τις μέρες στη Γαλλία. Αν ναι, με ποιά βαπόρι θάρθη και σε ποιά λιμάνι θάράξη το βαπόρι αυτό.

— Θά τά πληροφορηθώ όλ' αυτά, απάντησε ο Μωρίς ντε Κομθρεμόν.

Από το βλέμμα της Ναδίνιας, μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, πέρασε μία ζωηρή αστραπή. Άλλά την έσθυσε γρήγορα γιατί ήξερε να εξουσιάζη τα μάτια της, όπως και ολόκληρη την φυσιογνωμία της — κι' έσπευσε άμέσως να προσθέσει:

— Δεν πρέπει, φίλε μου, να έχης καμμία ύποψια για τους σκοπούς μου.

— Ω κόμησσα! φώναξε ο άνακριτής. Τι είν' αυτά πού λέτε;

— Ξέρω τί λέω... Οί συκοφάντες είνε άμείλιτοι έναντίον μου και έννοώ να διατηρήσω τον μοναχικό υπερασπιστή πού έχω. Γι' αυτό θέλω ο ύπε-

ρασπιστής μου αυτός να ξέρη όλες τις σκέψεις μου. Λοιπόν, αν μάθουμε εγκαίρως την άφιξη της Άθηνας Κασσάρια στη Γαλλία, μπορείς να την δης έσύ, φίλε μου, προτού η βαρώνη Γιάκομπσεν προφτάσει να την δωροδοκήση. Τότε θά την άνακρίνης με τη συνηθισμένη σου άμεροληψία και αν εκείνη δεν εξαγοράστηκε άκόμα, αν δεν διδάχτηκε τί πρέπει να άπαντά, δεν θά δυσκολευτής να βεβαιώθης για την αλήθεια των όσων σου λέω, ότι δηλαδή αυτή η μαύρη είνε έντελώς τρελλή. Αυτό μονάχα θέλω.

— Μην κάνετε τόσοις κόπους για να με πείσετε, άγαπητή μου κυρία. Έγώ άλλωστε έχω πεισθί πειά... Θά φροντίσω μάλιστα ώστε το νέο αυτό σκάνδαλο να μη σας θίξη καθόλου. Έπειδή η άνακρις έχει περατώθι κι' έπειδή έχω έχω σχηματίσει την αντίληψή μου και δεν έχω πειά καμμία άμφιβολία, η ύπόθεσις θά έκδικασθί από το κακοιρυδικείο, προτού φτάση από τον Άγιο Θωμά η Άθηνά Κασσάρια.

— Ω! ευχαριστώ, άγαπητή μου Μαυρίκιε, ευχαριστώ... Για μία φορά άκόμα, η άπέραντη καλωσύνη σου ξανάδωσε λίγη έλπίδα σε μία δυστυχισμένη μητέρα πού τόσο βασανίζεται. Έν τούτοις, έπειδή πρέπει να προβλέπουμε τά πάντα, άμα έχουμε να κάνουμε μ' ένα πλάσμα όταν τη Φράγκα, μην άμελήσετε να πληροφορηθίτε αν και πότε θά έλθη η Άθηνά Κασσάρια από τον Άγιο Θωμά.

— Αυτό σας το ύπόσχομαι, άποκριθηκε ο κ. ντε Κομθρεμόν.

Και με άφέλεια και άπλοικότητα έπρόσθεσε:

— Σας ύπόσχομαι έπίσης να σας πληροφορήσω για ό,τι θά κατορθώσω να μάθω έν τώ μεταξύ έχω ο ίδιος.

Τά λόγια αυτά του άνακριτού καυσούχασαν άρκετά τη Ναδίνια.

Η άδάμαστη ένεργητικότης της είχε φέρει το άποτέλεσμα της. Για μία φορά άκόμα, ο κ. ντε Κομθρεμόν είχε πέσει στην παγίδα πού του έστησε...

Όστόσο, όταν ο άνακριτής έφυγε κ' η κόμησσα έμεινε μόνη στο άχανές εκείνο και σχεδόν έρημο μέγαρό της, ένα έλαφρό ρίγος πέρασε από την έπιδερμίδα της. Τίς φάνηκε πώς άκουσε πάλι τη φωνή της βαρώνης Γιάκομπσεν ν' άνηχη καθαρή και έντονη στ' αυτιά της:

«Έγώ, έχω θά βάλω το κεφάλι σου κάτω από το λεπίδι

του δημίου!»

Άλλά έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα, η Ναδίνια άνασκήκωσε άποφασιστικά το κεφάλι της και ξαναγύρισε στο δωμάτιό της ψιθυρίζοντας:

— Τά προαίτιάματα είνε για τους άλλους και όχι για μένα!... Δεν νικηθήκα άκόμα!... Έγώ θά παλαίψω, θά παλαίψω, θά παλαίψω κι' άς έχω έναντίον μου τη βαρώνη, τη Φράγκα, τον κόσμο ολόκληρο! Και έπειδή η Άθηνά Κασσάρια δεν θά μιλήση, θά νικήσω έχω...

Αφού καθούχασε έτσι με τά ίδια της τά λόγια, τά μέρη της έλαμψαν και ξανάειπε με τόνο πιδ δυνατός:

— Όχι, η Άθηνά Κασσάρια δεν θά μιλήση!

ΙΑ'

Η ΤΙΜΗ

Ο άρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας κ. Ζερβαί κράτησε το λόγο πού είχε δώσει στη βαρώνη Γιάκομπσεν: Τό πρωί της άλλης ημέρας, πολύ νωρίς, παρουσιάστηκε στο γραφείο του εισαγγελέως κ. Γκρολιέ - Σαβέρν.

Ο εισαγγελέης βρισκόταν πίν από ώρες στο γραφείο του κι' εργαζόταν. Έτρεφε πραγματική λατρεία προς τη βαρώνη Γιάκομπσεν, λατρεία πού άρχισε με την έννομη σύνη και συνεχιζόταν με μία βαθυτάτη έκτίμησι.

Άλλά η δικαίεια αυτή, άδέκατος καθώς ήταν, δεν μπορούσε να προκαλέση ατέ την παραμικρή έλαστικότητα στην έκτέλεσι των δικαστικών του καθηκόντων.

Τό ότι επέτρεψε στη βαρώνη να έπισκεφθί έναν ύπόδικον για τον όποιο ένδιαφερόταν ήταν πράγμα άπλούστατο, χωρίς καμμία σημασία, πού γίνεται καθημερινώς. Άλλά τό να φανή έννοικός προς τον ύπόδικο αυτό, να προσπαθήσει να κηρυχθί άθώος, ένός ήταν ένοχος... Ό! όχι... Αυτό ποτέ δεν θά τό έκανε...

Γι' αυτό θέλησε να μάθι και τά βάθος όλα όσα άφαιρούσαν τον ύπόδικο αυτόν, ό όποιος είχε συναντήσει στη ζωή του τόσο μεγάλο και μία ύπερσπουσι άκόμα πιδ μεγάλη.

Τις δυο νύχτες πού είχαν περάσει μετά την έπίσκεψή της Παυλίνας, ο εισαγγελέης κ. Γκρολιέ - Σαβέρν τίς είχε περάσει μελετώντας τη δικονομία του Ροβέρτου.

Ένα πράγμα προπάντων του είχε κάνει έντόπισσι: ο κ.

«Αντρέας ντ' Άνζελύ είχε έμπιστευθί το χρυσάφι του, όχι μόνο δεν είχε ξαναγυρίσει άκόμα από τό έξερειν ημενο ταξίδι του στο Βόρειο Πόλο, αλλά δεν ήταν δυνατόν να λάθουν γι' αυτόν την παραμικρή είδησι.

Και τό κλειδί όλης της ύποθέσεως δυο άνθρωποι μόνο το κρατούσαν: η Τερέζα κι' ο κ. Κλάρκσον.

Η Τερέζα, τρελλή, ήταν άνικανή να πη την αλήθεια.

Ο κ. Κλάρκσον, πάλι, πού είχε φύγει για μία χώρα από την όποια δεν θά ξαναγύριζε ποτέ ίσως, δεν μπορούσε να μιλήση.

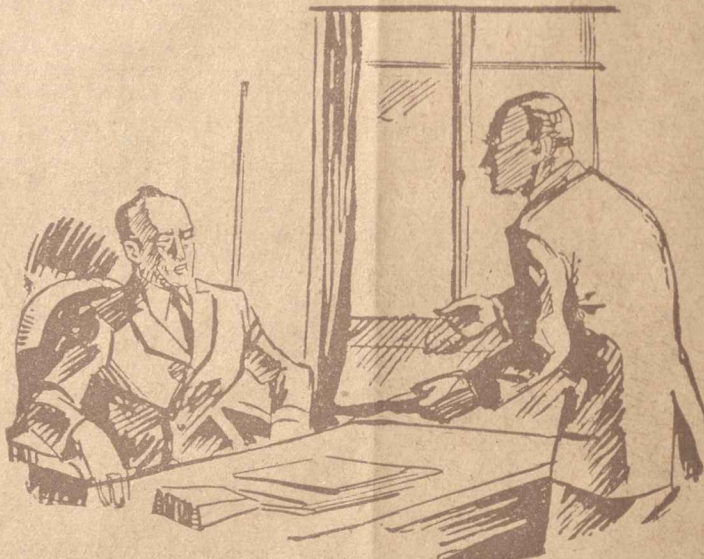
Έξετάζοντας το σύνολο, ως και τις λεπτομέρειες της ύποθέσεως, ο κ. Γκρολιέ - Σαβέρν δεν θεωρούσε άπίστευτη την διαθεβαιώσει του κατηγορουμένου, ό όποιος έλεγε ότι η Τερέζα τον είχε έφωδιάσει με έπιστολή της προς τον τραπεζίτη για να του έξοφλήση το τσέκ.

Αυτά σκεφτόταν ο εισαγγελέης, όταν του άνήγγειλαν την έπίσκεψή του κ. Ζερβαί.

Ο άρχηγός της Δημοσίας Ασφαλείας ήταν συμβατικός στον άνώτερο αυτόν δικαστικό, ό όποιος τον έκτιμούσε έξαιρετικά για τη μεγάλη του έντιμότητα και την έξαιρετική του ικανότητα ως άστυνομικό.

Μόλις ο κ. Ζερβαί μπήκε μέσα, έδωσε στον κ. Γκρολιέ - Σαβέρν την έπιστολή της βαρώνης.

Αφού τη διάβασε, ο εισαγγελέης κατούφισε έλαφρά

— Νομίζατε ότι είχατε ανάγκη συστατικής έπιστολής για ναρθίτε σε μένα;

και ρώτησε τον κ. Ζερβαί:

— Νομίζατε πώς είχατε ανάγκη συστατικών έπιστολών για ναρθίτε σε μένα;

— Όχι, κύριε εισαγγελέ, απάντησε ο άστυνομικός. Ξέρω από καιρό πόση έννοια με τιμάτε... Όστόσο, όταν η βαρώνη Γιάκομπσεν με παρακάλεσε ναρθί σε σας, μου πρότεινε συγχρόνως να μου δώση και μία συστατική έπιστολή. Έγώ λοιπόν δεν βρήκα τό θάρρος να της άρνηθώ...

— Όστε γνωρίζετε τη βαρώνη Γιάκομπσεν και τη βλέπετε συχνά;

— Πρό του έγκλήματος της όδοι Κλινιανκούρ την ήξερα μόνο έκ φήμης. Μετά την αποκάλυψι όμως της δολοφονίας, κατά την άνακρισι πού άρχισα να κάνω, προσέκρουσα...

Μά μόλις η λέξις αυτή βγήκε απ' τα χείλη του κ. Ζερβαί, σάπασε ξαφνικά σά να φοβόταν τά λόγια πού έτοιμαζόταν να πη.

— Συγγνώμην, κύριε εισαγγελέ, ειπε, λίγο έλειψε να πω κάτι πού σοβαρό και να έκφέρω μία γνώμη πού πιθανόν να σας δυσαρεστήσει...

Ο εισαγγελέης κ. Γκρολιέ - Σαβέρν άνωρθώθηκε ζωηρά και ρώτησε:

— Ό,τι θά μου πητε θά είνε η άληθής διατύπωσις της γνώμης σας;

— Μάλιστα, κύριε εισαγγελέ.

— Τότε πέστε την άφοθα, χωρίς ν' άποσιωπήσετε τίποτε. Μπορεί να μην έχω την ίδια γνώμη με σας... Άλλά θά σας άκούσω και, πούς ξέρει, αν η γνώμη σας δεν μεταβάλι τη δική μου... Έξακολουθήστε... Σε τί προσκρούσατε στην άνακρισι σας;

— Σε όλοφανερη προκατάληψι έναντίον του κατηγορουμένου, του άνακριτού κ. ντε Κομθρεμόν, ό όποιος ανέλαβε την άνακρισι.

— Ηταν και είνε τόσο βέβαιος ότι ο Ροβέρτος είνε ένοχος, ώστε είχε την άξίωσι να μην έξετάσω καν τό ένδεχόμενο ότι ο έγκληματίας μπορούσε να είνε άλλος απ' αυτόν.

Έξ ένστικτου τότε, αν και άναγνώριζα την έντιμότητα και την έξαιρετική αντίληψι του κ. ντε Κομθρεμόν, άρχισα να εργάζωμαι ιδιαίτερος, κρυφά απ' αυτόν, προσπαθώντας με κάθε μυστικότητα, για να μη τον προσβά- λω, να διαφωτίσω τις άμφιβολίες από τις όποιες ήταν γεμάτο τό μυαλό μου και η όποιες με κατάδασάνιζαν.

— Ένεργήσατε σαν τίμιος άνθρωπος και σαν συνετός υπάλληλος, παρατήρησε ο κ. Γκρολιέ - Σαβέρν. Έξακολουθήστε!

— Καθώς ένεργούσα λοιπόν ιδιαίτερος, γνωρίστηκα με τη δεσποινίδα Φράγκα ντε Ροσβέλ, η όποια άγαπά τον κατηγορούμενο Ροβέρτο και είνε μνηστή του. Η δεσποινίς Φράγκα, καταβάλλοντας πραγματικά υπεράνθρωπες προσπάθειες για ν' άποδείξη ότι ο Ροβέρτος είνε άθώος και για να τον σώση, ήρθε στο γραφείο μου, όπου μου έκανε σοβαρώτατες έκμυστηρεύσεις. Τό διάθημα αυτό τό πραγματοποιήσε κατόπιν συμβουλής της βαρώνης Γιάκομπσεν.

Έτσι, κύριε εισαγγελέ, γνωρίστηκα με τη βαρώνη κι' έτσι έπιασα σχέσεις μαζί της.

— Ο κ. ντε Κομθρεμόν ξέρει τις σχέσεις σας με τη βαρώνη Γιάκομπσεν;

— Όχι, κύριε εισαγγελέ, ούτε αυτός τις ξέρει, ούτε κανένας άλλος. Η βαρώνη δεν ήρθε ποτέ στο γραφείο μου και στο μέγαρό της πηγαίνα πάντοτε κρυφά τό βράδυ.

— Ο κ. ντε Κομθρεμόν άφάνη και προσήλασθη με συχνή και γλυκύτητα στον γλύπτη και τη δεσποινίδα ντε Ροσβέλ, οι όποιοι βρισκόντουσαν πάντα γονατιστοί μπροστά στα πόδια της.

— Για είδατε ο ίδιος αυτό ή σας τά είπαν;

— Ήμιον παρών, κύριε εισαγγελέ και καμμία λεπτομέρεια της σκηνής αυτής δεν μου έέφυγε. Λοιπόν, ένα γεγονός άκόμα πιδ παράδοξο συνέβη τότε. Η Τερέζα, η όποια κύτταζε πάντοτε την άδελφή της και τό Ροβέρτο, έσκυψε έξαφνα από πάνω τους και χαϊρνάλασε...

— Ήταν έτοιμη να μιλήση...

— Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά τη στιγμή εκείνη μέσα στο στήθος μου. Τό λογικό έπνυσε μέσα στο ταρναγμένο εκείνο μυαλό.

— Ο κ. ντε Κομθρεμόν είδε, όπως κι' έχω, την άπίστευτη αυτή μεταμόρφωσι. Πλησίασε λοιπόν στην Τερέζα και της ειπε με φωνή άκόμα πιδ έπιτακτική από πριν: «Σας διατάσσω να πητε την αλήθεια! Ο Ρο-

— Ο κ. Ζερβαί ύπάκουσε και άρχισε να έκθέτη τά γεγο-

νότα από την άρχή. Περιγράφοντας τον Ροβέρτο, δεν έξεχασε ν' αναφέρη πώς ο γλύπτης γνώρισε την Τερέζα ντ' Άνζελύ, την ύπέροχη άφροσύνη του κατά την άρρώστειά του, πώς την έγκατέστησε στο δικό του δωμάτιο και πώς την περιποιήθηκε σαν άδελφός κατά την άπουσία του Άνδρέα, τον όποιο άπασχολούσε τις περισσότερες ώρες του ήμερονυκτίου ο σκληρός προϊστάμενός του.

Μίλησε όχι μόνο για τις περιποιήσεις, αλλά και για τις χρηματικές ένισχύσεις του Ροβέρτου προς τό ζεύγος ντ' Άνζελύ. Κι' έπειτα έξέθεσε τις στενές σχέσεις πού τον ένωσαν με τον γλύπτη, στον όποιο ο Άντρέας φεύγοντας έμπιστεύθηκε την σύζυγό του. Του μίλησε κατόπιν για τον έρωτα του Ροβέρτου προς τη Φράγκα, για τους άγώνες του για να δειχθί άξιός, της, για τη ζωή του πού είχε ένα μόνο σκοπό: την εργασία.

Κι' εξακολούθησε:

— Τι τό έκπληκτικό αν, στενά καθώς ήταν συνδεδεμένη μαζί του κι' έλάχιστη σπουσία δίνοντας σε κάθε χρηματικό ζήτημα, η Τερέζα του έμπιστευσε τό τσέκ των 500.000 φράγκων για να τό έξαργυρώση στο Λονδίνο, τη στιγμή μάλιστα πού του είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη; Ιεγονότα έντελώς έξαιρετικά, συμπτώσεις άπίστευτες, βάρυναν κατόπιν τό δυστυχισμένο νέο και τον παρουσίασαν ως ένοχο... Μά κι' ο Ροβέρτος ξηγεί τά πάντα άπλά, φυσικά, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό.

— Η κ. ντ' Άνζελύ όμως, παρ' όλη την τρέλλα της, αυτόν ύποδεικνύει ως ένοχο, παρατήρησε ο κ. Γκρολιέ - Σαβέρν.

Ο κ. Ζερβαί άνωρθώθηκε και τά γκρίζα του μάτια έλαμψαν.

— Α! ειπε. Αυτό είνε ίσως τό λεπτότερο σημείο της ύποθέσεως.

— Διπλασιάζετε την έμπιστοσύνη σας και την ειλκρινειά σας, ειπε ο εισαγγελέης. Έγώ διπλασιάζω την προσοχή μου.

Ο άρχηγός της Ασφαλείας, παίρνοντας έτσι θάρρος, διηγήθηκε τις παράδοξες σκηνές των όποιων παρέστη μάρτυς κατά την αντίπαράστασι του Ροβέρτου και της Τερέζας, στο μέγαρο ντε Ροσβέλ. Πώς η Τερέζα, στην άρχή άπαθής κι' αδιάφορη, σιγά-σιγά φάνηκε να συνήθισε στην παρουσία του Ροβέρτου, πώς, χωρίς εκείνη να φέρη καμμία δυσκολία, μπόρεσε ο νέος να γονατίση μπροστά στα πόδια της μαζί με τη Φράγκα και πώς

μπόρεσε να πάρη στα χείρια του τό χέρι της Τερέζας.

— Και τη στιγμή εκείνη τον άναγνώρισε βέβαια; ρώτησε ο κ. Γκρολιέ - Σαβέρν.

— Όχι, κύριε εισαγγελέ... Άπαντίας. Ο κ. ντε Κομθρεμόν μάλιστα, τον όποιο τό θέαμα αυτό και τότε τό θερμά λόγια της δεσποινίδος Φράγκας φαινότανσαν σαν να τον τάραζαν πολύ, πλησίασε τη στιγμή εκείνη τό συγκινητικό εκείνο σύμπλεγμα. Με φωνή τραχύτατη κι' έπιτακτική διέταξε την κ. ντ' Άνζελύ να πη αν ο Ροβέρτος ήταν ο δολοφόνος της.

— Όχι μόνο τότε η τρελλή δεινέ άκούσε σ' αυτόν, αλλά τό πρόσωπό της πού ως τη στιγμή εκείνη φαινόταν σαν μαρμάρινο ζωογήθηκε. Τα μάτια ένωναν λιγώτερο άπλανή και προσήλασθη με συχνή και γλυκύτητα στον γλύπτη και τη δεσποινίδα ντε Ροσβέλ, οι όποιοι βρισκόντουσαν πάντα γονατιστοί μπροστά στα πόδια της.

— Για είδατε ο ίδιος αυτό ή σας τά είπαν;

— Ήμιον παρών, κύριε εισαγγελέ και καμμία λεπτομέρεια της σκηνής αυτής δεν μου έέφυγε. Λοιπόν, ένα γεγονός άκόμα πιδ παράδοξο συνέβη τότε. Η Τερέζα, η όποια κύτταζε πάντοτε την άδελφή της και τό Ροβέρτο, έσκυψε έξαφνα από πάνω τους και χαϊρνάλασε...

— Ήταν έτοιμη να μιλήση...

— Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά τη στιγμή εκείνη μέσα στο στήθος μου. Τό λογικό έπνυσε μέσα στο ταρναγμένο εκείνο μυαλό.

— Ο κ. ντε Κομθρεμόν είδε, όπως κι' έχω, την άπίστευτη αυτή μεταμόρφωσι. Πλησίασε λοιπόν στην Τερέζα και της ειπε με φωνή άκόμα πιδ έπιτακτική από πριν: «Σας διατάσσω να πητε την αλήθεια! Ο Ρο-

— Έλάτε, έλάτε! Φανήτε πιδ γενναία!..

θέρτος είνε ο δολοφόνος σας, δέν είν' έτσι;»

— Έτσι έκανε την ερώτησι; ρώτησε ο κ. Γκρολιέ - Σα-
θέον.

— Μάλιστα, κύριε εισαγγελέ. Σας διαβεβαιώνω με το
λόγο μου ότι δέν προσθέτω, ούτε αφαιρώ ούτε ένα γιώτα
απ' όσα συνέβησαν μπροστά μου ή από όσα ανακάλυψα.

— Τότε λοιπόν τί συνέβη;

— Η Τερέζα ήταν έτοιμη ν' απαντήσει και τά μάτια της
πού έμεναν προσηλωμένα με συγκίνηση στους δυο νέους,
καθώς και το γλυκύτατο χαμόγελό της, δέν επέτρεπαν καμ-
μιά αμφιβολία ως προς την απάντησί της, όταν έξαφνα το
βλέμμα της διευθύνθηκε προς την πόρτα, στην οποία ακού-
στηκε ένας ελαφρός θόρυβος.

— Αμέσως μιά αλλόκοτη, μιά ολοκληρωτική μεταμόρφω-
σι έγινε στο πρόσωπό της. Το χρώμα της έγινε πελιδνό, τά
μάτια της έλαμψαν, το μέτωπό της συνωφρυνόθηκε και όλη
ή φυσιογνωμία της πήρε μιά έκφρασι τρομερού μίσους...

— Ο κ. ντε Κομβρεμόν της επανέλαθε τότε την ερώτησί
του και, τραυλίζοντας έκεινη φριχτά, ξαναείπε τά τελευ-
ταία λόγια του άνακριτού, αλλά με τά βλέμματά της προ-
σηλωμένα στην πόρτα, προς την οποία είχε ύψώσει και τό
χέρι της σαν να έδειχνε κάποιον. «Ναι... ναι... είπε. Ο δολο-
φόνος μου είνε ο Ροθέρτος».

— Και ο νέος που ήταν τί στιγμή εκείνη; ρώτησε ο ει-
σαγγελέας.

— Ήταν πάντοτε γονατιστός μπροστά της.

— Κι' εκείνη δέν τον κύτταζε;

— Όχι, κύτταζε μονάχα την πόρτα.

— Υπήρχε κανείς στην πόρτα αυτή;

— Ναι, ήταν ή κόμησα ντε Ροσθέλ σωριασμένη σ' ένα
κάθισμα, πίσω ακριβώς απ' την κουρτίνα της πόρτας, χλω-
μή σαν νεκρή και κυριευμένη από ένα φόβο άπερίγραπτο.

— Α! αυτό είνε σοδωρότατο! είπε ο κ. Γκρολιέ - Σα-
θέον.

— Αυτό σκέφτηκα κι' εγώ, απάντησε ο κ. Ζερβαί. Και ή
άποκάλυψις αυτή συμφωνούσε τόσο με τίς έκμυστηρεύσεις,
τίς ύποψιες και τούς ισχυρισμούς της δεσποινίδος Φράγ-
κας, ώστε άμέσως πήγα στο 'Ασυλο της 'Αγίας 'Αννης,
στο διάσημο φρενολόγο δόκτορα Μεριάν, για να τον ρω-
τήσω αν μιά τρελλή στην κατάστασι της Τερέζας θα μπο-
ρούσε να έκλάβη ένα πρόσωπο ως άλλο, να δώση στο
ένα τό όνομα του άλλου και ν' αποδώση έτσι σ' αυτό ξένες
πράξεις.

— Η απάντησις του δόκτορος Μεριάν ήταν κατηγορηματι-
κή, καταφατική.

— Ο δόκτωρ Μεριάν είν' έτοιμος να υποστηρίξη την Ι-
δέα του αυτή; ρώτησε ο κ. Γκρολιέ - Σαθέον.

— Ναι, απάντησε ο κ. Ζερβαί. Δέν έχει καμμία άπολύτως
αμφιβολία γι' αυτό που ισχυρίζεται.

— Τά πράγματα είνε πολύ σοδάρω.

Τότε ο άρχηγός της Δημοσίας 'Ασφαλείας διηγήθηκε λε-
πτομερώς τίς συνεντεύξεις του με τον κ. ντε Κομβρεμόν, τίς
σκηνές του μεγάρου ντε Ροσθέλ, την άπόπειρα δηλητηριά-
σεως της Τερέζας, την άπαγωγή της από τη Φράγκα που
την βοηθούσε σ' αυτό και ή άγρώνη Γιάκομπσεν, τίς έρευ-
νές του στη Μονμάρτη, τίς διάφορες ανακαλύψεις του που
έκανε στο διπλανό της Τερέζας διαμερισμα, τίς συναντή-
σεις του μουσικού Τεό και της κυρίας Φίσερ με την μυστη-
ριώδη εκείνη άριστοκράτιδα που δέν ήταν άλλη από τη
Ναδίνα, καθώς και τίς άφηγήσεις της θυρωρού.

Και τελείωσε ανακοινώνοντας τίς έκμυστηρεύσεις της
Καρλόττας προς τη βαρόνη Γιάκομπσεν ως προς την ύ-
παρξι νόθου κόρης του μαρκησιού ντε Σάντα Κρουζ, ή ό-
ποια έπρεπε να μοιάζη πολύ με τη Ναδίνα, αφού κ' οι δυο
ήσαν ή ζωντανή εικόνα του πατέ-
ρα τους. Μίλησε επίσης και για
την άνίατη άρρώστεια του κόμη-
τος Χριστιανού ντε Ροσθέλ, ο ό-
ποιος αν πέθαινε πριν απ' την Τε-
ρέζα, θα έκανε τη χήρα του κό-
μητος ντε Ροσθέλ να χάση την έ-
πικρατία της τεραστίας περιου-
σίας του, ή οποία θα περιήρχετο
στην κατοχή της μεγαλύτερης κό-
ρης του.

Συνωφρυνόμενος ο εισαγγελέας
άκουγε χωρίς να τον διακόπτει.
Δέν έχασε ούτε λέξι από την άφη-
γησι του άρνωνού της 'Ασφαλείας,
ο όποιος παρ' όλη τη συντομία
του, υπήρξε αξιοθαύμαστα σαφής.

Ο κ. Ζερβαί παρουσίασε από

Προσεχώς στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
ή καταπληκτική Ιστορία μιάς έπικής βασιλίσ-
σας των έλληνικών θουνών επί τουρκοκρατίας.
Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΙ ΑΘΛΟΙ
ΧΡΥΣΩΣ ΤΗΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ
ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΟΥ
ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΙΑΒΟΛΗ

τη μιά μεριά το Ροθέρτο, που ύλες ή ένδειξεις, οι μάρτυ-
ρες και αυτά τά γεγονότα τον έκαναν να φαίνεται για έ-
νοχος κι' ο όποιος δέν είχε άλλο συνήγορο στη συνείδη-
σιν τιμών ανθρώπων από την έντιμη ζωή του κι' από τον
λαμπρό χαρακτήρα του.

Από την άλλη μεριά, πάλι, παρουσίασε την κόμησα ντε
Ροσθέλ, που δέν ήταν άλλη από τη νόθο Ζουανέττα, ως γυ-
ναίκα καταχθόνια, ύπουλη, διεφθαρμένη και πορώμενη και
καμμία άλλη, ικανή να διαπράξη όλα τά εγκλήματα.

— Κατά τη γνώμη σας τί πρέπει να κάνουμε για να της
βγάλουμε το προσωπίο; ρώτησε ο κ. Γκρολιέ - Σαθέον.

— Να περιμένουμε, πριν παραπέμψουμε το Ροθέρτο στο
κακουργιοδικείο, την άφιξι του 'Ανδρέα ντ' 'Ανζελύ, ο ό-
ποιος άσφαλώς θα βρίσκεται πια στο δρόμο και το ό-
ποιου ή επιστροφή, όπως έλπίζουν οι δόκτορες Μεριάν και
Στάικεν, θα θεραπεύση την Ιερέζα από την τρέλα της.
'Επειτα θα φέρουμε σ' αντίπαράστασι αυτή την τυχοδιω-
κτισσα κόμησα με την 'Αθηνά Κασσάρα, που θα έπαισι
άσφαλώς πριν από τον 'Ανδρέα. Τέλος, να ξανασφραγί-
σουν την Ούρσουλη, την οίκονόμο τοζ μικρού μεγάρου του Πα-
σού, ή οποία θ' αναγνωρίση κι' αυτή την Ζουανέττα στο πρό-
σωπο της Ναδίνας.

— Καλά, είπε ο εισαγγελέας. Θα δώ τον άνακριτή και
θα συσχεθώ μαζί του.

— Θα τον βρήτε άμετάπειστο, κύριε εισαγγελέ. Η γυ-
ναίκα αυτή, έξαιρετικά έξυπνη, του έχει έκπνευσει πριν ά-
πό χρόνια άδιάσάλευτα αισθήματα σεβασμού κι' ευγνωμο-
σύνης. Ο κ. ντε Κομβρεμόν δέν θα πιστέψη σε όποιανδή-
ποτε κατηγορία εναντίον της γυναικάς αυτής. Εκτός α-
υτού, χάρις στη μεγάλη επιτηρησιότητά της, ή κόμησα έπι-
ρεάζει τίς σκέψεις του και τον κάνει ό,τι θέλει, χωρίς α-
υτός να ύποπτεύεται τίποτε.

Ο κ. Γκρολιέ - Σαθέον έκανε μιά χειρονομία που έδει-
χνε ότι είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη στον έαυτό του.

— Γι' αυτά λίγο με μέλλει, είπε. Πολύ πιθανόν να τυφλώ-
θηκε ο κ. ντε Κομβρεμόν και να έπεσε έξω στην ύπόθεσι
αυτή. Είνε όμως άνθρωπος έντιμος. Θ' άπευθυνθώ λοιπόν
στην έντιμότητά του.

Πράγματι, τό απόγευμα της ίδιας ημέρας, ο εισαγγε-
λέας προσκάλεσε τον Μωρίς ντε Κομβρεμόν να πάη στο
γραφείο του, γιατί άλλου δέν θα μπορούσαν να κουβε-
τιάσουν με μεγαλύτερη ήσυχία για την ύπόθεσι αυτή.

Ο άνακριτής, ο όποιος λάβαινε συχνά τέτοιες προσκλη-
σεις απ' τον εισαγγελέα, πήγε στο γραφείο του χωρίς
καμμία άνησυχία. 'Αλλωστε γιατί ν' άνησυχίση;

Είχε διεξαγάγει την ύπόθεσι με μεγάλη φροντίδα κι' έ-
πομένως ήταν βέβαιος ότι δέν ήταν δυνατόν να του κάνει
ο εισαγγελέας καμμία παρατήρησι.

Και όμως περίεργο!... Πολλές φορές τη νύχτα, έπειτα
από μιάς ή δυο ώρων ύπνο, ξυπνούσε άπότομα... Η φυσιο-
γνωμία του Ροθέρτου, που ήταν γεμάτη ελίκρινεια και τι-
μιότητα, παρουσιαζόταν μπροστά του... και τότε... ήταν
πια άδύνατον ως τό πρωί να τό ξαναγυρίση ο ύπνος του.

Ήταν ένοχος; Ναι, ή συνείδησί του το έλεγε πως ή-
ταν ένοχος ο Ροθέρτος.

Αν δέν ήταν ένοχος αυτός, τότε ποιόν έπρεπε να θεω-
ρήση ένοχο;

Όστόσο, μολοντί είχε σχηματίσει σταθερή πεποίθησι
γι' αυτό, μιά μικρή φωνή άντηχούσε μέσα του και συγχρό-
νως έννοιωθε έναν ελαφρό νυγμό στην καρδιά του.

Κι' άναρωτιόταν τότε αν είχε εκπληρώσει πραγματικά
εδυνειδίχτα τό καθήκον του ως άνακριτού.

Κατά την διεξαγωγή των άνακρίσεων του, ένεργούσε
πράγματι με τό μυαλό του έντε-
λώς ελεύθερο κι' άπαλλαγμένο ά-
πό κάθε πάθος όπως είχε κάνει
σ' όλη του τη σταδιοδρομία;

Μήπως το Ροθέρτο, τό νέο που
λάτρευε ή Φράγκα και προς χάριν
του όποιου σκόπευε να έγκατα-
λείψη τό πατρικό της σπίτι όπως
άλλοτε ή αδελφή της, μήπως τον
συνέχε κάποιος με τον 'Ανδρέα ντ'
Ανζελύ, τον όποιο θεωρούσε αίσιο
της αιωνίας δυστυχίας του;
'Ω! ναι... δέν έπρεπε να δε-
χθώ ν' αναλάβω την διεξαγωγή
των άνακρίσεων για την ύπόθεσι
αυτή, όταν είδε την Τερέζα ψυχρή
και παγωμένη σαν νεκρή πάνω στο
κρεβάτι της... (Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΑ ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΑΣΥΛΑ ΤΩΝ ΑΛΗΤΩΝ

Πώς κοιμούνται οι δυστυχισμένοι. Ένας... ίππότης. Έκατό φράγκα για ένα χαμόγελο. Η δουλειές
του Άλφόνσου Τουρνεσόλ. Ο Ζοσλέν και τό... ξύλο των νοικοκυραίων. Το δράμα του τραπέζιτου
Έδμόνδου Μαρτιμόρ. Πώς κυλίστηκε στον υπόκοσμο. Τά 547 άσυλα του Παρισιού κ.λ.π.

Τ Ο Παρίσι άρχισε κι' αυτό σήμερα να φορά τον χι-
ονισμένο μανδύα του. Σεβόμενο τις παραδόσεις τό
χιόνι στολίζει τά σπιτία με τίς λευκές νιφάδες του,
στρώνει τό κατάλευκο χαλί του στις λεωφόρους,
κρεμάει ώμορφους σταλακτίτες στο δάσος της Βουλώνης
και στη λεωφόρο των Άκακιών και καθρεπτίζει πάνω στα
κρύσταλλα του τά πολύχρωμα φώτα των νυχτερινών κέν-
τρων.

Πίσω όμως απ' όλη αυτή την φαντασμαγορική σκηνοθε-
σία κι' ενώ οι πλούσιοι έτοιμάζονται να γιορτάσουν με κά-
θε μεγαλοπρέπεια τον έρχομό του νέου χρόνου, ένα πλη-
θος κακοντυμένων ανθρώπων τρέμει έξω από τά μέγαρα
και τούς ούρανοξύστες της εύτυχίας. Είνε οι τραγικοί ά-
πόκληροι, οι άποτυχημένοι, οι δυστυχείς που ζουν στο πε-
ζοδρόμιο σαν σκύλοι! Όστόσο, τί περίεργο! Έξακολου-
θούν να διατηρούν την αίσιοδοξία τους, να κυνηγούν με
τό... τουφέκι τά μικρά χαρτονομίσματα, να κάνουν τίς πιο
παράδοξες κι' έκπληκτικές «κοιμήσεις» και ν' άγωνίζονται

να ζήσουν. Πολλοί από
αυτούς επίσης έχουν τη
νοστροπία και τον άσθη-
ματισμό του Δόν Κιχώτη

— Μιά φορά, μου διη-
γείτο ένας απ' αυτούς, έ-
τρεξα κι' άνοιξα την πόρ-
τα ενός πολυτελούς α-
ντοκινήτου. Απ' αυτό κα-
τέθηκε μιά πεντάμηνη
κυρία, βουτηγμένη σ' ά-
ρώματα και στα μεταξω-
τα. Έθγαλε και μου έ-
δωσε εκατό φράγκα. 'Α-
κούσατε, κύριέ μου; Έ-
κατό φράγκα, μιά όλο-
κληρη δηλαδή περιουσία.
Θα ήμπε τώρα ύτι έτρεξα
άμέσως να χορτάσω την
πεινά μου και να μεθύ-
σω... Έ, όχι. Αυτό δέν
έγινε. Έτρεξα μόνο σ'
ένα ανθρωπάκιο, άγύρα-
σα μιά ώμορφη άνδρε-
σμη και την έπηγα στο
σπίτι της άγνωστης. Δέ-
στε, είπα, στον ύπνρη-
τή που παρουσιάστηκε, αυτά
τά λουλούδια στην κυρία
σας. 'Από ποιόν είνε;
μέ ρώτησε εκείνος, κυ-
τίζοντας με θαυμασμό
τά λουλούδια. «Νά της
πείτε ότι της τά στέλνει ο άνθρωπος που τοζ χαμόγελασε
πρό όλιγου με τόση καλωσύνη». Και έφυγα. χάρηκα μέσα
στη νύχτα, ευχαριστημένος που μιά τόσο ώμορφη κυρία είχε
χαμογελάσει σε μένα, έναν φτωχό, αλήτη που έτρεμε έξω ά-
πό τίς κλεισμένες πόρτες των σπιτιών».

Κι' αλήθεια, ή ζωή αυτών των ανθρώπων του πεζοδρομίου
είνε τόσο παράδοξη! Για να βεβαιωθείτε, δέν έχετε παρ' ό-
τι να κάνετε μιά έπίσκεψι στα κέντρα της κατωτάτης ύπο-
στάθμης και στο... «Ξενοδοχείο» τους, όπου με τέσσερις
πεντάρες καταφέρνουν να οίκονομήσουν ένα κρεβάτι για
να κοιμηθούν. Έκει, μά την αλήθεια, έχετε να δήτε ένα
σώρδ δράματα κ' Ιλαροτραγωδίες.

Ίδου, παραδειγματος χάριν, ένας περίεργος τύπος, ο
Άλφόνσος Τουρνεσόλ. Είνε ντυμένος με μιά πανάργαχη
ρεντιγκότα, φοράει ένα ριγέ μαύρο παντελόνι ραμμένο και
μολλωμένο με κόκκινες, ζαπρες και πράσινες κλωστές
κι' ένα ίχνος κολλάρου και γραβάτας. Τό μόνο που κα-
ταφέρει να διατηρή πάντα εύπαρουσίαστο είνε τό ψηλό

καπέλλο του. Επίσης στολίζει με μεγάλη επιμέλεια τη
μπουτονιέρα του με άνθη λεμονιάς.

Ο Άλφόνσος Τουρνεσόλ όλη τη νύχτα φροντίζει να πλη-
ροφορηθή τούς γάμους που θα γίνουν στις διάφορες έκ-
κλησίες και στη δημαρχία, καθώς και την ώρα της τελέ-
σεως του μυστηρίου και τρέχει να πάρη τη θέση του. Μό-
λις δέ οι νεόνυμφοι έμφανιστούν στην πόρτα της έκκλη-
σίας ή του δημαρχείου πετάγεται, σαν να είχε σούστα,
μπροστά τους και τούς βγάξει ένα λόγο για να τούς ευ-
χηθή να ζήσουν άγαπημένοι. Αυτών δέ τό λόγο δέν τον στα-
ματάει παρά μόνο άμα θα πάρη την άμοιή του.

Ο ίδιος πάλι άνθρωπος, μά αυτή τη φορά χωρίς λου-
λούδια στη μπουτονιέρα, ακολουθεί όλες τίς κηδείες, συλ-
λυπείται τούς «τεθλιμμένους» συγγενείς του νεκρού και χα-
τόπιν στρώνεται στο «τραπέζι της παρηγοριάς» και χορταί-
νει την πεινά του. Όλη την ήμέρα κινείται σαν... άφηγια-
σμένο άλογο, πηγαίνοντας σε κηδείες, σε γάμους, σε θα-
ωτίαις. Τέλος τη νύχτα κατασταλάζει στο «ξενοδοχείο» των

αλητών για να μετρήση
τίς εισπράξεις του. Κι'
αυτές ή εισπράξεις είνε
καμμία φορά δέκα, είκο-
σι, τριάντα, σαράντα
φράγκα.

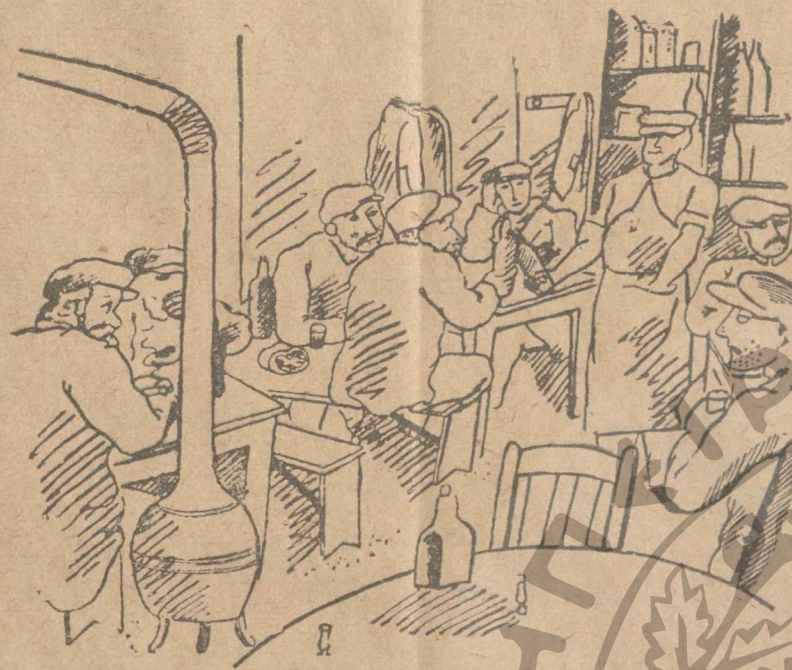
Ο Άλφόνσος Τουρνε-
σόλ έχει καταφέρει να
κάνη μιά μικρή περιου-
σία. Τί θα κάνει τώρα αυ-
τά τά λεφτά; 'Α, έχει έ-
να μεγαλοπρεπές σχέδιο:
θα πάη, λέει, μιά μέρα
να ξετινάξη τη ρουλέττα
του Μόντε Κάρλο!...

Ένας άλλος περίεργος
τύπος είνε ο Άλιπέρ
Γκρινέλ. Αυτός ο άνθρ-
πος έχει μάτια γεμάτα
αυρετό, είνε χλωμός σαν
πεθαμένος κ' ή φυσιογνω-
μία του σε κάνει να τον
σέβασαι. Μ' όλες τίς ά-
καρίες του καταφέρει
να είνε ντυμένος πάντα
καθαρά κι' εύπαρουσία-
στα. Σ' αυτό τον βου-
θάει κιόλας τό επάγγελ-
μά του. Κάθε πρωί κυ-
κλοφορεί στα βουλεβάρ-
α και παρακαλούει τίς
ώμορφες κωιές. Είνε με-
γάλα ψυχολόγος και έέρει να διαλέγη τό θύμα του. Ό-
ταν λοιπόν βρή τό θύμα του, τό πλησιάζει και τό ρωτάει μ'
ευγένεια:

— Κυρία μου, ποιά ήμερομηνία έχετε γεννηθή;
'Η κυρία στέκεται και παραξενεμένη τοζ δίνει την παρ-
ροφορία που ζητάει. Τότε ο «Πομπόν», έτσι τον λένε οι φί-
λοι του, σκέπτεται λιγάκι και της άποκαλύπτει ένα
σώρδ ευχάριστα πράγματα. Έπειδή δέ είνε καλός ψυχολό-
γος, της άποκαλύπτει ακόμη ένα σωρό μυστικά της και
κάνει την άγνωστη να πιστέψη ότι συζητάει μ' ένα μάγο!
Και φυσικά, τοζ δίνει πρόθυμα τά λίγα φράγκα της άμοι-
βης του.

Ο «Πομπόν» κερδίζει περισσότερο από τον Τουρνεσόλ
μά διαρκώς τό βράδυ δέν έχει μιά δεκάρα. Τοζ τά παίρ-
νουν στα ζάρια οι «δάσκαλοι» των όπώνων κέντρων, τούς
όποιους ο δυστυχής «Πομπόν» όχι μόνο δέν μπορεί να τούς
ψυχολογήση, αλλά ούτε να ματιάψη τίς κλεψιές τους.

Ένας άλλος, πάλι, άνθρωπος του Άσύλου κάνει την ε-

Ένα παρισινό κέντρο αλητών.

ξης παράδοξη δουλειά: Γυρίζει από το πρωί ως το βράδυ στους δρόμους, του Παρισιού και κυττάει τα πεζοδρόμια. Για ποιο λόγο; Νά βρή κανένα νόμισμα που γλύστρησε από την τσέπη κανενός άφηρημένου. Και, μά την αλήθεια, καταφέρνει νά βρή τόσα λεφτά όσα του είναι αρκετά για νά πάρη ένα κομμάτι ψωμί και νά πληρώση τον νυχτερινό ύπνο του!

Ο Ζοσλνν επίσης είναι ένας από τους πιο περίεργους παρισινούς τύπους. Είναι ο «μυστικός» αστυνομικός, ο ιδιωτικός ντέτεκτιβ των νοικοκυράδων της συνοικίας που αμφισβallestουν για την συζυγική πίστι του άνδρός των και τις διασκεδάσεις τους. Παρακολουθεί επίσης και δίνει κάθε σχετική πληροφορία στις μοδιστρούλες για ένα πρόσωπο που τις ενδιαφέρει. Η εργασία του πληρώνεται ελάχιστα φράγκα κι' όπως φαίνεται είναι εξαιρετικά επικίνδυνη. Ο δυστυχισμένος ο Ζοσλνν γυρίζει συχνά στο άσυλο με σπασμένα μούτρα ή μεταφέρεται ανείσθητος στο νοσοκομείο. Οι άνθρωποι βλέπεται, που παρακολουθεί δεν είναι τόσο εύγενεις. Όταν λοιπόν τον αντίληφθούν τον κάνουν τ' άλατιού από το ξύλο!...

Στο ίδιο άσυλο πάλι μένει ένας αλκοολικός, παλός τραπεζίτης της κοσμοπόλεως. Είναι ο «Εδμόνδος» Μαρτιμόο. Ο οποίος μέχρι το 1914 είχε ένα περίφημο μέγαρο και κάθε πρωί πήγαινε με άμορφες κυρίες Ιππασία στο δάσος της Βουλάνης. Ο παγκόσμιος πόλεμος όμως τον κατέστρεψε. Για νά συμπληρωθή η δυστυχία του τόν ξανα του παιδι αυτοκτόνησε κ' η κόρη του ακολούθησε έναν τυχοδιώκτη. Έτσι ο «Εδμόνδος» Μαρτιμόο έμεινε ολόμοναχος στον κόσμο. Για νά ξεχάση τόν έρριξε στο κρασί και φυσικά δεν άργησε νά γίνη αλκοολικός. Έτσι μέρα με τη μέρα ξέπεφτε και πιο χαμηλά ως πού κυλίστηκε στον υπόκοσμο. Σήμερα δέ τον βλέπει κανείς ανθρώπινο πειά κούρελι, νά στριμώχνεται με τους άλλους δυστυχισμένους στην είσοδο του άσylum, μέσα στο κρύο ή τη θροχή, προσπαθώντας νά προλάβη νά ξεασφαλίση ένα κρεβάτι. Πώς συντηρείται; Μαζεύει τις «γόμες», τ' αποτοίγαρα, από τά δημόσια πάρκα, τις ανοίγει, θγάζει τόν καπνό, τόν καθαρίζει πλένοντας τον από τις σκόνες και τόν πουλάει σε... πλουσιώτερους από αυτόν άλλτες!

Μά όσα και νά γράψη κανείς για τά φοβερά δράματα τών άσylum τού Παρισιού, είναι αδύνατο νά θρή άκρη. Άρκει μόνο νά σάς πούμε ότι στην κοσμοπόλη υπάρχουν 547 τέτοια άσυλα κι' όστόσο πάλι περισσεύουν δυστυχισμένοι πού διανυκτερεύουν στο δρόμο. Κι' όπως είναι γνωστόν, ο κάθε τέτοιος άνθρωπος είναι ένα φοβερό δράμα.

Γι' αυτό το λόγο οι φιλόανθρωποι της κοσμοπόλεως κ' οι αστυνομικοί κάνουν ό,τι μπορούν για ν' ανακουφίσουν την δυστυχία αυτών των ανθρώπων: Τους μοιράζουν ρούχα, τρόφιμα κι' ανάδουν φωτιές στο δρόμο για νά μαζεύωνται αυτοί γύρω και νά ζεσταίνονται. Έτσι κι' αυτοί πού ζουν στο περιθώριο της ζωής, καταλαβαίνουν ότι είναι άνθρωποι κι' ανθίζει για λίγο στα χείλη τους το χαμόγελο της εύτυχίας...

ΖΑΝ ΚΟΛΜΠ

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΑΝΙΑΤΙΚΟ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ

- Για πές μου το, μανούλα μου, το πως σε δέχτη ο "Αδης, πές αν σε δέχτη με καλό νά τόν καλογηήσω, πές αν σε δέχτη με κακό νά τόν καλογηήσω.
- Παιδί μου, άφου με ρώτησες, νά σου τά μολογήσω: Τά μαύρα φειδια μουδωκαν νά πᾶ νά τά φυλάξω, στά γόνατά μου τάβαλα, στά στήθια μου κοιμούνται και στά ξανθά μου τά μαλλιά έχουν φωλιά φτιασμένη!

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ισπανικός έγωϊσμός. "Αν έβλεπε ο Χριστός τήν Ισπανία... Η καταραμένη ή άρθρίτις! Ένα ανέκδοτο του Μαρζολέν. Ο Άγγλος άρθριτικός. Ο Πρίγκηψ Γεώργιος... κανταδώρας κτλ. κτλ.

Κάποιος διάσημος Ισπανός ιεροκήρυκας μιλούσε μία μέρα στην εκκλησία για τόν έπαισόδιο εκείνου τού Ευαγγελίου κατά τόν όποιο ο Διάβολος είχε παρασύρει τόν Χριστό κατά κάποιο ύψωμα και δείχνοντάς του άπέραντα και πλούσια θυσία προσπαθούσε νά τόν πάρη με τόν μέρος του.

— Άλλά για κακή τύχη τού Διαβόλου, εξακολουθούσε ο ιεροκήρυκας, δέν έφαινόταν από εκείνο τόν μέρος ή Ισπανία γιατί τήν έκρυβαν τά Πυρηναία. "Αν ο Θεάνθρωπος έβλεπε τις καλλονές και τά πλούτη της χώρας μας, πολύ φοβόμαί ότι... θά υπέκυπτε στον Πειρασμό!...

Μία μέρα ένας άρρωστος παρουσιάστηκε στον διάσημο γιατρό Μαρζολέν. Ο γιατρός ήταν εξαπλωμένος σε μία πολυθρόνα. Ο επισκέπτης του έσπασε

— Άπλούστατα, στηρίζουν τήν τελευταία έλπίδα τους στο άλεξιπτωτό. Σε κίνδυνο τού αεροπλάνου, κάνουν ένα τολμηρό πήδημα στην άβυσσο, καταβαίνουν με ταχύτητα θολίδος και ανοίγουν τόν άλεξιπτωτό τους. Από αυτή τή στιγμή έχουν σωθή. Όστόσο τυχαιώνει αυτό νά μην ανοίξη και τότε αυτό τόν πήδημα στην άβυσσο μεταβάλλεται σε πήδημα τού θανάτου. Ο αεροπόρος με τήν ταχύτητα της πτώσεώς του παθαίνει άσφοδία και τέλος τσακίζεται σε χίλια κομμάτια στο έδαφος. Σήμερα λοιπόν θά σάς αναφέρουμε μερικά τέτοια πηδήματα τού θανάτου από τά πιο ενδιαφέροντα και τά πιο δραματικά πού περιγράφει ή «Αεροπορική Έπιθεώρηση» της Νέας Υόρκης:

Τό 1930 κ' άκριβώς τόν Μάιο αυτού τού χρόνου, στο αεροδρόμιο τού Κάνσας έγιναν ή αεροπορικές έπιδείξεις των «άσων» της αμερικανικής αυτής πολιτείας. Έκατό αεροπλάνα χάθηκαν στο διάστημα, διέγραφαν άμορφους σχηματισμούς στον ούρανό και τέλος ύψώθηκαν πάνω από τά σύννεφα και εξαφανίστηκαν στο άπειρο. Ήταν ή ώρα τού πιο θεαματικού μέρους της τελετής: μία έπιδειξη πτώσεων άλεξιπτωτών. Έκατό άνθρωποι πήδησαν με τόλμη στο κενό. Μέσα στο πλήθος ή μητέρες τους, ή γυναίκες τους, ή αδελφές ή ή άρραβωνιαστικές τους παρακολουθούσαν μ' αγωνία αυτή τήν πτώση τους. Μαζύ μ' αυτούς είχε λάθει μέρος κι' ο Τζέιμς Χόλμς, ο πιο τρελλός κι' ο πιο τολμηρός «άσος» τού αέρος. Ο Χόλμς ήταν τόν είδωλο των Άμερικανιδών, για

τί ήξερε πάντα νά τους χαρίζη δραματικές συγκινήσεις. Κι' αλήθεια, τήν ήμέρα εκείνη τόν είχε πιάσει ή τρέλλα του. Με τά κυάλια ο κόσμος τόν είδε νά πηδάη στο κενό, νά φέρη βόλτες, σάν ξερό φύλλο στο φύσημα τού άνέμου και νά καταβαίνει με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Ο Χόλμς είχε φτάσει στα πεντακόσια μέτρα κι' όστόσο δέν είχε ανοίξει ακόμη τόν άλεξιπτωτό του. Ο κόσμος παραληρούσε τώρα από τήν αγωνία του. Αυτό τόν παίχνιδι τού αεροπόρου τούς έκανε νά τρελλαθούν από τόν φόβο τους και τ' αυτοκίνητα των πρώτων βοηθειών έτρεχαν τώρα προς τόν μέρος πού έπρόκειτο νά πέση. Ξαφνικά ο Χόλμς εντάρθηκε, έπιασε γρήγορα και τράβηξε τόν σχοινί για νά λύση τ' άλεξιπτωτό. Μ' αυτό δέν άνοιξε. Κι' ο Τζέιμς Χόλμς, τόν είδωλο των Άμερικανιδών, έπειτα από λίγες στιγμές μαζεύτηκε από τόν γήπεδο τού αεροδρομίου. Ήταν άγνώριστος. Είχε μεταθληθή σ' έναν πολύ. Έτσι

— Ναι, πήγα στο γιατρό Χ... Μία έδωσέ μου φάρμακο, μά δέν μου έκανε τίποτε. "Υστερα πήγα στον Κ... Μά ούτε κ' άπ' αυτόν είδα κανένα καλό... Κατόπιν έπήγα στους γιατρούς Π..., Φ..., Λ... και νεις όμως δέν μπόρεσε νά με γυτρέψη!

— Και δέν πήγατε σε κανέναν άλλο γιατρό;

— Όχι. Γιατί ρωτάτε;

— Έπειδή πάσχω κι' εγώ από άρθρίτιδα και θέλω νά μάθω αν υπάρχει κανένα μέσον νά τή θεραπεύσω! άποκρίθηκε σοβαρώτατα ο μεγάλος γιατρός.

Ένας άφορισμός για τήν άρθρίτιδα:

«Κατά τόν πρώτον ήμισυ της ζωής μας τόν κρασί άνθιζει στο κεφάλι μας. Κατά τόν δεύτερο ήμισυ καταβαίνει στα πόδια μας!»

Ένας Άγγλος υπέφερε τρομερά από άρθρίτιδα. Μία μέρα ενώ ήταν εξαπλωμένος στο κρεβάτι του και θογγαζόταν από τούς πόνους, ένας υπηρέτης του τού άνήγγειλε τήν έσοσκεψη ενός διασήμου γιατρού, πού πήγε, λείει, νά τόν θεραπεύση.

— Ο γιατρός αυτός ήρθε με άμάξι; ρώτησε τότε ο Άγγλος τόν υπηρέτη του.

— Όχι. Με τά πόδια.

— Νά πᾶς, λοιπόν, νά πᾶς αυτού τού άγύρτη νά ξεκουμπιστή άμέσως. "Αν ήταν σε θέσι νά γιαιτρέψη τήν άρθρίτιδά μου είχα άποκτήσει ως σήμερα τόσα λεπτά, ώστε νά πηγαίνω μ' άμάξι ζεμένο με δέκα άλογα. Δέν θά καταδεχότανε ποτέ νά έρθη σπίτι μου νά με γιαιτρέψη. Θά πήγαινα εγώ νά τόν εύρισκα και θά τούδινα τή μισή περιουσία μου για νά με κάνη καλά...

Μόνον τόν «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» άγοράζει, εις απόλυτως ίσωνομητάς τιμᾶς, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, από τόν 1900 διάφορα φυλλάδια, παλᾶς φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κτλ. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανού Παλαιών Πατρών 5, Κήπος Γλαυθιδώνος, 3—9 μ. μ. καθ' έκάστην και τή Κυριακάς.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΟΡΩΝ

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Πώς παλεύουν οι αεροπόροι με τις θύελλες. Μία έπιδειξις αεροπλάνων στο Κάνσας. Η τρέλλες του Τζέιμς Χόλμς. Το μοιραίο πήδημά του στην άβυσσο. Η δραματική περιπέτεια της Κάθριν Μοριλαν. Ένα δράμα στα σύννεφα. Ο ήρωϊσμός ενός Άμερικανού. Το τραγικό ταξίδι τού εκατομμυριούχου Τσάρλυ Ριζον. Μία άπρόοπτη συνάντησι. Η φοβερή χρεωκοπία του. Ποιοι σήμερα έχουν τόν ρεκόρ των πηδημάτων στην άβυσσο.

ΤΑ καθημερινά αεροπορικά δυστυχήματα πού αναστατώνουν τήν διεθνή κοινή γνώμη με τις τραγικές τους λεπτομέρειες, κάνουν τόν κόσμο νά πιστεύη ότι ο άνθρωπος δέν έγινε ακόμη κύριος τού ούρανού.

Όστόσο αυτό δέν είναι αλήθεια. Από τόν ευρωπαϊκό πόλεμο και κατόπιν, ή αεροπορία έκανε άλματικές προόδους, άσχετως αν συμβαίνουν καθημερινώς αεροπορικά δυστυχήματα.

Παρ' όλ' αυτά οι τολμηροί «άσσοι» τού αέρος δέν χάνανε τόν θάρρος τους. Και κάθε τόσο ξεκινᾶν για τήν κατάρτιση ενός ρεκόρ ή μιας μεγάλης πτήσεως. Και γυναίκες ακόμα κάνουν τόν ίδιο. Θά πήτε τώρα πού θρϊσκουν αυτό τόν θάρρος; Άπλούστατα, στηρίζουν τήν τελευταία έλπίδα τους στο άλεξιπτωτό. Σε κίνδυνο τού αεροπλάνου, κάνουν ένα τολμηρό πήδημα στην άβυσσο, καταβαίνουν με ταχύτητα θολίδος και ανοίγουν τόν άλεξιπτωτό τους. Από αυτή τή στιγμή έχουν σωθή. Όστόσο τυχαιώνει αυτό νά μην ανοίξη και τότε αυτό τόν πήδημα στην άβυσσο μεταβάλλεται σε πήδημα τού θανάτου. Ο αεροπόρος με τήν ταχύτητα της πτώσεώς του παθαίνει άσφοδία και τέλος τσακίζεται σε χίλια κομμάτια στο έδαφος. Σήμερα λοιπόν θά σάς αναφέρουμε μερικά τέτοια πηδήματα τού θανάτου από τά πιο ενδιαφέροντα και τά πιο δραματικά πού περιγράφει ή «Αεροπορική Έπιθεώρηση» της Νέας Υόρκης:

Τό 1930 κ' άκριβώς τόν Μάιο αυτού τού χρόνου, στο αεροδρόμιο τού Κάνσας έγιναν ή αεροπορικές έπιδείξεις των «άσων» της αμερικανικής αυτής πολιτείας. Έκατό αεροπλάνα χάθηκαν στο διάστημα, διέγραφαν άμορφους σχηματισμούς στον ούρανό και τέλος ύψώθηκαν πάνω από τά σύννεφα και εξαφανίστηκαν στο άπειρο. Ήταν ή ώρα τού πιο θεαματικού μέρους της τελετής: μία έπιδειξη πτώσεων άλεξιπτωτών. Έκατό άνθρωποι πήδησαν με τόλμη στο κενό. Μέσα στο πλήθος ή μητέρες τους, ή γυναίκες τους, ή αδελφές ή ή άρραβωνιαστικές τους παρακολουθούσαν μ' αγωνία αυτή τήν πτώση τους. Μαζύ μ' αυτούς είχε λάθει μέρος κι' ο Τζέιμς Χόλμς, ο πιο τρελλός κι' ο πιο τολμηρός «άσος» τού αέρος. Ο Χόλμς ήταν τόν είδωλο των Άμερικανιδών, για

τί ήξερε πάντα νά τους χαρίζη δραματικές συγκινήσεις. Κι' αλήθεια, τήν ήμέρα εκείνη τόν είχε πιάσει ή τρέλλα του. Με τά κυάλια ο κόσμος τόν είδε νά πηδάη στο κενό, νά φέρη βόλτες, σάν ξερό φύλλο στο φύσημα τού άνέμου και νά καταβαίνει με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Ο Χόλμς είχε φτάσει στα πεντακόσια μέτρα κι' όστόσο δέν είχε ανοίξει ακόμη τόν άλεξιπτωτό του. Ο κόσμος παραληρούσε τώρα από τήν αγωνία του. Αυτό τόν παίχνιδι τού αεροπόρου τούς έκανε νά τρελλαθούν από τόν φόβο τους και τ' αυτοκίνητα των πρώτων βοηθειών έτρεχαν τώρα προς τόν μέρος πού έπρόκειτο νά πέση. Ξαφνικά ο Χόλμς εντάρθηκε, έπιασε γρήγορα και τράβηξε τόν σχοινί για νά λύση τ' άλεξιπτωτό. Μ' αυτό δέν άνοιξε. Κι' ο Τζέιμς Χόλμς, τόν είδωλο των Άμερικανιδών, έπειτα από λίγες στιγμές μαζεύτηκε από τόν γήπεδο τού αεροδρομίου. Ήταν άγνώριστος. Είχε μεταθληθή σ' έναν πολύ. Έτσι

— Ναι, πήγα στο γιατρό Χ... Μία έδωσέ μου φάρμακο, μά δέν μου έκανε τίποτε. "Υστερα πήγα στον Κ... Μά ούτε κ' άπ' αυτόν είδα κανένα καλό... Κατόπιν έπήγα στους γιατρούς Π..., Φ..., Λ... και νεις όμως δέν μπόρεσε νά με γυτρέψη!

— Και δέν πήγατε σε κανέναν άλλο γιατρό;

— Όχι. Γιατί ρωτάτε;

— Έπειδή πάσχω κι' εγώ από άρθρίτιδα και θέλω νά μάθω αν υπάρχει κανένα μέσον νά τή θεραπεύσω! άποκρίθηκε σοβαρώτατα ο μεγάλος γιατρός.

Μόνον τόν «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» άγοράζει, εις απόλυτως ίσωνομητάς τιμᾶς, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, από τόν 1900 διάφορα φυλλάδια, παλᾶς φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κτλ. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανού Παλαιών Πατρών 5, Κήπος Γλαυθιδώνος, 3—9 μ. μ. καθ' έκάστην και τή Κυριακάς.

Ένας Άγγλος υπέφερε τρομερά από άρθρίτιδα. Μία μέρα ενώ ήταν εξαπλωμένος στο κρεβάτι του και θογγαζόταν από τούς πόνους, ένας υπηρέτης του τού άνήγγειλε τήν έσοσκεψη ενός διασήμου γιατρού, πού πήγε, λείει, νά τόν θεραπεύση.

— Ο γιατρός αυτός ήρθε με άμάξι; ρώτησε τότε ο Άγγλος τόν υπηρέτη του.

— Όχι. Με τά πόδια.

— Νά πᾶς, λοιπόν, νά πᾶς αυτού τού άγύρτη νά ξεκουμπιστή άμέσως. "Αν ήταν σε θέσι νά γιαιτρέψη τήν άρθρίτιδά μου είχα άποκτήσει ως σήμερα τόσα λεπτά, ώστε νά πηγαίνω μ' άμάξι ζεμένο με δέκα άλογα. Δέν θά καταδεχότανε ποτέ νά έρθη σπίτι μου νά με γιαιτρέψη. Θά πήγαινα εγώ νά τόν εύρισκα και θά τούδινα τή μισή περιουσία μου για νά με κάνη καλά...

Μόνον τόν «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» άγοράζει, εις απόλυτως ίσωνομητάς τιμᾶς, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, από τόν 1900 διάφορα φυλλάδια, παλᾶς φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κτλ. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανού Παλαιών Πατρών 5, Κήπος Γλαυθιδώνος, 3—9 μ. μ. καθ' έκάστην και τή Κυριακάς.

Ένας Άγγλος υπέφερε τρομερά από άρθρίτιδα. Μία μέρα ενώ ήταν εξαπλωμένος στο κρεβάτι του και θογγαζόταν από τούς πόνους, ένας υπηρέτης του τού άνήγγειλε τήν έσοσκεψη ενός διασήμου γιατρού, πού πήγε, λείει, νά τόν θεραπεύση.

— Ο γιατρός αυτός ήρθε με άμάξι; ρώτησε τότε ο Άγγλος τόν υπηρέτη του.

— Όχι. Με τά πόδια.

— Νά πᾶς, λοιπόν, νά πᾶς αυτού τού άγύρτη νά ξεκουμπιστή άμέσως. "Αν ήταν σε θέσι νά γιαιτρέψη τήν άρθρίτιδά μου είχα άποκτήσει ως σήμερα τόσα λεπτά, ώστε νά πηγαίνω μ' άμάξι ζεμένο με δέκα άλογα. Δέν θά καταδεχότανε ποτέ νά έρθη σπίτι μου νά με γιαιτρέψη. Θά πήγαινα εγώ νά τόν εύρισκα και θά τούδινα τή μισή περιουσία μου για νά με κάνη καλά...

Μόνον τόν «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» άγοράζει, εις απόλυτως ίσωνομητάς τιμᾶς, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, από τόν 1900 διάφορα φυλλάδια, παλᾶς φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κτλ. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανού Παλαιών Πατρών 5, Κήπος Γλαυθιδώνος, 3—9 μ. μ. καθ' έκάστην και τή Κυριακάς.

Ένας Άγγλος υπέφερε τρομερά από άρθρίτιδα. Μία μέρα ενώ ήταν εξαπλωμένος στο κρεβάτι του και θογγαζόταν από τούς πόνους, ένας υπηρέτης του τού άνήγγειλε τήν έσοσκεψη ενός διασήμου γιατρού, πού πήγε, λείει, νά τόν θεραπεύση.

— Ο γιατρός αυτός ήρθε με άμάξι; ρώτησε τότε ο Άγγλος τόν υπηρέτη του.

— Όχι. Με τά πόδια.

— Νά πᾶς, λοιπόν, νά πᾶς αυτού τού άγύρτη νά ξεκουμπιστή άμέσως. "Αν ήταν σε θέσι νά γιαιτρέψη τήν άρθρίτιδά μου είχα άποκτήσει ως σήμερα τόσα λεπτά, ώστε νά πηγαίνω μ' άμάξι ζεμένο με δέκα άλογα. Δέν θά καταδεχότανε ποτέ νά έρθη σπίτι μου νά με γιαιτρέψη. Θά πήγαινα εγώ νά τόν εύρισκα και θά τούδινα τή μισή περιουσία μου για νά με κάνη καλά...

Μόνον τόν «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» άγοράζει, εις απόλυτως ίσωνομητάς τιμᾶς, παλαιά βιβλία, έφημερίδας και περιοδικά, από τόν 1900 διάφορα φυλλάδια, παλᾶς φωτογραφίες, εικόνες, έγγραφα κτλ. Πληροφορία: Γραφεία «Μπουκέτο», Γερμανού Παλαιών Πατρών 5, Κήπος Γλαυθιδώνος, 3—9 μ. μ. καθ' έκάστην και τή Κυριακάς.

πλήρωσε με τήν ζωή του αυτό τόν παίγνιδι με τόν θάνατο. Ο Χόλμς, όπως υπέθεσαν κατόπιν οι αεροπόροι, με τήν ταχύτητα της πτώσεώς του είχε χάσει τήν συναισθησι τού ύψους πού θρϊσκόταν. Έτσι ήταν βέβαιος ότι θά μπορούσε νά προλάβη ν' ανοίξη τόν άλεξιπτωτό του. Μά δέν τά κατάφερε κι' έσκασε στη γή σαν... καρπούζι.

Ένα άλλο, επίσης δραματικό, έπεισόδιο είναι τόν ακόλουθο:

Ο Χάρρυ Μπάρνες, ένας υπάλληλος τού κεντρικού ταχυδρομείου της Νέας Υόρκης πού φημιζόταν για τήν ανδρική άμορφία του και τις έπιτυχίες του στα σπόρ, είχε γνωρίσει τήν κόρη τού «βασιλέως» τού σιδήρου, τήν γοητευτική Κάθριν Μοριλαν, με τήν όποια και είχε συνδεθή μ' ένα φλογερό έρωτα. Αυτοί οι δύο τυφεροί φίλοι, άφου για κάμποσο καιρό υπέφεραν τόν μαρτύριο της μυστικής αγάπης τους, άπεφάσισαν τέλος νά παντρευθούν. Μά ο μίστερ Μοριλαν, όταν τόν έμαθε, γέλασε από τήν καρδιά του και δήλωσε:

— Δέν φαντάζομαι, ή κόρη μου νά χαρίζη έτσι εύκολα τήν καρδιά της στον πρώτο τυχόντα.

Και για νά της δώση ένα καλό μάθημα, τήν έβαλε στο πρώτο έπιβατικό αεροπλάνο πού έφευγε για τήν Φλωρίδα. Έκείνη όμως είχε καταφέρει νά ειδοποιήση τόν φίλο της και νά τόν πείση νά τήν ακολουθήση. Όστόσο μετά τις πρώτες στιγμές της πτήσεως, τόν μετεωρολογικό δελτίο άρχισε νά δείχνη ότι ο καιρός είχε χαλάσει κι' ότι σε λίγο θά πέφταν σε μία φοβερή θύελλα. Πράγματι δέ όλη ή μανία τού ούρανού μετά από άρκετη ώρα ξεσπάσε πάνω στο αεροπλάνο. Τό στριφογύριζε, τόν ξεσκόκιζε τά φτερά, άδειάζε γύρω του τά ήλεκτρικά ρεύματα των κεραυνών και τόν κυλούσε σαν ένα κούρελι. Ο άσυρματιστής αναγκάσθηκε νά εκπέμψη τόν σήμα τού κινδύνου και ότι καμμία πειά έλπίδα δέν τούς έμενε. "Όσο για τόν αεροπόρο, άφου δήλωσε στους έπιβάτες ότι ήταν αδύνατο πειά νά κάνη τίποτα, πήδησε κρυφά στο κενό για νά σώση τή ζωή του. Τώρα τ' αεροπλάνο, άκυβέρνητο, άρχισε νά γέρνη προς τήν άβυσσο, νά στριφογυρίση και νά οδηγη προς τόν θάνατο τούς έπιβάτες του.

Όλοι ήταν τρελλοί από τήν φρίκη τους, έθριζαν, προσευχόντουσαν και ξεσπούσαν σε μάταιες επικλήσεις. Τότε μία τολμηρή ιδέα πέρασε από τόν μυαλό τού Μπάρνες. Και σάν άστραπή τινάχθηκε από τόν κάθισμά του, έγκατέλειψε τήν άμορφη Κάθριν πού είχε σπινθήξη στην άγκαλιά του και βγήκε από τόν θάλαμο των έπιβατών. Με χίλιες προσπάθειες και παλεύοντας μ' όλα τά στοιχεία, σκαρφάωσε ως τή θέσι τού πύλτου κι' άρπαξε τόν πηδάλιο στα χείρα του. Ο Χάρρυ Μπάρνες ήταν έρασιτέχνης αεροπόρος. Η ιδέα ότι μαζύ μ' όλους τούς άλλους θά σκοτώνονταν κ' ή αγαπημένη του, τόν έκανε ν' άποφασίση αυτή τήν τρέλλα. Μά διατηρούσε τήν ψυχραιμία του και στάθηκε τυχερός. Τό αεροπλάνο πήρε πάλι τήν πρώτη θέσι πού, πάλαψε άγρια με τήν θύελλα και τέλος συνέχισε τόν δρόμο του ως τόν πρώτο σταθμό. Ο Μπάρνες κατάφερε νά τόν προγγείωση. Μά ή συνέχεια στη σελ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΠΕΘΑΝ' Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Υπό Γ. Δροσίνι

Έπέθαν' ή αγάπη μου! — Γλυκόφωνα πουλιά,
Πού τήν έτραγουδούσατε με πρόσχαρη λαλιά
Μέσ' στη ζωή, στη νεότη της και στην καλή της ώρα.
Έλάτε νά τήν κλάψετε και πεθαμένη τώρα.
Έπέθαν' ή Αγάπη μου! — Της άνοιξης άνθος,
Πού τήν έστεφανώσατε πεντάμορφη έσση.
Έλάτε τώρα στής αγής τᾶ θάνατα λουσιμένοι
Νά τήν νεκροστολίσετε χλωμή και πεθαμένη.
Έπέθαν' ή αγάπη μου! — "Αστέρια τ' ούρανού
Έσοις πού φέρνατε τόν φῶς στα μάτια της, στο νάι.
Γιά χαμηλώσατε ίδετε τήν με σταυρωμένα χείρα.
Και γύρω σ' άψυχο κορμί γενήτε νεκροκέρτα.
Έπέθαν' ή αγάπη μου! — Και σὺ καρδιά ηττωμένη,
"Όπου τήν μόσχο άνάθρεψες 'σάν κόρη μοναχή.
Σάν ήταν έτοιμ τόν γραφτό για νά χαθή — τί κρίμα!
Γίνου θαύ και σπλαχνικό της πεθαμένης μνημα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΠΟΥΛΗΜΕΝΗ

ΠΕΝΗΝΤΑ φέννικς, μόνο πενήντα φέννικς ήτανε πειά όλη ή περιουσία της Ρέλλυ. Τί νά πάρη μ' αυτό; Ψωμί για νά φάνε ή σαπούνη για νά πλυθούν; Τότε κι' εκείνη αποφάσισε νά πουληθή στον κ. Μπέτσερ, τόν πλούσιο έμπορο.

Γιά νά συχωρέση ό άναγνώστης την απόφασι αυτή της ήρωίδας μου, πρέπει νά μιλήσω για τόν σύζυγό της, τόν ζωγράφο, ό οποίος μήνες ολόκληρους είχε νά ζωγραφίση. Πρέπει ακόμα νά μιλήσω για τόν παιδί της πού τόν λάτρευε και για τίς μάταιες προσπάθειες πού έκανε ή ίδια νά βρή μιá τίμια δουλειά.

Άφού πήρε την απόφασί της, ή Ρέλλυ μπήκε σ' ένα τηλεφωνικό θαλαμίσκο για νά τηλεφωνήση στον κ. Μπέτσερ. Τόν είχε συναντήσει τρείς φορές ως τώρα σέ διάφορα σαλόνια. Κάθε φορά, της είχε ζητήσει ένα ραντεβού και κάθε φορά, τού είχε απαντήσει με μιá ευγενική άρνησι. Αυτό τόν βράδυ τού τηλεφώνησε άν είχε διάθεσι νά βγή έξω μαζί της κι' εκείνος βιάστηκε νά της απαντήσει καταφατικά. Θά πήγαινε νά την πάρη στις όχτώ ή ώρα. Ό σύζυγός της δέν θά ήταν την ώρα εκείνη στό σπίτι.

Η Ρέλλυ, άφού τηλεφώνησε, γύρισε σπiti της για νά στολιστή. Τό σπιτι της: δυό κάμαρες κάτω από τά κεραμίδια, ένα είδος άτελιέ. Έδωκε τόν βραδυό της φόρεμα — ναι, είχε θραδυό φόρεμα. (Γιατί, πρέπει νά ξέρετε, ότι μόνο με την πεύνα άρχίζει ή πραγματική φτώχεια στους ανθρώπους πού εινε συνηθισμένοι νά ζουν άνετα. Και μόνο ύστερ' από πολλές ήμέρες νηστείας και στερήσεων, ή τουαλέτες και τά καπέλλα παίρνουν τόν δρόμο τού παλιατζή). Η Ρέλλυ είχε μήνες ολόκληρους νά φάη ως ότου νά χορτάση και όμως είχε ακόμα βραδυή τουαλέττα, μικροσκοπικά κι' άνάλαφρα γοβάκια, μεταξωτές κάλτσες κι' ένα χαριτωμένο καπελλάκι.

Έπειτ' από μιá ώρα, όταν ό κ. Μπέτσερ χτύπησε την πόρτα, ή Ρέλλυ ήταν έτοιμη. Κι' άφού παρακάλεσε ή θυρωρή νά έχη τόν νού της στό παιδάκι της, κατέβηκε κάτω.

— Έθέλετε νά πάμε στό ρεστωράν της λίμνης Νικολά; τή ρώτησε ό κ. Μπέτσερ. Θά βρούμε εκεί άστακό ά λ' άμερικανίν, άμορφο ψητό και σαμπάνιά πρώτης τάξεως, χωρίς νά λογαριάσουμε ότι μιá κούρσα μισής ώρας μ' άνοιχτό άμάξι, θά είν' έξαιρετικά ευχάριστη έπειτ' από μιá μέρα ζεστή σάν τή σημερινή.

Διέσχισαν μ' άστραπιαία ταχύτητα την Κουρφοστεντάμ, πού ήταν σχεδόν γαλήνια μέσα στό βράδυ. Έπειτα μπήκαν στό μεγάλο δημόσιο δρόμο.

— Ήταν πολύ ευγενικό έκ μέρους σας πού με σκεφτήκατε, της λέγει ό κ. Μπέτσερ.

Και συγχρόνως της πιάνει τόν φλογισμένο χέρι. — "Ήθελα νά σας στείλω άμέσως λουλούδια, προσθέτει, μά δέν ήξερα άν... άν ό σύζυγός σας...

Και της μιλάει για τόν κηπουρό του και για τή σέρρα του, όπου, έκτός από τά λουλούδια, καλλιεργεί και ντομάτες, γιαπωνέζικα άγγουράκια και γιγαντιαίες φράουλες. Της μιλάει επίσης για τή βίλλα του πού είν' επιπλωμένη σάν την κατοικία μεγάλης βεντέττας τού κινηματογράφου και όπου ζή σχεδόν σάν έρημιτης.

— Μή νομίζετε πως ένδιαφέρομαι μόνο για τίς έμπορικές μου ύποθέσεις. Είμαι πρωτίστως άνθρωπος κι' έχω ανάγκη από λίγη άγάπη...

Έχει βέβαια και σύζυγο, μά κείνη ταξιδεύει συνεχώς και εινε πάντα άρρωστη. Κι' έπειτα, εινε μιá γυναίκα τού παλιοού καιρού. Όταν την παντρεύτηκε, δέν ήταν ακόμα πλούσιος.

— Δέν θέλω νά πω κακό γι' αυτήν... Άπεναντίας, εινε μιá γυναίκα έξαιρετη, μά... νά... δέν μου άρκει... Τό αντίλαμπάνεται και μόνη της αυτό...

Έν τω μεταξύ, τόν χέρι τού κ. Μπέτσερ, εύγλωττο κι'

αυτό σάν τόν στόμα του, μιλάει στό χέρι της Ρέλλυ πού μνει σιωπηλό. "Η νέα γυναίκα μένει τόσο άδιάφορη, νομίζει πως βρίσκεται στον γαντοπώλη της πού της πωνει μέτρα ή στη μανικιουρίστα της.

Στό ρεστωράν Νικολά, ή φλυαρία τού κ. Μπέτσερ έσκολουθεί:

— Άσφαλώς δέν θέλετε νά μάς διή ό άλλος κόσμος, είν' έτσι; Γι' αυτό κράτησα ένα γοητευτικό μικρό δωμάτιο για τούς δυό μας. Βλέπει στη λίμνη κι' ή μουσική σπαι ως αυτό άδυνατισμένη απ' την άπόστασι... Τι γοητεία!

Ναι, ναι, μά γιατί τόσα λόγια;... Κάμαρη πού βλέπει στη λίμνη, έστω!... Μά, προς Θεού, άς λείπει ή ποίηση, άς λείπουν ή αισθηματικότητες... "Η Ρέλλυ βρίσκεται σέ μιá διάθεσι τόσο λίγο ποιητική, όσο κι' άν βρισκόταν στον δοντογιατρό της. Μήπως δέν πρόκειται και τώρα για μιá μικρή έγχείρισι, όδοντηρή βέβαια, μά άκίνδυνη;...

— Μά τρώτε σάν πουλάκι! της λέει ό Μπέτσερ. Άν δέν μάντεψα καλά τά γούστα σας, μή διατάζετε νά μου τά πείτε... Μήπως προτιμάτε σαμπάνια πιδ γλυκεία;

«Άχ, αυτό τόν χέρι σας...» λέει μέσα της ή Ρέλλυ, άν θά μπορούσε νάνε πιδ κοντό και νά μ' άπλώνεται έτσι στό γόνατό μου!... Μά αυτό προσβλέπεται στό πρόγραμμά... "Αν μπόρουσα νά πάρω ένα ναντακί πριν από την έγχείρισι... Μά στό κάτω κάτω μπορώ νά μεθύσω με τή σαμπάνια...»

— Είς ύγειαν!

— Είς ύγειαν! Είνε γοητευτικά έδώ. Διηγείστε μου τή ζωή σας, αγαπημένη μικρή κυρία! Θά ήθελα νά με θεωρήσουν τόν καλύτερό σας φίλο.

Ό Ρέλλυ τόν κυτάζει τρομαγμένη. Νά τού διηγεί τή ζωή της; Θά ήθελε τού πη: «Δέν έχω χρήματα, έχω μονάχα φροντίδες, είμαι ύποχρεωμένη νά πουλήσω σέ σας. Τί νά την κάνω τή φίλι; Θέλω μόνο χρήματα». Πώς νά τόν πει αυτό, Θεέ μου;... Μά αυτά τά πράγματα δέν εινε άνάγκη νά λέγονται. Καταλαβαίνονται εύκολα. Έτσι γίνεται σάν ή ιστορημάτα, στον κινηματογράφο...

Κι' έξαφνα ό κ. Μπέτσερ σβύνει τόν φάκλ την παίρνει στην άγκαλιά του.

Έπειτα από μιá ώρα, όταν άνάθε τόν φώς, της λέει:

— Ήξερα πως ήσουν μιá γυναίκα άποροχή... Μά γιατί κλαίς; Είμαι έρωτευμένος μαζί σου... Σ' άγαπώ τρελλά, πιδ πιδ από πριν.

Τί ντροπή! Θεέ μου, εινε δυνατό; Και ξαναγουρίζουν στό Βερολίνο. τόν αυτοκίνητο τού κ. Μπέτσερ την πηγαίνει ως την κατοικία της. Πριν την άφήση, της λέει:

— Αύριο θά σας στείλω λουλούδια... Ναι, ναι, μή διαμαρτύρεσαι... Θά σού τά στείλω όπωσδήποτε... Θά σού στείλω όρχεοειδή... Πές μου, προτιμάς τά άσπρα όρχεοειδή ή τίς κίτρινα με βούλες κόκκινες; Δέν ξέρεις;... Τότε θά σού στείλω άσπρα και κίτρινα. Καληνύχτα, μικρούλα μου... Και τ' αυτοκίνητο ξεκινάει αθόρυβα. Βλέπει τόν κ. Μπέτσερ νά της βγάξη τόν καπέλλο του και νά έξαφανίζεται στη γωνία τού δρόμου.

Έκείνη τή στιγμή, ή Ρέλλυ ξαναγουρίζει έξαφνα στή πραγματικότητα: Έχει στην τάση της μόνο πενήντα φέννικς, όπως και πριν... Θά της στείλη πανάκριβα όρχεοειδή... "Ω! γιατί νά μή τού ζητήσει χρήματα;

Βλέπει ψηλά τόν διαμέρισμά τους φωτισμένο. "Ο σύζυγός της θάχη ξαναγουρίσει.

«Όχι! "Όχι! λέει. Δέν μπορώ νάνέσω έπάνω... Δέν μπορώ νά κοιμηθώ... Μου φαίνεται πως θά πεθάνω από ντροπή... Μά μιá ματιά, ό σύζυγός μου θά καταλάβη... Κι' ά μως ό,τι έκανα, τόν έκανα γι' αυτόν, Θεέ μου, για τόν δει... Γιατί νά μ' άν πω ότι μου χρειαζόντουσαν χρήματα;

(Η συνέχεια εις την σελίδα 53)

ΤΗΣ ΤΖΙΝΑ ΚΑΟΥ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

ΤΟ ΜICHEL MORPHY, ΤΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ «ΜΙΝΙΟΝ»

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στή Σκωτία, στό φέουδο τού Γκλίντινγκ, κατά την έποχή των πολέμων μεταξύ Σκωτίας και Άγγλιας. Άπόλυτος άρχων στό φέουδο αυτό εινε ό Βάλτερ ντ' Άθενέλ και ή σύζυγός του, ή άγγελική Μαρία ντ' Άθενέλ, οι όποιοι λατρεύονται. Μά αντιμετώπιζον τόν μίσος τού Άγγλου δουκότ τού Σόμερσετ, ό όποιος άγαπάει την Μαρία ντ' Άθενέλ κι' έχει όρκιστή νά την κάνει δική του. Γιά νά πετύχη τούς καταχθόνιους σκοπούς του, χρησιμοποiei ως κατάσκοπο κοντά στό νεαρό άνδρόνιο τόν καταχθόνιο έπιστάτη τούς Μπόλτον, ό όποιος εινε τυφλό όργανό του. Ωστόσο οι δυό σύζυγοι περιμένουν τά πρώτα χρόνια τού γάμου τους τρισευχισμένοι και την ευτυχία τους την συμπληρώνει ή γέννησι ενός παιδιού, τού μικρού 'Ιουλιανού. Μά ό πόλεμος έξοπάει πάλι μεταξύ Άγγλιας και Σκωτίας και στην ιστορική μάχη τού Πίνκευ ό Βάλτερ ντ' Άθενέλ έξαφανίζεται. Όλοι τόν περνούν για σκοτωμένο και ή γλυκεία σύζυγός του Μαρία ντύνεται σά μαύρα. Δέκα μήνες μετά τόν θάνατό του, μιá νύχτα πού ό Μπόλτον άναγγέλλει την εμφάνισι Άγγλων έπιδρομέων στά περίχωρα τού πύργου και στέλνει όλη τή φρουρά για νά τούς καταδιώξη, ό μικρός 'Ιουλιανός ντ' Άθενέλ άνεβαίνει περίτρημος απ' τά ύψογια τού πύργου και λέει στην μητέρα του ότι είδε εκεί έναν άνθρωπο πού έμοιαζε με τόν πατέρα του. Όλοι πιστεύουν πως έπεσε θύμα παραίσθησας, μά έξαφνα θάλεπουν τόν παράθυρο τού συζυγικού δωματίου όπου έμειναν άλλοτε ό Βάλτερ κι' ή Μαρία φωτισμένο. Η Μαρία παίρνει τόν παιδί της και τρέχει εκεί. Κι' αντικρύζει τότε μπροστά της τόν Βάλτερ ζωντανό, μά τρομερό και γεμάτο μίσος έναντίον της, επειδή, όπως την κατηγορεί, έπρόδωσε τή συζυγική τιμή, άπατώντας τον με τόν δούκα τού Σόμερσετ. Και, προς άπόδειξιν των ισχυρισμών του, της παρουσιάζει ένα νήπιο, καρπό — όπως λέει — των σχέσεών της με τόν Άγγλο δούκα. Έτοιμάζεται μάλιστα νά την σκοτώση όταν έξαφνα αντιλαμβάνονται πως θρίσκονται περικυκλωμένοι από τούς Άγγλους, οι όποιοι τόν συλλαμβάνουν και τόν παίρνουν στό Λονδίνο. Πριν όμως τόν πάρουν μαζί τους, καταριέται ή γυναίκα του, ή όποια σωριάζεται κάτω λιποθύμη. Σαν νά μ' ήν τή φτάνη ή συμφορά αυτή, ό Μπόλτον κλέβει τόν γιοί της και τόν παραδίδει στους πειρατάς. Σάν τρελλή ή Μαρία καταφεύγει τότε στην βασίλισσα Μαρία Στούαρτ για νά έπικαλεσθή τή μεσολάθεσι της στην 'Ελισάβετ και νά σώση τόν σύζυγό της.

(Συνέχεια από τόν προηγούμενο)

Η βασίλισσα της Άγγλιας 'Ελισάβετ, μαθαίνοντας ότι ή Μαρία Στούαρτ είχε σταθή στην πρωτεύουσα της, άνασκήρτησε από άγριο μίσος:

— Τί θέλει από μένα; συλλογιζόταν ή τρομερή βασίλισσα. "Ηρθε λοιπόν νά με άψηφήση ως έδώ πέρα; "Ω! άς προσέχη!... "Υπομονή! Δέν μπορώ νά πραγματοποιήσω ακόμα τίς σκέψεις μου... "Ω! νά μπορώ να την συλλάβω με τά ίδια μου τά χέρια!... Μά ή ώρα δέν ήρθε ακόμα! Η Σκωτία εινε ισχυρή... Άργότερα. Μαρία, άργότερα!... "Υπομονή!...

Και, κρύβοντας τόν μίσος της, διέταξε ν' αποδώσουν στην χίρα τού βασιλέως της Γαλλίας βασιλικές τιμές. Μία λαμπρή συνοδεία πήγε και παρέλασε την Μαρία Στούαρτ και την ώδηγησε στό παλάτι, όπου ή 'Ελισάβετ την περίμενε, περιτοχιμένη από τούς αλίκους της.

Όταν παρουσιάστηκε εκείνη, πού πρό όλίγων ήμερών ήταν ακόμα βασίλισσα της Γαλλίας κι' ή όποια πήγαινε τώρα νά φορέση τόν στέμμα της Σκωτίας, ένας ψίθυρος θαυμασμού διέτρεξε τίς τάξεις των συγκεντρωμένων αλίκων.

Η 'Ελισάβετ άνατρίχισε από λύσσα. Η νεότης, ή χάρις κι' ή όμορφιά της Μαρίας Στούαρτ ήταν μιá από τίς μεγαλύτερες άφορμές τού μίσους της έναντίον της... Έρριξε στους αλίκους της ένα τρομερό θλέμμα πού τούς έκανε όλους νά σκύβουν τά κεφάλια τους.

Η Μαρία Στούαρτ προχώρησε ύπέροχη σέ όμορφιά, μέσα στά πένθιμα ρούχα της. Η 'Ελισάβετ άναγκάστηκε νά κάνει μερικά θήματα προς συνάντησί της.

— Έξαδέλφη μου, είπε με φωνή στριγγή, καλώς ώρισστε στην Αδλή μας. Τολμώ νά έλπίζω ότι δέν θά μάς στερήσετε γρηγορά αυτή την άκτινοβόλο νεότητά σας πού όλος ό κόσμος θαυμάζει.

— Άλλοίμονο, έξαδέλφη μου, άπάντησε ή χίρα τού Φραγκίσκου ΙΙ. Τίποτε δέν μ' ένδιαφέρει πειά! Δέν ένδιαφέρομαι πειά για τίποτε! Είμαι νεκρή στις χαρές τού κόσμου κι' άπόψε κιόλας, θά συνεχίσω τόν ταξίδι μου προς την Σκωτία... Θέλω να σταθώ στό Λονδίνο για νά έπικαλεσθώ τόν οίκο σας...

— Έσείς; Νά έπικαλεσθήτε τόν οίκο μου! Έκανε ή 'Ελισάβετ έξαφνιασμένη.

— Όχι, για μένα, άπάντησε ή Μαρία Στούαρτ, μά για έναν από τούς φεουδάρχες μου, έναν από τούς καλύτερους ύπηρέτας τού οίκου μου... "Ω έξαδέλφη μου, ύπάρχει τώρα στό πλάι μου μιá γυναίκα πού κλαίει και ύποφέρει! Θά ήταν μέσα στό πένθος μου, μιá υπεράτητη παρηγοριά άν μπορώ να της ξαναδώσω τόν σύζυγό της, νά της ξαναδώσω μιá ευτυχία πού δέν μπορώ πειά νά την γνωρίσω έγώ.

Και, άφού είπε αυτά τά λόγια, γύρισε προς την λαϊδή Μαρία ντ' Άθενέλ, ή όποια δειλά είχε σταθή μερικά θήματα πίσω της. Της έγνεψε και ή Μαρία προχώρησε και ρίχτηκε μπρός στά πόδια της 'Ελισάβετ, ύψώνοντας προς αυτήν ίκετευτικά τά θλέμματά της. Μά άμέσως πάγωσε από τρόμο, έπειτα κλογίστηκε και σωριάστηκε κάτω, στενάζοντας:

— Αυτός;... "Ω ό μοιραίος άνθρωπος! Η Μαρία ντ' Άθενέλ είχεν άναγνωρίσει κοντά στην 'Ελισάβετ, τόν δούκα τού Σόμερσετ, ό όποιος την κύτταζε φλογερά.

Έπακολούθησε μιá στιγμή συγχύσεως. Μετέφεραν την Μαρία σέ μιá διπλή αίθουσα κι' εκεί της έκαναν τίς απαραίτητες περιποιήσεις. Όταν συνήλθε, ή λαίδη ντ' Άθενέλ είδε πάλι τόν Σόμερσετ, ό όποιος, έσκυβε από πάνω της.

— Φρίκη!... Τί θέλεις, δολοφόνε; φώναξε και άνωρθώθηκε, συγκεντρώνοντας όλη της τή θέλησι. Ξαναδώσε μου αυτόν πού μου έπηρεσε τόν Βάλτερ μου!...

— Τόν Βάλτερ σου! Έκανε σαρκαστικά ό Σόμερσετ. Ρώτησε τόν δήμιο πόσες ώρες ζωής τού μένουν ακόμα!... Τί θέλω;... Νά σού πω αυτό; Σ' ά γ α πώ!... Κι' ότι παντού θά με βρίσκης στό δρόμο σου! Μαρία ντ' Άθενέλ, θά σε κυνηγήσω ως ότου νά ύποκύψης στον έρωτά μου...

Κι' ό άτιμος, άφού είπε αυτά τά λόγια, έξαφανίστηκε πίσω από μιá πόρτα και πήγε νά ξαναπάρη τή θέση του κοντά στην 'Ελισάβετ.

Η λαίδη ντ' Άθενέλ, απόμεινε συντετριμμένη και γονατίζοντας, ύψωσε τά χέρια της προς τόν ουρανό σέ μιá παρατεταμένη και άφανη ίκεσία.

Έν τω μεταξύ, ή Μαρία Στούαρτ έξαμείλησε από την 'Ελισάβετ τή χάρη τού ιππότη.

— Η έπιστολή πού κατεσχέθη επάνω του, είπε τελειώνοντας, δέν εινε ένοχοποιητική... Ο ιππότης ντ' Άθενέλ δέν συνωμώτησε έναντίον της Άσφαλείας της Άγγλιας!... Τό όρκίζομαι!... Έξαδέλφη μου, χαρήστε τή ζωή σ' αυτόν τόν μεγαλόψυχο και γενναίο ιππότη... Και θά προσευχώμεθα στό Θεό νά σας έχη πάντοτε όγιά.

Όλοι οι εύπατριδαί, με τά θλέμματά τους γυρισμένα προς την 'Ελισάβετ, περίμεναν την άπάντησί της. Δέν την περίμεναν και πολύ. Και όταν αυτή πού έπρεπε νά εινε,

μέσα στο στόμα της σκληρής κι' αδυσώπητης αυτής γυναίκας.

— "Υψιστα κρατικά συμφέροντα απαιτούν να θρίσκειται ο "Αρχον ντ' Αθενέλ στην εξουσία μας. Μά σ'ας υπόσχομαι, εξαδέλφη μου, ότι θα δειχθώ ευνοϊκή απέναντί του και θα έπισπεύω τη λύση της υποθέσεώς του.

Η Μαρία Στούαρτ κατάλαβε από τα λόγια αυτά ότι δεν θα μπορούσε να επιτύχει μία πιο κατηγορηματική υπόσχεση! Αποσύρθηκε χωρίς να δεχθί μιά πρόσκληση σε γεύμα που της έκανε η βασίλισσα Ελισάβετ.

— Θάρρος!... Ελπίζετε! είπε στην λαϊδή ντ' Αθενέλ, η οποία την περίμενε με αγωνία. Έλατε, μυλαίδη, ας φύγουμε άμέσως. Αισθάνομαι ότι δεν είμαστε εν ασφαλεία εδώ...

— "Ω! ναί!... ας φύγουμε!... Μά ο Βάλτερ, Μεγαλειοτάτη;

— "Ισως να μπορέσουμε να του φανούμε πιο χρήσιμες από τα θάθη της Σκωτίας. Φθάνει, για την ώρα, το ότι η Ελισάβετ μάς βεβαίωσε για την ευνοία της προς τον Ιππότη...

Η ευνοία της Ελισάβετ!... Η ευνοία της τίγρεως που παίζει με το θύμα της πριν το κατασπαράξει...

Η Μαρία Στούαρτ δεν θέλησε καν να μείνει στο Λονδίνο, όπως είχε προαναγγείλει. Συνοδευμένη από τους πάνοπλους Σκώτους γρεναδιέρους της ξεκίνησε για τη Σκωτία.

Φεύγοντας, η συνοδεία πέρασε μπρος απ' τον πύργο του Λονδίνου!

Λευκή σαν πεθαμένη, η Μαρία ντ' Αθενέλ κύτταζε άχόρταγα το μαύρο χτίριο. Αυτός που λάτρευε θρισκόταν κλεισμένος εκεί μέσα.

Η δυστυχισμένη έβγαλε ένα θαυό στεναγμό. "Ενα είδος τρέλλας της ήρθε. Θέλησε να τρέξει, να όρμηση, να συντρίψει το κεφάλι της στη σιδερένια πόρτα του φρουρίου.

— Βάλτερ! φώναξε. Βάλτερ μου!... Νά με!... Περίμενε με!... "Αν είναι να πεθάνω, ας πεθάνουμε μαζί.

Η Μαρία Στούαρτ την συγκράτησε με μία γλυκειά χειρονομία.

— Ελπίζε! Ελπίζε! της είπε.

Και, σαν ν' απαντούσε ο' αυτές τις λέξεις της υπερτάτης παρηγοριάς, η μακρυνη φωνή των σκοπών, έφτασε ως αυτές:

— Φύλακες!... Γρηγορήτε!...

Η συνοδεία προσπέρασε την άπαίσια φυλακή και η πυργόδεσποινα του Αθενέλ έπεσε εξαντλημένη στα μαξιλάρια του άμαξιού.

Ο δούξ του Σόμερσετ είχε μείνει μόνος κοντά στην Ελισάβετ, όταν εκείνη με μία περήφανη χειρονομία έδωσε τους άλλους αυλικούς της. Η βασίλισσα πηγαίνονταν με δέημα παραγμένο. Ήταν κατάχλωμη από λύσσα.

Είπε λοιπόν τόσο ώραία αυτή η Μαρία Στούαρτ; μούγκρισε σε κάποια στιγμή σταματώντας μπροστά στον δούκα.

Μιά κούκλα, βασίλισσα μου, τίποτε παραπάνω! της απάντησε εκείνος για να την κολακίσει.

Μά το αίμα του Χριστού!... Με περιφρόνησε!... Δεν καταδέχτηκε να φά μαζί μου!... Δεν καταδέχτηκε να μείνει ούτε μία ώρα στο παλάτι μου...

Πότε μιά λέξι, Μεγαλειοτάτη, και τρέχω άμέσως να την συλλάβω!

— "Οχι ακόμα, ώραίε μου, όχι ακόμα!... "Αν το κάνουμε τώρα αυτό, θα τ'α θάλουν μαζί μας ή Σκωτία και η Γαλλία...

— Έστω... είπε ύπουλα ο Σόμερσετ. Μά δεν μπορεί να

της συμβή στο δρόμο κανένα... δυστύχημα για το οποίο θα στείλισά μου δεν θα είχε καθόλου υπεύθυνη;

Η Ελισάβετ έρριξε ένα θαυό βλέμμα στον δούκα. Τόν είδε αποφασισμένο, έτοιμον για όλα...

Την συνοδεύουν διακόσιοι λοχχοφόροι, παρατήρησε. Ο Σόμερσετ ύψωσε περιφρονητικά τους ώμους του... Τότε εκείνη τον έπιασε από τους καρπούς των χεριών του, τον τράβηξε κοντά της και του έδωσε στο στόμα ένα δυνατό φίλημα.

— Πήγαινε!... Δράσε!... Κάνε, δ'τι θέλεις! του είπε.

Ο δούξ ώρμησε έξω, θυάζοντας ένα μουγκρητό χαράς. Αύτη τη φορά, φώναξε μόλις θύηκε απ' το παλάτι, θέ θα μου ξεφύγει. Αύτη τη φορά, η Μαρία ντ' Αθενέλ θα γινί δική μου!

XX

Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

Το «Φόρβαρντ», το πειρατικό καράβι που έπαιρνε μαζί του τον μικρό Ιουλιανό ντ' Αθενέλ, σπρωγμένο από τα δόλφινια, είχε διασχίσει τον κόλπο της Γασκώνης.

Κ' είχε παραπλεύσει τις ακτές της Ισπανίας. Τώρα, έχοντας τον άνεμο έσπια, πετούσε προς τα νησιά του Πρασίνου Ακρωτηρίου.

Η αύγη ροδόβαφε τη γραμμή του ορίζοντος.

— Όλα, άπάνω στο πλοίο, ήταν σιωπηλά.

Το κουρσάρικο γλιστρούσε στα πράσινα και θαλασσοβόρα του Ατλαντικού, σαν ένας γλάρος που παίζει άπάνω στην επιφάνεια του άκεανού.

Η θάλασσα ήταν γαλήνια... Σε λίγο, ο ήλιος ανέτειλε σ' έναν ουρανό χωρίς σύννεφα.

Εκείνη τη στιγμή, η φωνή του σκοπού αντήχησε απ' το θωράκιο του μπροστινού ιστού:

— "Ενα πανί δεξιά πίσω μας!

Ο αρχιπειρατής Χάρρυς θύηκε άμέσως απ' την καμπίνα του και, φέρνοντας τα χέρια του πάνω απ' τα μάτια του, προσπάθησε να δει το πλοίο που είχε υποδείξει ο σκοπός.

Τζόε! φώναξε κατόπιν θλαστημώντας. Θάρρης καμμία φορά, θαλασσοκυλεις!

Ο γίγας παρουσιάστηκε άμέσως.

— Φέρε μου το μούτσο μου! τον πρόσταξε ο κουρσάρος.

Ο Τζόε έτρεξε να εκτελέσει την διαταγή του. Σε λίγο ξαναφάνηκε σπρωχνοντας μπροστά του ένα παιδί, λαγνό, χλωμό, αξιοθρήνητο, με ρούχα κουρελιασμένα, με την εμφάνιση άναριθμητων θασάνων αποτυμένη στο πρόσωπό του.

Ήταν ο μικρός Ιουλιανός ντ' Αθενέλ!...

Έτσι όπως ήταν τώρα, θα προκαλούσε την συμπόνοια και σε μία καρδιά πέτρινη.

Ανάμεσα από τις τρύπες των ρούχων του, η φτωχή του σάρκα, η τόσο λεπτή, φαίνονταν μελανιασμένη απ' τα χτυπήματα και χαρακωμένη με ματωμένα σημάδια.

Μά διατηρούσε αλύγιστη όλη του την περηφάνεια.

Τα μάτια του έλαμπαν καθώς καρφώθηκαν άπάνω στον πειρατή, ο οποίος τον ρώτησε σαρκαστικά:

— Λοιπόν, είσαι αποφασισμένος να μάθεις τη δουλειά σου;

— Δουλειά κακούργου; απάντησε αγέρωχα ο Ιουλιανός.

— Βλέπω πως πρέπει να ξαναρχίσουμε το μάθημα! μούγκρισε ο Χάρρυς. Μά τον Βεελζεβούλ, τον προστάτη μου, έβλεπε πως το λυκόπουλο των Αθενέλ θ' άφήση έδω το τομάρι του.

Εκείνη τη στιγμή, η φωνή του σκοπού αντήχησε πάλι:

— "Ε!... Το άγνωστο καράβι ζυγώνει δεξιά!

Η Μαρία ντ' Αθενέλ

— Δεν ζυγώνει πολύ γρήγορα! ούρλιαξε ο αρχικουρσάρος. Νά το ζυγώσουμε έμεις!

Οι ναύτες άρχισαν να κατεβάζουν τα πανιά και σε λίγο το «Φόρβαρντ» προχωρούσε πιο άργα.

— Έτσι, μουρμούρισε ο Χάρρυς, σε μία ώρα θα θρεθούμε πολύ κοντά και τότε θα δούμε το χρώμα της σημαίας του.

Έπειτα, γυρίζοντας προς τον Ιουλιανό, πρόσθεσε:

— Έσού, έλεεινέ μούτσο, έννοεις να υπακούσης σήμερα; "Η θα κάνης πάλι τα ίδια τα χθεσινά;

Μά δεν έλαθε καμμία απάντηση.

Ο Χάρρυς έτριξε τα δόντια του. Έπειτα ξέσπασε σε γέλια.

— Τζόε! πρόσταξε. Τέσσερες βουρδουλίες σ' αυτόν τον καταραμένο μούτσο.

Η εκτέλεσις της διαταγής έγινε άμέσως μπρος στα μάτια του αρχιπειρατού, ο οποίος, σε κάθε χτύπημα, ξεσπούσε σ' ένα κτηνώδες «ούρα»!

Μά, όπως και τις προηγούμενες φορές, έτσι και τώρα, ο μικρός Ιουλιανός δεν λύγισε και δεν επικατέστηκε τον οίκτο του κουρσάρου. Ίσως γιατί τα χτυπήματα που του κατέφερνε ο γίγας Τζόε, ο οποίος τον είχε συμπονεήσει, ήταν ψεύτικα...

Όταν τελείωσε, ο δήμιος σκούπισε με την ανάποδη του χεριού του το μέτωπό του που ήταν πλημμυρισμένο στον ιδρώτα. Ήταν χλωμός και τα μάτια του φανέρωναν αγωνία.

— Τώρα, πρόσταξε ο κουρσάρος, δέσε τον στο μεγάλο κατάρτι να τον βλέπω... να τον βλέπω καλά... "Αγαπάω τους Αθενέλ έγώ!

Ο Τζόε εκτέλεσε αυτή τη διαταγή χωρίς να πη λέξι. Μά αν ο Χάρρυς πήγαινε να ξετάσσει τα σκοινιά, θα έβλεπε πως ήταν πολύ χαλαρά!

— "Ε, λοιπόν; ρώτησε τότε ο Χάρρυς. Πές μου, νεαρέ εύπατρίδη, σου άρέσει έτσι η ναυτική ζωή; Αυτό θα εξακολουθήση ως την ημέρα πού...

— Πού θα πιάσουν το καράβι σου και σένα θα σε κρεμάσουν από το μεγάλο κατάρτι.

Ο Ιουλιανός είπε τα λόγια αυτά τόσο περιφρονητικά, ώστε ο αρχιπειρατής άφρισε.

— "Α! ούρλιαξε προτείνοντας τη σφιγμένη γροθιά του. Έτσι λοιπόν; Θέλεις αυτή ή μέρα να είναι η τελευταία σου; Μά την Κόλαση, σου όρκίζομαι πως θα σου δέσω ένα κομμάτι μολύβι στο πόδι και θα σε ρίξω στη θάλασσα, αν δεν μου ζητήσεις συγγνώμη.

— Θ' άστειεύεσαι, πειρατή!... Μάθε το!... Δεν φοβάμαι το θάνατο!

Πελιδνός, μ' άφρους στο στόμα, ο κουρσάρος ύψωσε την τρομερή γροθιά του πάνω απ' το παιδί που ήταν δεμένο στο κατάρτι, όταν για τρίτη φορά, ο σκοπός φώναξε:

— "Ε!... Το καράβι κοντεύει να μάς φτάση!

Πραγματικά, το άγνωστο πλοίο διακρινόταν τώρα καθαρά.

Ο Χάρρυς ώρμησε προς τη γέφυρα και το κύτταξε με μεγάλη προσοχή.

— "Ω! "Ω! είπε. Νομίζω πως είναι φραντσέζικο... Τζόε!...

— Αφέντη! απάντησε ο γίγας τρέχοντας.

Τζόε, θάχουμε γλέντια φαίνεται με το τριτίσιο που βλέπεις εκεί!... Θ' άφήσης τον μούτσο δεμένο εκεί πού είναι!... Χά! Χά!... Θα έχη καλύτερο θεωρείο για να βλέπη...

Και με φωνή δυνατή, ο Χάρρυς πρόσταξε:

— "Ετοιμαστήτε για μάχη!... "Υψώστε τη σημαία!...

Άμέσως η μαύρη πειρατική σημαία με τη νεκροκεφαλή ύψώθηκε και μιά κανονία χαίρετση την άνύψωσέ της.

Το άγνωστο καράβι δεν απάντησε σ' αυτή την πρόκληση. Μά άνοιξε όλα τα πανιά του και μανουβράρησε έτσι ώστε

να πλησιάση το «Φόρβαρντ». Σε λίγο, μόλις μιά απόστασις λίγων όργυών χώριζε τα δύο θρίκια. Το γαλλικό άνοιξε τότε τις πουκαπόρτες του και παρουσίασε μιά σειρά από έξη κανόνια. Ο Χάρρυς ξέσπασε σε δυνατά γέλια.

— "Ωραία! φώναξε. Μάς δείχνει τα δόντια του. Μά σε λίγο θα το δαγκώσουν τα δικά μας! "Εχω δεκαοχτώ πού θα το ταραξούν.

Εκείνη τη στιγμή, ο Γάλλος πλοίαρχος φώναξε δυνατά:

— Ποιοι είστε σεις;

— Δεν είδες την σημαία μου; φώναξε ο Χάρρυς.

— Είστε λοιπόν πειρατά! Είστε άνθρωποι εκτός νόμου!

Έν όνόματι της Αυτού Μεγαλειότητος του Βασιλέως της Γαλλίας, σ'ας διατάσσω να παραδοθήτε!

— Κι' έγώ σου δίνω πέντε λεπτών προθεσμία απάντησε ο κουρσάρος, για να κατεβάσης τη σημαία σου και να μου παραδώσης τα έμπορεύματα και τα χρήματα που έχεις στο πλοίο σου. "Υπ' αυτόν τον όρο, θα χαρίσω τη ζωή σε σένα και τους άντρες σου. "Αν άντισταθής, θα θυθίσω το καράβι σου! Κατάλαδες;

Ο αρχιπειρατής είχε άνορθωθή. Η φωνή του ήταν άγρια και τα μάτια του πετούσαν άγρια και τραγική. Κύτταξε γύρω του και είδε τους άνδρες του έτοιμους για μάχη, άλλους ώπλισμένους με τοσεκούρια και γάντζους, άλλους με μουσκέτα και τους πυροβολητάς στη θέσι τους.

— Παιδιά, φώναξε μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο, ή μισή από τη λεία θα είναι αύτη τη φορά δική σας.

— Ούρα! Ούρα! του καπετάνιου! φώναξε το πλήρωμα.

— Ζήτω ο βασιλεύς! Ζήτω η Γαλλία! φώναξαν την ίδια στιγμή οι άνδρες του γαλλικού θρίκιου.

Και μέσα στη σιωπή που άπλώθηκε στον άκεανό, άκουσαν τη φωνή του Γάλλου πλοίαρχου που έδινε διαταγές κι' ενεθάρρυνε τους άνδρες του.

— Φίλοι, τους έλεγε! το κουρσάρικο έχει περισσότερα κανόνια από μάς. Μά έχουμε το δίκιο και το θάρρος με το μέρος μας! "Η "Αγία Άννα άς προστατεύη τα όπλα μας κι' άς πολεμήσουμε μέχρι θανάτου!... Πυροβολητάι, φωτιά!

Στην όμορφονιά του γαλλικού, το πειρατικό απάντησε με μι' άλλη όμορφονιά. Κραυγές και στεναγμοί άκούστηκαν τότε.

— Σκοπεύετε στο πυροβολιστό! πρόσταξε ο Χάρρυς.

— Μην ρίχνετε στο σκάφος! Διάβαλε!... "Αν το βουλιάξουμε, θα χάσουμε τα πλούτη που έχει μέσα.

— Σκοπεύετε στο σκάφος!... Βυθήστε τους πειρατά! πρόσταξε ο Γάλλος καπετάνιος.

Τα δυο καράβια θρισκότουσαν τώρα κοντά-κοντά. Κ' η δεύτερη όμορφονιά αντήχησε έξ' έγγυατής απόστασεως. Το μπροστινό κατάρτι του πειρατικού σωριάστηκε κάτω μ' ένα πένθιμο θόρυβο.

— Επάνω τους! πρόσταξε ο Χάρρυς.

Όταν ο καπνός διαλύθηκε, τα δυο καράβια είχαν διπλαρώσει. Οι πειρατά έρριξαν τους γάντζους τους, μιά κραυγή τρομερή αντήχησε, και, με τα τοσεκούρια στα χέρια, ξεχύθηκαν στο κατάστρωμα του γαλλικού.

Έπακολούθησαν μερικές στιγμές μιάς άπερίγραπτης συγκρούσεως... Έπειτα οι κουρσάρει τραθήχτηκαν πίσω και ξαναγύρισαν στο καράβι τους.

— Φωτιά με όλα τα κανόνια! πρόσταξε ο Χάρρυς.

— Άλλοίμονο!...

Άλλοίμονο!... Αύτη τη φορά η μπόμπα του κουρσάρικου χτύπησαν το γαλλικό καίρια. Δυο πελώριες στήλες νερού ύψώθηκαν άμέσως. Το καράβι άρχισε να θυθίζεται.

— "Αδέξιοι! μούγκρισε ο Χάρρυς. Έτσι ποδ τα καταφέ-

Ο δούξ του Σόμερσετ

ρατε θα πλουτίσετε τη θάλασσα!

Ηρωικά, το γαλλικό θρικό έριξε μία τελευταία ομορφονία... Το κουρσάρικο ούτε καταδέχτηκε να του απαντήσει. Το άτυχο θρικό θυβόταν με την πλώρη... Σε μία στιγμή, η πρύμνη του ανυψώθηκε και όλο το σκάφος στριφογύριζε σαν πουλί, πληγωμένο θανάσιμα... Τέλος, ένας θαύος θόρυβος έτάρανε τον αέρα και τα νερά και το γαλλικό καράβι χάθηκε στα βάθη του ωκεανού.

Από το ύψος της γεφύρας του, ο Χάρρυς παρακολουθούσε σκυθρωπός και ακίνητος τη σκηνή αυτή της αγωνίας... Είθε τους ναύτες που προσπαθούσαν να σωθούν κολυμπώντας, χωρίς ό σίκτος ν' απαντήσουν τη σκληρή καρδιά του. "Ακούσε τις απελπισμένες κραυγές τους, χωρίς η παραμικρή συγκίνηση να ταραξεί τους μύς του προσώπου του... Συλλογιζόταν την πλούσια λεία που του είχαν αρπάξει τα κύματα έξαιτίας της αδεξιότητος των πυροβολητών του.

"Όταν όλα τελείωσαν, υπέδειξε το δρόμο που έπρεπε ν' ακολουθήσει το καράβι του, πέρασε αδιάφορος ανάμεσα απ' τους πληγωμένους ναύτες του που κοιτόντουσαν άπανά στο κατάστρωμα, κι' έτοιμαζόταν να γυρίσει στην καμπίνα του, όταν ένας ναύτης φώναξε:

— Καπετάνιε! Άνθρωπος στη θάλασσα!...

XXI Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

Ο Χάρρυς έριξε μία ματιά πάνω από την κουπαστή και είδε πράγματι έναν άνθρωπο που, γαντζωμένος σ' ένα κομμάτι καρτιού, επέπλεε άπανά στο νερό: ήταν ο μόνος επιζών από το γαλλικό θρικό.

— Είν' ένας απ' αυτούς τους κρίλους τους Γάλλους! μούγκρισε ο πειρατής. Άφήστε τον στους καρχαρίες!... Δρόμο!... Τιμονιέρη, κατά το νοτιά... Και όλοι δουλειά για να επισκευάσετε τις ζημιές!... Θά μου πληρώσετε άκριβα την άτζαμωσύνη σας' ήλιθιοι!

Καθώς μουρμούριζε, ο Χάρρυς δεν έχανε από τα μάτια του τον ναυαγό. Στο τέλος πρόσεξε πως ό άνθρωπος αυτός φορούσε πλούσια ρούχα και μία ιδέα ξαφνική πέρασε από το μυαλό του.

— Κατεβάστε μία θάρκα! πρόταξε. Και να μου φέρετε αυτόν τον άνθρωπο!

Η διαταγή του εκτελέστηκε με μία γρηγοράδα που φάνέρωνε την επιβολή του κουρσάρου στους άνδρες του.

Σε λίγο ο Γάλλος ναυαγός μεταφερόταν στην γέφυρα.

Ήταν ένας νέος άντρας είκοσιπέντε χρόνων περίπου. Το πρόσωπό του, γεμάτο άρρενωπή περηφάνεια, άφηνε να φαίνεται μία άνεκφραστη μελαγχολία.

Μόλις αντίκρυσε τον Χάρρυς μπροστά του, του φώναξε:

— Είσαι ένας άθλιος και δεν θά έπικαλεσθώ τον οίκτο σου. Άν θέλεις όμως να πλουτίσεις, κατέβασε όλες σου τις θάρκες στη θάλασσα. Σου υπόσχομαι χίλιες γαλλικές λίρες για κάθε ναύτη από το πλοίο μου που θά σώσης.

Ο Χάρρυς χαμογέλασε αλλόκοτα.

— Δεν γελάστηκα! μουρμούρισε. Θά πάρω λύτρα... κι' αυτό θά είνε μικρή παρηγοριά... — Κύριε πλοίαρχε, έξακούθησε με μεγάλη ευγένεια, είνε έντελως περιττό να κάνω αυτό που ζητάτε... Κυττάχτε!

Κι' έδειξε τον ωκεανό.

— "Ω! Έκανε άναστενάζοντας ο Γάλλος. Χάθηκαν!... Χάθηκαν όλοι!...

— Τι να γίνη, είπεν ο Χάρρυς. Αυτά έχει ο πόλεμος...

— "Ο πόλεμος!... Τολμάς να λές έτσι το έγκληματικό έπαγγελμά που έξασκείς;

— Καθένας κάνει ό,τι μπορεί! είπεν ο Χάρρυς. Έν τω μεταξύ, πόλεμος ή όχι, είσθε αιχμάλωτός μου, κύριε πλοίαρχε, και αν θέλετε να ξαναδείτε ποτέ τη Γαλλία!...

— Καταλαβαίνω!... τον διέκρινε ο Γάλλος. Πόσα θέλεις;

Ο Βάλτερ ντ' Αθενέλ.

— Μου φαίνεται ότι για έναν άρχοντα σαν έσας, δεν είνε πολλά είκοσι χιλιάδες γαλλικές λίρες...

— Θά τις έχεις, πειρατή!... "Όχι πως ενδιαφέρομαι για τη ζωή... μά θά πληρώσω την ευχαρίστησι ν' απαλλαγώ από την άναγκαστική συντροφιά σου.

— Η έξοχότης σας θά μείνη ίκανοποιημένη... Στο πρώτο λιμάνι, θά γράψετε στη Γαλλία για να σας στείλουν τα χρήματά... Και, μόλις τά λάβετε, θά σας έλευθερώσω... Μην άνησυχήτε, θά σας περιποιηθούμε καλά στο καράβι μου... Διάβολε! Ξέρω τους νόμους της φιλοξενίας... Θά σας παρακαλούσα μόνο ν' απαντήσετε σε μερικές έρωτήσεις... Τονόμα σας, αν ευαρεστήθε, ευπατρίδα μου;

— Τι σ' ενδιαφέρει;... Σου άρκει ότι θά σε πληρώσω.

— Πού πηγαίνετε;

— Στις Ίνδιες!

— Για να κάνετε άσφαλως έμπόριο.

— "Όχι. Είμαι στην υπηρεσία της Άντιβασιλείας της Γαλλίας.

— "Ωραία. Τώρα θά έχω την τιμή να σας οδηγήσω μόνος μου στην καμπίνα σας.

Ο Γάλλος άκολουθήσε τον κουρσάρη. Μά, στη μέση του καταστρώματος, στάθηκε κυνηγούμενος από έναν ξαφνικό όγκο που τον έκανε να ξεχάσει για μία στιγμή τις δικές του θλίψεις και την τραγική καταστροφή, από την οποία ως εκ θαύματος είχαν επιζήσει.

Στη βάση του μεγάλου καρτιού ήταν δεμένο ένα παιδί άνάσθητο που τα δεσμά του τ' έμπόδιζαν να πέση κάτω. Ήταν ό μικρός Ίουλιανός με μία πλατεία πληγή στο μέτωπο που ό γίγας Τζόε, γονατιστός μπροστά του, την σκούπιζε με φροντίδα. Ο Τζόε άνασχημάτιζε περιτρώμος, μόλις είδε το Χάρρυς να πλησιάζει.

— "Α! Ά!... Έκανε ο κουρσάρης. Φαίνεται πως το λικνιόπουλο τραυματίστηκε από κανένα θραύσμα όθουζιου.

— Ποιό είν' αυτό το δυστυχισμένο παιδί; ρώτησε ο Γάλλος.

— "Ενας άλλος αιχμάλωτος πολέμου! άπάντησε ο Χάρρυς. Τζόε... πάρ' το άφου θέλεις να περιποιηθείς τα θυζανάριακα. Και να μου το περιποιηθείς καλά! έπρόσθεσε με τόνο άπειρηγικό.

Ο γίγας έσπευσε να υποκούση και πήρε μαζί του τον δυστυχισμένο Ίουλιανό.

— Πόσα θέλεις για τον μικρό αυτό αιχμάλωτό σου, πειρατή; ρώτησε ο Γάλλος πλοίαρχος.

— Ά! όσο γι' αυτόν, άπάντησε ο Χάρρυς, δεν είστε άρκετά πλούσιος. Ούτε ή ίδια ή Άντιβασιλείσα της Γαλλίας τάω!...

— Κι' ό λόγος;

— Αυτός δεν σας ενδιαφέρει! άπάντησε ο κουρσάρης με τόνο άδυσώπητο που έκανε τον Γάλλο ν' άνατριχίσει.

Ναι, ο κουρσάρης Χάρρυς καταδίωκε μ' ένα άδυσώπητο μίσος τον Ίπότη ντ' Αθενέλ και την οικογένειά του! Θα έδινε ό,τι είχε, ως και το καράβι του άκόμα, για να είχε και τον Βάλτερ στη διάθεσί του...

Μά ποιά ήταν ή άφορμή αυτού του μίσους; Ίδου: Ο Χάρρυς είχε στη ζωή του ένα πάθος δυνατό, έναν έρωτα θιαίο, άγριο, δυνατό. Κατά την διάρκεια μιας παραμονής του στη στεριά, είχε δη σ' ένα χωριό, ανάμεσα από το φέουδο του Μελρόζ και τη θάλασσα, μία όμορφη νέα που είχε έμπνεύσει αυτό το παράφορο πάθος. Ήταν ή κόρη ένος Σκωτσέζου εδπατρίδου που είχε καταστραφή από τις έπιδρομές των Άγγλων.

Ο Χάρρυς έπήγε και θρήκε τον πατέρα της και του είπεν: (Άκολουθεί).

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Τριβουλέτος και οι αύλικοί. «Θά μιλήσω στο βασιλέα!... Τά «γαϊδούρια» της στρατιάς του Ναπολέοντος. Ο τέλειος άνδρας. κτλ.

Ο Τριβουλέτος και οι αύλικοί

Φραγκίσκος, αν κανένας τολμήσει να σηκώσει χέρι επάνω σου, θά τον κρεμάσω μετά ένα τέταρτο.

— Ά! μεγαλειότατε, άπάντησε ο Τριβουλέτος, δεν θά ήταν δυνατόν να τό κάνετε αυτό ένα τέταρτο πριν;...

Ο Μποντάν, ό πρώτος θαλαμηπόλος του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου 14ου, είχε βρή το μπελά του από τους αύλικούς και τους ευπατρίδας που του ζητούσαν διαρκώς να μεσολαβή στο βασιλέα για διάφορες υποθέσεις τους. Για ν' άποφυγή δε να δώσει μία κατηγορηματική άπάντησι.

— Θά μιλήσω σχετικώς στον βασιλέα.

Έκατό φορές τουλάχιστον την ήμέρα ήταν υποχρεωμένος να έπαναλαμβάνη τη στερεότυπη αυτή φράσι.

Μία μέρα λοιπόν ό άββάς ντε Σουαζύ τον ρώτησε:

— Τι ιδέα έχετε; Θάχουμε καλό καιρό τό άπόγευμα;

— Θά δώ... Θά μιλήσω σχετικώς στο βασιλέα, του άπάντησε χωρίς να χάνη στιγμή ό Μποντάν.

Ο πατήρ Άντρέ είχε άποκτήσει, κατά τον δέκατο έβδομο αιώνα, μεγάλη φήμη ως έκκλησιαστικός κήρυξ. Τά κηρύγματά του τά διηνόει πάντοτε μ' έξυπνα λόγια που άποτελούσαν την άπόλαυσι του άκροατηρίου του.

Μία μέρα λοιπόν του Πάσχα, καθώς έκήρυττε μπροστά στη βασιλική οικογένεια της Γαλλίας είπεν:

— Ο Ίησούς παρουσιάστηκε πρώτα στις γυναίκες, για να διαδοθή γρηγορώτερα ή είδησις της άναστάσεώς του...

Κατά την έκστρατεία του Ναπολέοντος στην Αίγυπτο, παρακολουθούσαν τά γαλλικά στρατεύματα και διάφοροι σοφοί, έπιστήμονες, μέλη του Ίνστιτούτου, καθάλλα πάνα στα γαιδούρια.

Κάθε φορά λοιπόν που έπρόκειτο να δοθή μάχη, ή γαλλικές φάλαγγες σχημάτιζαν τετράγωνο και οι στρατιώτες, γεμάτοι ενδιαφέρον για τη ζωή των σοφών αυτών έπιστημόνων, φώναζαν:

— Στη μέση τά γαιδούρια!... Στη μέση τά γαιδούρια!... Κι' έτσι τά μέλη του Ίνστιτούτου άσφαλίζοντουσαν πίσω από τά ζωντανά αυτά τείχη.

Ένα βράδυ, ό Λουδοβίκος 14ος έπαίξε χαρτιά με τον πρώτο θαλαμηπόλο του, τον Μποντάν, τον όποιο άναφέρουμε και παραπάνω.

Όταν σε κάποια στιγμή φανέρωσαν τά χαρτιά, ό βασιλέως είχε τρεις ρηγάδες και ό Μποντάν τέσσερες βαλέδες.

— Χάσατε, είπε ό βασιλέως άστεεινόμενος. Τρεις ρηγάδες κι' ένας εγώ κάνουν τέσσερες.

— "Όχι, του άπάντησε ό έξυπνος καμαριέρης. Κερδίζω εγώ, γιατί τέσσερες βαλέδες κι' ένας εγώ κάνουμε πέντε!

Ο δικαστής ντε Φερρέτ ήταν γνωστός στην Αύλή του Λουδοβίκου 16ου για τό πολύ ψηλό του άνάστημα και για τά έξαιρετικά ισχνά πόδια του.

— Κύριε δικαστά, του είπε μία μέρα ό Ταλλεϋράνδος, ό πρίος ήταν τότε έπίσκοπος του Ώνεν, ξέρετε πως είστε ό πιο γυναικίος άνθρωπος της Γαλλίας;

— Γιατί;

— Γιατί μονάχα έσείς έχετε τό κουράγιο να βαδίζετε πάνω σε τέτοια πόδια.

Ο κ. Γκόλντουϊν, ό περίφημος διευθυντής της μεγάλης κινηματογραφικής Έταιρείας «Μέτρο - Γκόλντουϊν - Μάγερ», ψάχνει τον τελευταίο καιρό να βρή έναν κατάλληλο «παρτεναίρ» για την διάσημη βεντέττα Μύριαμ Χόπκινς.

— Τι είδους άνθρωπος σας χρειάζεται; τον ρώτησε πρό ήμερών ένας Άμερικανός δημοσιογράφος.

— Άκούστε να σας πώ με δυό λόγια... Μου χρειάζεται ένας νεαρός ήθοποιός με τό σχήμα του κεφαλιού του Κλάρκ Γκέμπλ, τά βαθεία κι' έκφραστικά μάτια του Σάρλ Μπουαγιέ, την έλληνική μύτη του πρωταγωνιστού του τέννις Φράνκ Σιλντ, τό γοητευτικό στόμα του Γκάρντ Κούπερ, τη θερμή και μεταλλική φωνή του Χέρμπερτ Μαροσάλ και τό χαρακτήρα του Έντν Κάντορ... Είδατε τώρα τί είδους άνθρωπος μου χρειάζεται...

— Καθώς βλέπω, του άπάντησε ό δημοσιογράφος, θέλετε ένα μωσαϊκό και όχι ανθρώπινο πλάσμα.

Ο δραματικός ποιητής Σενταίν έγραφε πολύ δύσκολα και ώμολογούσε μ' άφέλεια ότι τό ύφος του έστερείτο κομψότητος.

Κάποια μέρα δεξιώσεως στην Άκαδημία, κατά την όποία μίλησε ένα καινούργιο μέλος της, ώρμησε μετά τό τέλος της συνεδριάσεως στο νέο άκαδημαϊκό και του φώναξε:

— "Ω! κύριε!... Είκοσι χρόνια τώρα γράφω κουταμάρες... Μά ποτέ μου δεν έγραφα τέτοιες σαν αυτές που είπατε σήμερα... "Ω! σας ευχαριστώ!...

Μία μέρα ένας πάστορ, επέπληττε τη βασιλίσσα της Άγγλιας Έλισάβετ γιατί έμνε άγανος και δεν φρόντιζε να χάριση διάδοχο στο θρόνο.

— Τι λέτε; του άπάντησε ή Έλισάβετ. Νά παντρευτώ... Μά τότε θά είμαι άναγκασμένη να κυβερνήσω πρώτα τον άντρα μου κι' έπειτα τό βασιλεία μου...

Μία μέρα, καθώς ό βασιλέως Άντίγονος θρικόταν μέσα στη σκηνή του, μερικοί από τους στρατιώτες του, μη έβροντας ότι ό βασιλέως ήταν μέσα, τον έβριζαν, άποδίδοντας σ' αυτόν όλα τά δυσάρεστα τό πολέμου.

Τότε ό Άντίγονος τους φώναζε με άπάθεια μέσ' απ' τη σκηνή του:

— Άν θέλατε να με θρίσετε, πηγαίνετε παραπέρα, γιατί μ' ένοχλείτε.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

Η βασιλίσσα Έλισάβετ και ό πάστορ.

ΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. ΜΠΑΝΤΙΝ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΕΧΘΡΟ

ΟΤΑΝ οί στρατιώτες τόν είδαν γιά πρώτη φορά φρέσκο, νεαρό, κομψό μέ την ολοκαίνουργια στολή του και τά καλογυαλισμένα παπούτσιά του, χαμογέλασαν μέ κάποια ειρωνεία, αλλά και μέ συμπόνια.

— Τό φτωχό! είπαν μεταξύ τους. Μά αυτός είν' άκόμα παιδί! Και τόν στέλνουν στά χαρακώματα.

Και πραγματικά, ό νέος άνθυπολοχαγός δέν είχε κλείσει άκόμα ούτε τά είκοσι χρόνια του. Είχε ένα ολόστρώγυλο πρόσωπο άγαθοῦ παιδιοῦ, φωτισμένο από δυό μεγάλα κι' άθώα μάτια πού κύτταζαν γύρω μ' άνησυχία και περιέργεια. Είχε σασιώσει λίγο καθώς θρέθηκε γιά πρώτη φορά μέσα στο χαρακώμα. Ένας δεκανέας πού καθάριζε τό όπλο του τόν χαιρέτησε μέ μία οικειότητα, όχι και τόσο πειθαρχική.

— Καλώς ώρίσατε, κύριε άνθυπολοχαγέ. Θά δήτε, έχει γλέντι εδώ πέρα!

Πιό κάτω, ένας άντρας ώριμος πειά, μέ τό πουκάμισο και μ' άνασχηκωμένα τά μανίκια του, θρισκόταν έξω από τό «άμπρι» του διοικητοῦ τοῦ λόγου και πλενόταν, ένδω κάποιος στρατιώτης τοῦ έχυνε νερό από ένα παγούρι;

— Ό κύριος λοχαγός, παρακαλώ; ρώτησε ό άνθυπολοχαγός πλησιάζοντας.

— Τί τρέχει; ρώτησε εκείνος, σηκώνοντας τό κεφάλι του. *Α! έλάτε... Με θρίσκετε άπασχολημένο... Έγώ είμαι ό λοχαγός.

— Άνθυπολοχαγός Νίνο Γκαλουτζο, είτε δειλά ό νέος. Λοχαγός Γκούλιο Σαμπέλλι. άπάντησε ό λοχαγός.

Και κάρφωσε τά διαπεραστικά του βλέμματα στα γαλήνεια μάτια τοῦ νέου.

— Γκαλουτζο, είπατε; ρώτησε σέ λίγο. Είστε από τη Φλωρεντία;

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ.

Ό λοχαγός φαινόταν σαν ρανταπεντάρης και ήταν έθελοντής. Πρίν απ' τόν πόλεμο ήταν καθηγητής στη Στρατιωτική Σχολή της Πάρμας. Δέν είχε παντρευτή ποτέ κι' ήταν ολόμönαχος στον κόσμο. Ποτέ του δέν είχε πιστέψει στο πεπρωμένο και όλα τά θεωρούσε τυχαία σ' αυτό τόν κόσμο.

Μά νά τώρα πού ή άγνώστη αυτή δύναμις, ή μοίρα, τοῦ είχε φέρε μπροστά του, μία πραγματικότητα τρομερή!

Μόλις άκουσε τόν νεαρό άνθυπολοχαγό νά τοῦ λέν τόνόμα του, μία άνάνησις ξεσπάει ξαφνικά στο μυαλό του. Ένα μακρινό παρελθόν θαμμένο έπί είκοσι χρόνια, άναστήθηκε απ' τά σκοτάδια τοῦ χρόνου, ένσαρκωμένο στο πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ αυτοῦ πού είχε έρθει γιά νά προσφέρει στην πατρίδα του τά όμορφα νειάτα του.

— Ήταν έμπορος ό πατέρας σας; ρώτησε ό λοχαγός.

— Μάλιστα, άπάντησε ό νέος. Πώς τό ξέρετε;

— Πρό είκοσι χρόνων, όταν ήμουν καθηγητής στη Φλωρεντία, είχα την ευχάριστη νά γνωρίσω την οικογένειά σας. Και ή... μητέρα σας τί κάνει;

— Η μητέρα μου πέθανε πρό δέκα χρόνων, κύριε λοχαγέ.

— Μάλιστα. Κι' ό πατέρας μου δέν ξαναπαντρεύτηκε...

Είμαστε τρία άδελφια. Έγώ είμαι ό μικρότερος.

— Της κλάσεως τοῦ 1896;

— Άκριβώς, κύριε λοχαγέ...

Ό λοχαγός Νίνο Σαμπέλλι, όταν ήταν άκόμη νεαρός καθηγητής, είχε συναντήσει την νέα κι' ώραία εκείνη γυναίκα σ' ένα φιλικό σπίτι. Ήταν παντρεμένη μ' έναν άντρα δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερό της, πού ήταν πάντα άπορροφημένος στις δουλειές του, χωρίς νά σκέφτεται ότι δίπλα του ζούσε ένα τρυφερό πλάσμα πού είχε ανάγκη έρωτος.

Τό πάθος πού την ένωσε μέ τόν καθηγητή, ήταν κεραυνόβολο, άσυγκράτητο. Συναντιόντουσαν σ' ένα σπιτάκι από-μερο, στην άκρη της πόλεως. Και δέν είχαν ένοχληθῆ ποτέ

από τόν άνύποπτο σύζυγο, ό οποίος δέν έννοούσε ν' αφήσει τη δουλειά του γιά νά παρακολουθήσει την σύζυγό του.

Μία μέρα, ή νέα γυναίκα έξωμολογήθηκε στο φίλο της ότι θάφερνε στον κόσμο ένα παιδί, ένα παιδί δικό του. Έκείνη τότε, ίσως γιατί ή ηλικία του τόν έκανε νά φοβάται τις έλθουσες, φρόντισε νά τόν μεταθέσουν στο Μιλάνο.

Η σχέσεις τους τότε διακόπηκαν. Δέν την ξαναείδε πιά από τότε. Άλλά μία φωνή θάθειά τοῦ θύμιζε ότι ζούσε και πού ένα πλάσμα, στίς φλέβες τοῦ οποίου κυλούσε τό αίμα του.

Και νά πού τώρα έβλεπε νά παρουσιάζεται μπροστά του τό πλάσμα αυτό... τό παιδί του... Τό πεπρωμένο τοῦ είχε φέρε κοντά του, σ' αυτό τό χαρακώμα, αντίκρου στο θάνατο.

Πόσο τοῦμοιαζε... Καθώς τό κύτταζε μέ καρδιοχτύπι, ανάρθρισε στο πρόσωπό του τά δικά του χαρακτηριστικά, όπως ήσαν στα είκοσι χρόνια του. Τό ίδιο βλέμμα, την ίδια άφελή κι' όνειροπόλο έκφραση.

Τήν ίδια εκείνη νύχτα, ό λόγος προχώρησε ως την πρώτη γραμμή τών χαρακωμάτων. Η διαταγή τοῦ έλεγε καθαρά: Τά ξημερώματα θάρχιζε ό βομβαρδισμός τοῦ πυροβολείου. Έπειτα, τό πεζικό θά έβγαινε από τά χαρακώματα και θά προσπαθούσε νά κυριεύσει μία άπαισι θύρα την άπάντη κορυφογραμμῆς.

Κανένας δέν είχε κοιμηθῆ μέσα στο άμπρι τοῦ διοικητοῦ. Ό λοχαγός Σαμπέλλι καθόταν έπάνω σ' έναν άδειο τενεκέν θενζίνας, άμίλητος και σκυθρωπός. Δίπλα του καθόντουσαν οί άλλοι αξιωματικοί σισπυλοι κι' αυτοί!

Ό νεαρός άνθυπολοχαγός έπαιζε μέ τό λουρί της θύρας τοῦ πιστολιού του. Ό λοχαγός, γιά νά τόν άπομακρύνῃ απ' την πρώτη γραμμή, είχε θελήσει νά τόν στείλῃ στα μετωπίσθεν, στην έδρα τοῦ συντάγματος, όπου ζητούσαν έναν αξιωματικό. Άλλά αυτός είχε άρνηθῆ κατηγορηματικά και είχε παρχωρήσει τη θέσι του σ' ένα συνάδελφό του, σύζυγο κι' πατέρα.

Ό λοχαγός δέν έπέμενε περισσότερο. Τοῦ είχε σφίξει ζωηρά τό χέρι και τοῦ είχε ρίξει ένα βλέμμα, όχι τρομακτικό, όπως συνίθιζε μέ όλους, α-

λά γεμάτο στοργή.

Ό ήλιος ανέβαινε σιγά-σιγά, πίσω από την πυκνή άμυγλη, όταν άκούστηκε ό θρόντος τοῦ καινιοῦ.

Ό λοχαγός Σαμπέλλι σηκώθηκε και διάταξε ξηρά τούς αξιωματικούς του:

— Στίς θέσεις σας! Σεί, άνθυπολοχαγέ Γκαλουτζο, μένετε μαζί μου.

Όταν οί δυό άντρες έμειναν μόνοι στο άμπρι, ό λοχαγός έπρόσθεσε:

— Είσαστε άτυχος, Γκαλουτζο! Μόλις ήρθατε στα χαρακώματα, σάς περιμένει ή τρομερότερη δοκιμασία: ή έπιθεσις.

— Τί τώρα, τί άργότερα! άπάντησε ό νεαρός άνθυπολοχαγός ύψώνοντας τούς ώμους του. Δέν μέ νοιάζει άλλωστε και τόσο γιά τόν έαυτό μου... Σκέφτομαι μόνο πόσο θά λυπηθῇ ό φτωχός ό πατέρας μου, άν...

— Τόν αγαπάτε πολύ τόν πατέρα σας;

— Τόν λατρεύω... Ήμουν πάντα τό χαϊδεμένο του παιδί τό μιο μικρό...

Ό λοχαγός έσκυψε τό κεφάλι του. Έπειτα από λίγες στιγμές τό άνασήκωσε άπότομα και, μέ φωνή πού έπαλλε από συγκίνηση είπε:

— Σέ λίγο θ' άρχισῇ ή μάχη, Γκαλουτζο... Ποιός ξέρει τί μας περιμένει... Άν αυτή τη στιγμή σάς άγκάλιαζε και σ' φιλούσε ό πατέρας σας, θά αισθανόσαστε τόν έαυτό σας δυνατότερο;

(ΕΣ ΣΟΓΗΓΕΟ ΛΙΟ ΧΙΕΧΛΕΣ)

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΥΝΟΥΜΕΝΕΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΜΠΕΛΛΑΝΖΕ, Η ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΙΙΙ'

Τό Παρίσι τό 1860. Μία ρωμαντική περιπέτεια στο πάρκο τοῦ Σαιν—Κλοῦ. Η ευγένεια τοῦ Ναπολέοντος ΙΙΙ. Τό περίεργο δώρο μιάς άγνώστου. Η Μαργαρίτα Μπελλανζέ, ευνούμενη τοῦ αυτοκράτορος. Η μεγαλοπρεπείς γιορτές στον πύργο της στην Κομπιέννη. Πώς έδυσε τό «άστρο» μιάς καλλιτέχνιδος. Ό γάμος της μ' έναν Άγγλο αξιωματικό κτλ.

Η αισθηματική ιστορία τοῦ βασιλέως της Άγγλίας Έδουάρδου, ή οποία άπασχολεί σήμερα την διεθνή κοινή γνώμη, έφερε πάλι σ' επικαιρότητα όλες τις γυναίκες πού αναστάτωσαν τούς θρόνους της Εύρώπης. Ένθυσμείσε την Ζιζή Λαμπρινοῦ και την Μαγδα Λουπέσκο; Πολύ φυσικά, αφού ή ιστορία των είνε πρόσφατη. Τί ήταν όμως ή γοητευτική Μαργαρίτα Μπελλανζέ; Χμ, έλάχιστοι από σάς θά τό γνωρίζουν. Γι' αυτό θά σάς διηγηθούμε την ιστορία μας κι' έτσι θά μάθετε τις έκπληκτικές περιπέτειές της:

Τό 1860 ή Γαλλία περνούσε μία από τις πιο λαμπρές και πιο ένδοξες περιόδους της. Ό αυτοκράτωρ Ναπολέων ΙΙΙ, μετά τόν νικηφόρο αυστριακό πόλεμο, άναπαύοταν στις πολεμικές δάφνες του. Σ' όλα τά κράτη έπνεε ένας άνεμος συμπαινώσεως κι' οί στρατιωτικοί είχαν έγκαταλείψει τό θαρρ ξίφος τους και τις φροντίδες τοῦ πολέμου και είχαν έπιστρέψει στις έστίες των. Όλος ό κόσμος δέν σκεπτόταν πειά παρά τη διασκέδασι και τό χρίμα. Έτσι τό Παρίσι ζούσε κάθε νύχτα σέ μία τρελή ευθυμία διασκεδάσεων και καλλιτεχνικών θριάμβων. Στο παλάτι τοῦ αυτοκράτορος διοργανώνονταν ή πιο μεγαλοπρεπείς γιορτές πού ή φαντασμαγορία τους ξεπερνούσε τις γιορτές πού αναφέρονται στη «Χαλιμά». Όλοι μιλούσαν τότε γιά τό περίφημο λιμπρέττο τοῦ Λουδοβίκου Άλεξῦ και τοῦ Άγρύ Μειλάκ πού είχε τίτλο «Η ώραία Έλένη» και μέ τό οποίο είχε κάνει την θριαμβευτική εμφάνισί της στο θέατρο της οδού Ω-θέρν ή γοητευτική Μαργαρίτα Μπελλανζέ. Αυτή ή καλλιτέχνις ήταν πράγματι ένα σκάνδαλο όμορφιάς και χάριτος. Ήταν άκόμη γνωστή στην κοσμοπολι γιά τά έκκεντρικά και παράδοξα καπέλλα της πού έκόστιζαν μία περιουσία.

Όστόσο ή Μαργαρίτα Μπελλανζέ παρά την λατρεία των θαυμαστών της και τις θεατρικές δάφνες της δέν ήταν καθόλου ευχαριστημένη από τόν έαυτό της. Η ζωή της σκηνής, τά χειροκροτήματα, την κούραζαν τρομερά. Η όμορφη ήθοποιός είχε άλλα όνειρα. Και μία μέρα, πρόσ γενικήν κατάπληξιν των καλλιτεχνικών κύκλων, έγκατέλειψε τό θέατρο και κλείστηκε στο διαμέρισμά της πού θρίσκονταν κοντά στην Στρατιωτική Σχολή. Η Μαργαρίτα Μπελλανζέ λάτρευε μέ πάθος τούς νέους κι' όμορφους αξιωματικούς και τά καθάραιμα άλογα. Μά αυτή ή προτίμησι της είχε κάποιο άπώτερο σκοπό. Στην Στρατιωτική Σχολή φοιτούσαν τότε οί νέοι τών πιο άριστοκρατικών οικογενειών της Γαλλίας. Κ' ή «ώνειροπαρμένη» ήθοποιός είχε ένα μεγάλο πόθο: νά μη σ' άριστοκρατικά σαλόνια τοῦ Παρισιού, μά όχι σαν καλλιτέχνις, αλλά σαν μία μεγάλη κυρία.

Και ή τύχη την βοήθησε κατά μυθιστορηματικό, πράγματι, τρόπο. Μία μέρα τοῦ φθινοπώρου τοῦ 1862, ένδω ή Μαργαρίτα Μπελλανζέ έκανε τόν περίπατό της στο πάρκο τοῦ Σαιν—Κλοῦ, ό ούρανός σκοτεινίαισε και μία κατακλυσμιαία θροχή την μούσκεψε ως τό κόκκαλο και της χάλασε την όμορφη τριαντάφυλλα. Τρομοκρατημένη από αυτή τη θύελλα και τρέμοντας από τό κρύο, στάθηκε κάτω από ένα δέντρο γιά νά προσφυλαχθῇ. Μά ή θροχή δυνάμυνε περισσότερο, τό πάρκο είχε άδειάσει και πουθενά δέν φαίνονταν όχι άμάξι, αλλά ούτε ψυχή ζωντανή. Άπελπισμένη ή καλλιτέχνις δέν ήξερε τί νά κάνει, όταν ξαφνικά στο βάθος της δεν

δροστοιχίας άκούστηκε ποδοβολητό άλόγων. Την ίδια στιγμή φάνηκε ένα πολυτελές άμάξι μέ δυό υπέροχα άλογα, τό όποιο ώδηγούσε ένας κομψοτυμένος κύριος. Ό «άγνωστος», καθώς περνούσε άντελήφθη αυτήν την γυναίκα πού έτρεμε μέσα στο κρύο και την θροχή, σταμάτησε τ' άλογα, της χαμογέλασε και την βοήθησε ν' άνέβῃ στ' άμάξι κι' ύστερα πήρε τά ήνάκι πάλι στα χέρια του:

— Πού θέλετε νά σας οδηγώ; την ρώτησε.

Μά ή Μαργαρίτα Μπελλανζέ πνίγονταν από την συγκίνησή της και δέν μπορούσε νά μιλήσῃ. Στο πρόσωπο τοῦ κομψοῦ εκείνου κυρίου είχαν άναγνωρίσει τόν αυτοκράτορα Ναπολέοντα ΙΙΙ. Όστόσο γρήγορα όμως συνήλθε, τόν ευχαρίστησε όσο μπορούσε πιο ευγενικά κι' έδωσε την διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ της.

Ό αυτοκράτωρ την ώδήγησε πράγματι σ' αυτό κ' ύστερα συνέχισε τό δρόμο του.

Μά ή Μαργαρίτα Μπελλανζέ πετούσε από τη χαρά της. Όλη τη νύχτα δέν έκλεισε μάτι από την εὐτυχία της. Τό γυναικείο ένστικτό της, της έλεγε ότι από εδώ και πέρα έπρόκειτο ν' άρχισῃ γι' αυτήν μία καινούργια ζωή.

Την άλλη μέρα, μία έξαιρετικά όμορφη και καλοντυμένη νέα μπήκε μέ θάρρος στο αυτοκρατορικό άνάκτορο τοῦ Σαιν—Κλοῦ. Κρατούσε σφιχτά πάνω στο στήθος της ένα τεράστιο δέμα πού κινούσε την περιέργεια όλων τών αὐλικών πού την συναντούσαν. Τέλος ή νέα πλησίασε μέ θάρρος έναν αὐλικό θεράποντα και τοῦ δήλωσε:

— Θέλω νά δώσω αυτό τό δέμα στον Αυτοκράτορα.

— Αυτό δέν μπορεί νά γίνει, της έξηγήσε εκείνος. Πρέπει πρώτα νά σας ορίσουν μία άκρόασι.

Μά ή νέα επέμενε ότι έπρεπε νά δοθῇ άμέσως αυτό τό δέμα και μέλιστα νά τό δώσῃ ή ίδια στον Ναπολέοντα. Ό αὐλικός γοητευμένος από την όμορφιά της και σκανδαλισμένος από την επιμονή της, άποφάσισε νά ζητήσει την έγκρισιν τών άνωτέρων του. Τέλος, ό αὐλικός τοῦ αυτοκράτορος τοῦ διεθέσασε την παράκλησι αυτής της νέας.

— Πώς λέγεται; ρώτησε ό Ναπολέων.

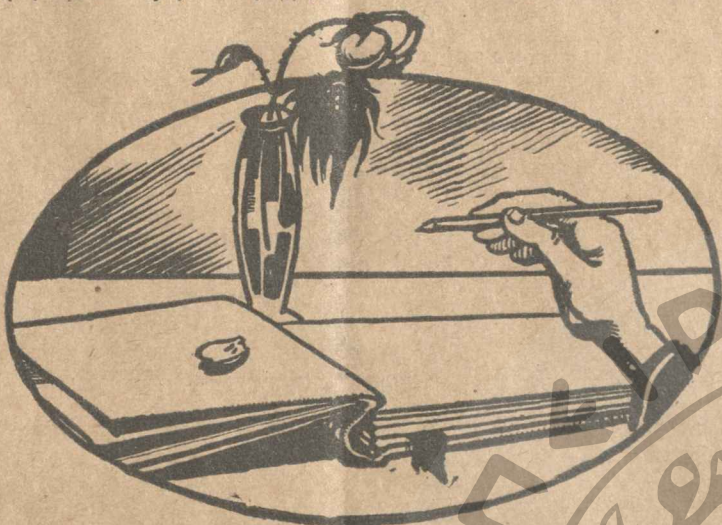
— Είνε μία όμορφη νέα, τόν πληροφορήσαν, μά άρνείται νά δώσῃ τ' όνόμα της.

Ό Αυτοκράτωρ περιέργως έδωσε την άδεια νά της επιτρέψουν την είσοδο στο αυτοκρατορικό γραφεϊο. Η Μπελλανζέ μπήκε μέ χαμηλωμένα μάτια κι' άφησε πάνω στο τραπέζι τό δέμα πού κρατούσε. Ό Αυτοκράτωρ τό άνοίξε περιέργως και ξαφνικά άρτίσε νά γελά. Ήταν ή τόχα τοῦ άμαξιοῦ του, μέ την οποία την είχε σκεπάσει γιά νά την προφυλάξῃ από τη θροχή.

— Καί γι' αυτό τό πράγμα έκανατε τόση φασαρία; την έρώτησε.

— Θά ήταν άγνωστονῇ εκ μέρους μου, άπάντησε ή Μπελλανζέ, νά μή σας τό επιστρέψω. Άλλωστε αυτό τό πράγμα γιά μένα είνε τό πιο πολύτιμο τοῦ κόσμου, γιατί μ' αυτό μέ προφύλαξε ό Αυτοκράτωρ μου και γι'αὐτό μού θυμίζει την μεγάλη ευγένειά του.

Ό Ναπολέων κύτταζε αυτή τη γυναίκα, ή οποία στεκόταν έμπρός του και την εύρισκε πολύ γοητευτική. Έπειτα τοῦ είχε κινήσει τό ενδιαφέρον ή χάρι της και ή παιδική α- (Συνέχεια στη σελίδα 54)

ΤΑ ΑΘΑΝΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Levinie

ΚΟΠΕΡΦΙΛΑΝΤ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Η Μάρθα ύψωσε τα βλέμματά της προς τὸν οὐρανὸ κ’ εἶπε μὲ τόνο ἐπισημοῦ ὅτι θὰ ἀφιερωνόταν σ’ αὐτὸ τὸ ἔργο καὶ ὅτι τίποτε στὸν κόσμον δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπ’ αὐτὸ ἢ νὰ τὴν κἀνὴ νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ, ὅσο θὰ ὑπῆρχε ἔστω καὶ μιά σκιά ἐλπίδας.

Μιλοῦσε μὲ φωνὴ σιγανή, καὶ φαίνονταν σὰν νὰ μὴν ἀπειθῶνται σὲ μᾶς, μὰ στὸ νυχτερινὸ οὐρανὸ. Ἐπειτα σταθκε ἀκίνητη, κυττάζοντας τὸν σκοτεινὸ οὐρανὸ.

Μὰς φάνηκε ἀπαραίτητο νὰ τῆς διηγηθοῦμε ὅ,τι ξέραμε. Ἀκουσε τὴ διήγησί μου προσεχτικὰ μὲ πρόσωπο ποὺ ἡ ἐκφράσις του ἀλλάζε, μὰ ὅπου διάβαζε κανεὶς τὴν ἰδίαν ἀκλόνητη ἀπόφασιν. Κάθε τόσο ἀπὸ τὰ μάτια τῆς πλημμύριζαν δάκρυα ποὺ τὰ ἐπνίγε ἀμέσως.

Ὅταν τελείωσα, μὲ ρώτησε πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἐπικοινωνήσῃ μαζί μου σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ παρουσιαζόταν ἀνάγκη. Στὸ θαμπὸ φῶς ἐνὸς φανταστικοῦ ἔγγραφου διευθύνει τοῦ κ. Πέγκοττ καὶ τὴ δική μου σ’ ἓνα φύλλο χαρτί ποὺ τῆς τὸ ἔδωσα καὶ τὸ ἔβαλε ἀμέσως στὸ κορσάκι τῆς. Τὴ ρώτησα κατόπιν ποὺ κατοικοῦσε ἡ ἰδία. Ἐπεὶ ἀπὸ μιά στιγμὴ διαταγμοῦ, μοῦ ἀπάντησε ὅτι δὲν ἔμενε ποτὲ πολὺ καιρὸ στὸ ἴδιο μέρος.

Ὁ κ. Πέγκοττ μοῦ ψιθύρισε τότε μιά σκέψιν τοῦ ποὺ τὴν εἶχα κάμει κιόλας κ’ ἐγὼ, κ’ ἔβγαλα τὸ πορτοφόλι μου. Μὰ δὲν μπόρεσα νὰ πείσω τὴ Μάρθα νὰ δεχθῇ τὴν παραμικρὴ ἐνίσχυσι, οὔτε ν’ ἀποσπάσω ἀπ’ αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ δεχόταν στὸ μέλλον. Κι’ ὁ κ. Πέγκοττ δοκίμασε κατόπιν νὰ κἀνὴ τὸ ἴδιο, μὰ δὲν εἶχε περισσότερη ἐπιτυχία ἀπὸ μὲνα. Ἡ Μάρθα τὸν εὐχαρίστησε μ’ εὐγνωμοσύνη, μὰ ἔμεινε ἀκλόνητη.

— Αὐτὸ ποὺ σὰς ὑποσχέθηκα, εἶπε, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κάνω γιὰ χρήματα, ἔστω κ’ ἂν πέθαινα τῆς πείνας. Τὸ νὰ μοῦ δώσετε χρήματα, εἶνε τὸ ἴδιο σὰ νὰ μοῦ παίρνετε πίσω τὴν ἐμπιστοσύνη σας, σὰν νὰ μοῦ παίρνετε τὸ σκοπὸ ποὺ μοῦ ἀναθέσατε — τὸν μόνον λόγον ποὺ μ’ ἐμποδίζει νὰ ριχθῶ στὸ τοῦτό μου.

— Ἐν δυνάμει τοῦ μεγάλου Κριτοῦ, μπροστὰ στὸν ὁποῖο θὰ παρουσιαστοῦμε ὅλοι, εἶπα, διῶξε αὐτὴ τὴ φριχτὴ σκέψιν. Μποροῦμε ὅλοι νὰ κάνουμε λίγο καλὸ ἐδῶ κάτω, ἄντα θελήσουμε...

Τρεμάμενη, μὲ χεῖλιν κατάλευκα καὶ μὲ πρόσωπο γλαυκὸ, ἡ Μάρθα μοῦ ἀπάντησε:

— Ἴσως ὁ Θεὸς σὰς ἐνέπνευσε τὴ σκέψιν νάρθητε νὰ σώσετε ἓνα δυστυχισμένον πλάσμα. Δὲν τολμῶ νὰ τὸ πιστέψω αὐτὸ, τόσο ἀφάνταστο μοῦ φαίνεται. Ἄν μποροῦσα νὰ κάνω λίγο καλὸ, θὰ μποροῦσα νὰ γὰρ καὶ κάποια ἐλπίδα. Ὡς τώρα, δὲν ἔκανα παρὰ μόνον κακὸ γύρω μου. Γιὰ πρώτη φορά, ὅσο ἀπὸ πολὺ καιρὸ, βρέθηκαν ἄνθρωποι ποὺ νὰ μοῦ δώσουν τὴν ἐμπιστοσύνη τους, παρ’ ὅλη τὴν κατάντια μου. Αὐτὸ μόνον ξέρω, αὐτὸ μόνον μπορῶ νὰ πῶ.

Ἐπνίξε πάλιν τὰ δάκρυα ποὺ κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, ἔπειτα ἀπλώσε τὸ τρεμάμενον χεῖρ τῆς γιὰ ν’ ἀγγίξῃ τὸν κ. Πέγκοττ, σὰν νὰ ξεχνόταν ἀπ’ αὐτὸν κάποιο βλάστημα γιὰ τὴν πολεμένη καρδιά τῆς, καὶ ἀπομακρύνθηκε στὸν ἔρημον ἔρομον.

Καθὼς τραβοῦσαμε πρὸς τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν, τὴν παρακολουθήσαμε ἀπὸ ἀπόστασι, ὡς ὅπου φτάσαμε στοὺς μεγάλους, πολυσύχναστους καὶ φωτισμένους δρόμους. Ὁ κ. Πέγκοττ μὲ συνῶδευσε κατόπιν ὡς τὰ μέσα τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ ὅταν χωρίσαμε, κάνοντας εὐχὴς γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς νέας μας προσπάθειας, πρόσεα πῶς εἶχε μὴ ἐκφράσιν στοχαστικὴ καὶ γεμάτη συμμόνοιαν ποὺ δὲν δυσκολεύτηκε νὰ τὴν ἐξηγήσω.

Ἦταν μεσάνυχτα ὅταν ἔφτασα στὸ σπῆτι μου. Στεκόμουν στὴν πόρτα τοῦ κήπου, ἀκούγοντας τὴ μεγάλη καμπάνα τοῦ Ἁγίου Παύλου ποὺ δέσποζε σ’ ὅλα τὰ νυχτερινὰ γυπήματα τῶν πολυαριθμῶν ρολογιῶν τῆς πόλεως, ὅταν εἶδα ξαφνισμένον πῶς ἡ πόρτα τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ τῆς

θεῖας μου ἦταν ἀνοιχτὴ κ’ ὅτι ἓνα μικρὸ φῶς ἔλαμπε στὴν εἴσοδον.

ὑποθέτοντας ὅτι ἡ θεία μου εἶχε κυριευθῇ πάλιν ἀπὸ κάποιον ἀπ’ τοὺς παλῆους τρόμους τῆς, κ’ ὅτι φοβόταν μήπως τὸ σπῆτι τῆς εἶχε πιάσει πυρκαϊά, θέλησα νὰ πάω νὰ τῆς μιλήσω καὶ νὰ τὴν καθουράσω. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν κατάπληξί μου ὅταν εἶδα ἓναν ἄνθρωπον στὸν κήπον τῆς.

Κρατοῦσε ἓνα ποτήρι καὶ μιά μπουτίλια κ’ ἔπινε. Στάθηκα πίσω ἀπὸ τὴς πυκνὲς φυλλωσιὲς τοῦ φράχτη κ’ ἀναγνώρισα στὸν ἄγνωστο τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον εἶχα συναντήσῃ κάποτε μὲ τὴ θεία μου στοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου. Ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ τόσο φοβόταν ἡ θεία μου καὶ ποὺ τῆς εἶχε ἀποσπάσει, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, χρήματα.

Ὁχι μόνον ἔπινε, ἀλλὰ κ’ ἔτρωγε καὶ φαίνονταν πῶς πεινοῦσε πολὺ. Κυττάζε τὸ σπῆτι μὲ περιέργειαν, σὰν νὰ ἦταν ἡ πρώτη φορά ποὺ τὸ ἔβλεπε. Ἀφ’ οὗ ἔσκυψε γιὰ ν’ ἀκούμπησῃ τὴν μπουκάλαν κατὰ γλῶσσαν, σήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τὰ παράθυρα καὶ κύτταξε ὀλόγυρά του μὲ ὕψος ἀνυπόμονου καὶ ἀνῆσυχου, σὰν νὰ βιαζόταν νὰ φύγῃ.

Τὸ φῶς τῆς εἰσόδου σκοτεινίωσε γιὰ μιά στιγμὴ καὶ ἡ θεία μου ἔγχε ἀπὸ τὸ σπῆτι. Μὲ ὕψος ταραγμένον, μέτρησε χρήματα στὸ χεῖρ τοῦ ἄγνωστου. Ἀκουσα τὸν ἦχον τῶν νομισμάτων.

— Τί θέλετε νὰ τὰ κάνω τόσα λίγα; εἶπε ἐκείνος.

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ δώσω περισσότερα, ἀπάντησε ἡ θεία μου.

— Τότε δὲν φεύγω... ξαναῖπε ὁ ἄγνωστος. Νὰ, ξαναπαρτα!

— Δυστυχισμένε! ἔκανε ἡ θεία μου ἀναστατωμένη. Πῶς μπορεῖς νὰ μοῦ φέρεσαι ἔτσι;... Μὰ γιατί νὰ σὲ ρωτᾶς; Τὸ κάνεις αὐτὸ γιὰτὶ ξέρεις τὴν ἀδυναμία μου. Γιὰ ν’ ἀπαλλαγῶ γιὰ πάντα ἀπ’ τὴς ἐπισκέψεϊς σου, θὰ ἔπρεπε νὰ σ’ ἐγκαταλείψω στὴν τύχην τῆς ὁποίας εἶσαι ἄξιος.

— Καὶ γιατί δὲν τὸ κάνετε; ρώτησε ὁ ἄγνωστος.

— Ἐσὺ μὲ ρωτᾶς τὸ γιατί; ἀπάντησε ἡ θεία μου. Τί ἔχεις λοιπὸν στὴ θέσιν τῆς καρδιάς;

Ὁ ἄγνωστος κουνούνησε στὴ χούφτα του τὰ χρήματα μὲ ὕψος δυσανεστήμενον, κούνησε τὸ κεφάλιν του καὶ εἶπε στὸ τέλος:

— Αὐτὰ λοιπὸν θέλετε νὰ μοῦ δώσετε;

— Αὐτὰ εἶν’ ὅ,τι μπορῶ νὰ σοῦ δώσω, ἀπάντησε ἡ θεία μου. Ξέρεις ὅτι ἔχασα πολλὰ χρήματα κ’ ὅτι εἶμαι πρὸς φτωχὴ ἀπὸ πρὶν. Σοῦ τὸ εἶπα αὐτὸ κ’ ἄλλοτε. Τώρα ποὺ πῆρες ὅ,τι ἠθέλες, γιὰ νὰ μοῦ ἐπιβάλῃς τὴ θλίψιν νὰ σὲ βλέπω περισσότερο... νὰ βλέπω ποὺ κατάντησες.

— Εἶμαι σὲ κακὰ χάλια. Ζῶ σὰν κουκουδάγια!

— Μ’ ἀπεγύμνωσες ἀπὸ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν δυνάμεων εἶχα, εἶπε ἡ θεία μου. Εἶσαι ἡ αἰτία ποὺ ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἡ καρδιά μου ἔμεινε κλειστὴ σ’ ὅλον τὸν κόσμον. Δειχτικὸς ἄτιμος, ἀχάριστος καὶ σκληρὸς ἀπέναντί μου. Πήγαμε καὶ μετανόησε. Μὴν προσθέτεις καινούργιες πληγὰς σ’ αὐτὸς ποὺ μοῦ ἀνοίξες ὡς τώρα.

— Ἐ! ἔκαν’ ἐκείνος. Ὅλ’ αὐτὰ εἶνε πολὺ ὥραϊα, μὰ γιὰ τὴν ὥραν μοῦ φαίνεται, πρέπει νὰ τὰ βγάλω πέρα ὁ λουμόναχος.

Φαίνονταν ταραγμένον, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὴν ἀγανάκτησιν τῆς θεῖας μου καὶ τράθηξε γιὰ νὰ φύγῃ μὲ βῆμα κλονισμένον. Ἐκανα μερικά γρήγορα βήματα σὰν νὰ φάνταζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ τὸν συνάντησα στὴν εἴσοδον τοῦ κήπου. Καθὼς διασταυρωθήκαμε, κυττάχτικαμε χωρὶς καμμίαν εὐγένειαν.

Μόλις ἐβρέθηκα κοντὰ στὴν θεία μου, τῆς εἶπα:

— Θεία μου, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦρθε λοιπὸν πάλιν νὰ σοῦ βασανίσῃ; Ἀφήστε με νὰ τοῦ μιλήσω. Ποῖος εἶνε λοιπὸν;

— Παιδί μου, εἶπε ἡ θεία μου, πιάνοντάς μου τὰ χεῖρα, ἔλα μέσα καὶ μὴ μοῦ μιλάς ἐπὶ δέκα λεπτά.

Καθήσαμε μέσα στὸ μικρὸ σαλόνιν τῆς. Ἡ θεία μου καθῆσε στὴν πολυθρόναν τῆς, κ’ ἔκει ἐπὶ ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας, ἀκουπίζοντας κάθε τόσο τὰ μάτια τῆς. Ἐπειτα

σηκώθηκε καὶ κάθησε σὲ μιά καρέκλαν κοντὰ μου.

— Τρότ, μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ γαλήνιαν, εἶνε ὁ σύζυγός μου.

— Ὁ σύζυγός σας, θεία μου! ἔκανα κατάπληκτος. Νόμιζα πῶς ἦταν πεθαμένος!

— Πεθαμένος γιὰ μένα, ναί, εἶπε ἡ θεία μου. Μὰ εἶνε ζωντανός.

Ἐμεινα ἄφωνος ἀπὸ τὴν ἐκπληξί μου.

— Ἡ Μπέτου Τρότγουντ δὲν φαίνεται τώρα γυναῖκα καμωμένη γιὰ τρυφερά αἰσθήματα, ἐξακολούθησε ἡ θεία μου, μὰ ἦταν μιά ἐποχή, Τρότ, ποὺ εἶχε δώσει ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς σ’ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, μιά ἐποχὴ ποὺ τὸν ἀγαποῦσε χωρὶς καμμίαν ἐπιφύλαξιν καὶ ποὺ θὰ τοῦ ἔδινε εὐχαρίστως ὁποιαδήποτε ἀπόδειξιν τῆς ἀγάπης τῆς. Μὰ αὐτὸς τῆς τ’ ἀνταπέδωσε ὅλα αὐτὰ διασπαθίζοντας τὴν περιουσίαν τῆς καὶ συντριβοντάς τῃς τὴν καρδίαν. Τότε κ’ ἐκείνη ἔθαψε γιὰ πάντα τὸν ἔρωτά τῆς σ’ ἓνα τάφο...

— Καλὴ μου κ’ ἀγαπημένη μου θεία!...

— Δείχτικα γενναϊοδωρὴ ἀπέναντί του ὅταν χωρίσαμε, ἐξακολούθησε ἡ θεία μου, ἀκουμπώντας τὸ χεῖρ τῆς στὸ δικό μου. Μπορῶ νὰ τὸ πῶ τώρα, δείχτικα γενναϊοδωρὴ ἀπέναντί του. Ἐκείνος φάνηκε τόσο σκληρὸς γιὰ μένα, ὥστε θὰ μποροῦσα νὰ ἐπιτύχῃ ἓνα χωρισμὸν πολὺ ἐπιωφελεῖ γιὰ μένα. Μὰ δὲν τὸ ἔκανα. Ἀπὸ τότε ἐκείνος ἄρχισε νὰ πέφτῃ ὀλοένα καὶ πρὸς χαμηλὰ, παντρεύτηκε μ’ ἄλλη γυναῖκα καὶ μοῦ φαίνεται κ’ ἐγὼ εἶνε ἓνας πραγματικὸς τυχοδιώκτης, χαρτοπαίκτης, χατοκλέστης. Τὸ τί εἶνε τώρα, θὰ τὸ ἀντιλήφθῃς καὶ μόνος σου. Μὰ ἦταν ἓνας ὥραϊος ἄντρας ὅταν τὸν παντρεύτηκα — ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴ ὅπου ἀντηχοῦσε ἀ-

κόμα ὁ παλῆος θαυμασμός τῆς κ’ ἡ παλῆα περηφάνεια τῆς — καὶ τὸ θεωροῦσα — τρελλὴ ποὺ ἦμουν! — ὡς τὴν προσωποποίησιν τῆς ἐντιμότητος!

Μοῦσφιξε τὸ χεῖρ, κούνησε τὸ κεφάλιν τῆς κ’ ἐξακολούθησε:

— Δὲν εἶνε πειὰ τίποτε γιὰ μένα, Τρότ. Εἶνε λιγώτερον ἀπὸ τίποτε... Μὰ προκειμένου νὰ τὸν δῶ νὰ τὸν καταδιώκουν γιὰ τὴς κακὲς πράξεις του, πράγμα ποὺ ἀσφαλῶς θὰ τοῦ συνέβαινε ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ τριγυρίζῃ ἐδῶ, τοῦ δίνω ὅσο μπορῶ πρὸς πολλὰ χρήματα κάθε φορά ποὺ παρουσιάζεται, γιὰ νὰ φύγῃ. Ἦμουν τρελλὴ μαζί του, ὅταν τὸν παντρεύτηκα, καὶ ἡ τρέλλα μου εἶνε τόσο ἀθεράπευτη ὥστε δὲν θάθελα, γι’ ἀνάμνησιν αὐτοῦ ποὺ ἦταν γιὰ μένα ἐκείνος ἄλλοτε, νὰ δῶ νὰ φέρωνται σκληρὰ στὸ φάντασμα τῶν παλῶν μου ἐνείρων. Γιατὶ εἶχα δώσει σ’ αὐτὸν ὅλη μου τὴν πίστιν, Τρότ.

Ἡ θεία μου τελείωσε τὴν ἐξομολόγησιν τῆς μ’ ἓνα βαθὺ ἀνστεναγμό.

— Νὰ, ἀναπητέ μου φίλε, εἶπε σὲ λίγο, τώρα ξέρεις τὴν ἀοχὴν, τὸ τέλος, τὴ μέση καὶ ὅλα τ’ ἄλλα. Δὲν θὰ ξαναμιλήσουμε πειὰ ποτὲ μαζί γι’ αὐτὸ τὸ ζήτημα κ’ ἐννοεῖται, οὔτε καὶ σὺ θὰ κάνῃς λόγο σχετικῶς σ’ ὁποιοδήποτε αὐτὴ εἶνε ἡ παλῆα καὶ θλιθερὴ ἱστορία μου, Τρότ... Ἀς τὴν κρατή-

— Μάρθα! τῆς φῶνάζα μὲ ἀγωνία.

σουμε για τὸν ἑαυτό μας.

XYII

Ἐργαζόμενον μετ' ἡλίου γράφοντας ἕνα καινούργιο βιβλίο, χωρὶς μὲν αὐτὸ νὰ παραμελήσω καὶ τὴν ἄργασίαν μου ὡς στενογράφου τῆς Βουλῆς. Τὸ βιβλίο μου ἐξεδόθη καὶ σημείωσε πραγματικὴ ἐπιτυχία. Δὲν ἄφησα ὥστόσο τὸν ἑαυτό μου νὰ ζαλιστῇ ἀπὸ τοὺς διθυράμβους τῶν κριτικῶν, ἀν καὶ μετ' ἐπικινούντων πολὺ. Καθὼς δὲ τὰ κέρδη μου ὑπερέβησαν τὶς προσδοκίαις μου, παρήτησα πειὰ τὴ Βουλὴ καὶ τὶς φιλομαρτίαι τῶν ἐντιμοτάτων μελῶν τῆς.

Στὴν ἐποχὴ γιὰ τὴν ὁποία μιλάω εἶχαν περάσει δεκαοχτὼ περίπου μῆνες ποὺ ἦμουν παντρεμένος. Ἐπειτ' ἀπὸ ἕνα σωρὸ πειράματα, εἶχαμε ἐγκαταλείψει κάθε προσπάθεια νὰ διευθύνουμε τὸ σπιτί καὶ τὸ ἀφήσαμε νὰ διευθύνεται μόνο του. Εἶχαμε πάρει ἕναν ὑπρέτη ποὺ ἡ κυριώτερη δουλειὰ του ἦταν νὰ τοακνέται μετ' ἡ μαγειρίσας.

Αὐτὸς ὁ ὑπρέτης μου ἔδινε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ζοῦσε κάτ' ἅπ' τὴν πόρτα τῶν τετζερῶν ποὺ τοῦ πετοῦσε ἡ μαγειρίσα. Ἡ ὑπαρξὶς του ἦταν μιὰ διαρκὴς πάλη. Ἐθόγαζε οὐρλιάσματα ἀπογνώσεως στὶς στιγμὲς τὶς λιγώτερον κατὰλληλες — ὅταν, π.χ., εἶχαμε φίλους σὲ γεῦμα — καὶ ἔφτανε καλπάζοντας ἀπὸ τὴν κουζίνα, κνηνημένος ἀπὸ τὸ χαλάζι τῶν μπρικιῶν. Θέλαμε νὰ τὸν διώξουμε, μὰ μᾶς εἶχε κολήσει σὰν βδέλλα καὶ δὲν ἐνοοῦσε νὰ φύγῃ. Εἶχε τὰ δάκρυα εὐκολὰ καὶ ἄρχιζε τόσο θλιβεροὺς θρήνηους ὅταν τοῦ λέγαμε νὰ φροντίσῃ νὰ βρῇ ἀλλοῦ δουλειά, ὥστε ἀναγκάζομασταν νὰ τὸν κρατᾶμε. Ἦταν ὁρατὸς. Ἡ μόνη του συγγενὴς ἦταν μιὰ ἀδελφὴ ποὺ βιάστηκε νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀμερικὴ μὲς παράδωκε τὸν ἀδελφὸ τῆς στὰ χέρια μου.

Αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος ὑπρέτης, ποὺ τὸν εἶχαμε πάρει σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας γιὰ ἕξι λίρες καὶ δέκα σελλίνια τὸ χρόνο, ἦταν γιὰ μένα μιὰ ἀδιάκοπη ἔννοια. Τὸν κυττάζαν αἱ μεγάλοι — καὶ μεγάλωνε γρήγορα σὰν καμηλοπάρδαλις — καὶ ἔτρεμα τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ζυριζόταν, ποὺ θὰ ἔρχονταν νὰ γίνουνται γκρίζα τὰ μαλλιά του καὶ ἄκόμα ποὺ θ' ἀποχτοῦσε φαλάκρα. Δὲν ἔθλεπα κανένα τρόπο νὰ τὸν ξεφορτωθῶ καὶ, ὅταν σκεφτόμουν τὸ μέλλον, φοβόμουν γιὰ τὰ γεράματα. Ποτὲ ὥστόσο δὲν φανταζόμουν τὸν τρόπο μετ' ὁποῖο αὐτὸς ὁ ἄτυχος θὰ μ' ἀπῆλλαζε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἔννοια. Ἐκλεψε τὸ ρολοὶ τῆς Ντόρας καὶ τὸν ἔπιασαν τὴν ὥρα ποὺ πῆγαν νὰ τὸ πωλήσῃ. Εἶχαμε φασαρίες μετ' ἡ ἀστυνομία ὡς ὅτου τὸν δίκασαν καὶ τὸν καταδίκασαν σ' ἐξορία. Τὸν ἔστειλαν σὲ κάποια χώρα τοῦ Βορρᾶ, ὅπου ἔγινε βοσκὸς — καὶ τότε μονάχα ἡσυχάσα.

Ὅλ' αὐτὰ μετ' ἀνάγκασαν νὰ κάνω σοβαρὲς σκέψεις καὶ νὰ δῶ τὰ σφάλματα τῆς οἰκογενειακῆς μας ζωῆς μετ' ἄλλῃ ὀψι. Κι' ἕνα βράδυ εἶπα στὴν Ντόρα:

— Ἀγάπη μου, μοῦ εἶνε ὀδυνηρὸ νὰ σκέφτομαι ὅτι ἡ ἑλλειψὶς τάξεως καὶ ὁργανώσεως ἀπὸ τὸ σπιτί μας δὲν κάνει μόνο κακὸ σὲ μᾶς μὰ καὶ στοὺς ἄλλους.

— Καὶρο εἶχες νάρχησις τὶς γκρίνιες, παρτήρησε ἡ Ντόρα.

— Ὅχι, ἀγαπημένη μου Ντόρα, δὲν πρόκειται γιὰ γκρίνιες. Ἀφῆρέ με νὰ σοὺ ἐξηγήσω τί θέλω νὰ πῶ.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιά διάθεσιν νὰ τὸ μάθω.

— Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ τὸ μάθῃς, ἀγάπη μου. Ἀφῆσε λοιπὸν κάτω τὸ Ζίπ.

Ἡ Ντόρα ἔβαλε τὸ μουσοῦδι τοῦ Ζίπ ἀπάνω στὴ μύτη μου καὶ ἔκανε: «Μποῦ!...» γιὰ νὰ μ' ἀναγκάσῃ νὰ χάσω τὴ σοβαρότητά μου. Μὰ, ἐπειδὴ δὲν τὸ κατάρθωσα, ἔβαλε τὸ σκύλο τῆς στὴν παγὸδα τοῦ καὶ κάθησε, κυττάζοντάς με μετὰ χέρια ἐνωμένα, μετ' ὕψος καρτερικῶς.

— Τὸ γεγονὸς εἶνε, ἀγαπητή μου Ντόρα, ἄρχισα νὰ λέω, ὅτι ὑπάρχει κάτι τὸ μεταδοτικὸ στὴν κακὴ ὁργάνωσιν. Ὑπάρχει ὅλους ὅσους μᾶς πλησιάζουν. Ἡ ἀταξία μας, ὅχι μόνο μᾶς κάνει νὰ χάνουμε τὰ χρήματά μας, τὴν ἀνεξί μας καὶ τὸ κέφι μας, μὰ ἐπιπλέον ἔχουμε καὶ τὴ σοβαρὴ εὐθύνη ὅτι καταστρέφουμε αὐτοὺς ποὺ μπαίνουν στὴν ὑπηρεσία μας. Ἀν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι κάνουν κακὲς πράξεις, αὐτὸ ὀφείλεται σὸ ὅτι ἐμεῖς δὲν φερνόμεσταν καλά.

— Ὡ! τί φριχτὴ κατηγορία! φώναξε ἡ Ντόρα, ἀνοίγοντας τὰ μάτια τῆς διάπλατα. Νὰ λὲς ὅτι κλέβω χρυσὰ ρολόγια... Ὡ!...

— Ἀγαπημένη μου, εἶπα μετ' ὀνόματι διαμαρτυρίας, μὴ λὲς ἀνοησίες! Ποιὸς σοὺ μίλησε γιὰ χρυσὰ ρολόγια;

— Ἐσὺ, ἀπάντησε ἡ Ντόρα, τὸ ξέρεις καλά. Εἶπες ὅτι δὲν φέρομαι καλά καὶ μετ' ἀρεθῶν μ' αὐτὸ τὸ παιδί.

— Ποιὸ παιδί;

— Μετ' ὁν ὑπρέτη!... ὠλόλυξε ἡ Ντόρα. Ὡ! ὁ κακὸς ποὺ μετ' ἀπορομοιάζει μ' ἕναν κλέφτη! Γιατί νὰ μὴ μοῦ πῆς

πρὸ τοῦ γάμου μας τὴν ἰδέαν ποὺ εἶχες γιὰ μένα; Γιατί νὰ μὴ μοῦ πῆς, ἄκαρδε! πὼς μ' εὕρισκες χειρότερη ἀπὸ ἕναν κλέφτη; Ὡ! Θεέ μου! τί φριχτὴ γνώμη ποὺ ἔχεις γιὰ μένα!

— Ἐλα, Ντόρα, ἀγάπη μου, τῆς εἶπα προσπαθώντας νὰ φερᾶ νὰ παραμερίσω τὸ μαντηλάκι ποὺ εἶχε φέρε στὰ πόδια τῆς, ὅχι μόνο εἶνε γελοῖο νὰ τὸ λὲς αὐτὸ, μὰ καὶ πολὺ κακὸ. Ντόρα, σὲ παρακαλῶ, φανοῦ λογικὴ καὶ ἀκούσι με... Ἀγαπητή μου Ντόρα, ἀν δὲν μάθουμε νὰ κάνουμε τὸ καθήκον μας ἀπέναντι ἐκείνων ποὺ μᾶς ὑπηρετοῦν, δὲν θὰ μάθουν ποτὲ νὰ κάνουν καὶ αὐτοὶ τὸ δικό τους ἀπέναντι μας. Διαφθερίζουμε ἐμεῖς αὐτοὺς ποὺ μᾶς ὑπηρετοῦν. Αὐτὴ ἡ σκέψις βασανίζει τὸ μυαλό μου καὶ μετ' ἀπογοήτευσιν. Αὐτὸ εἶναι, ὅλο, ἀγαπημένη μου. Ἐλα, σκέψου καὶ σὺ λογικὰ καὶ μὴν κάνῃς τὴ μικροῦλα ἀνότητα...

Ἡ Ντόρα δὲν μ' ἀφῆσε νὰ τῆς πᾶρῶ ἀμέσως τὸ μαντήλι τῆς. Ὡχυρωμένη πίσω ἀπ' αὐτὸ, ἐξακολουθοῦσε νὰ κλάει καὶ νὰ λὲς σιγανὰ γιὰτὶ παντρεύτηκα ἀφοῦ θὰ γίνονταν δυστυχισμένος; Γιατί νὰ μὴ τῆς τὸ πῶ αὐτὸ πρὶν πάμε στὴν ἐκκλησίαν; Γιατί, ἀφοῦ δὲν μπορούσα πειὰ νὰ τὴν ὑποφέρω, νὰ μὴν τὴ στείλω πίσω στὴς θείας τῆς, σὸ Πούντιν ἢ στὶς Ἰνδιές, στὴ φίλη τῆς Τζούλια Μίλλερ;

Μὲ δυὸ λόγια, ἡ Ντόρα ἐνοιῶσε τὴν θλίψιν καὶ ἡ θλίψις τῆς μ' ἔκανε τόσο δυστυχισμένη, ὥστε κατάλαβα πὼς δὲν ἦταν μάταιο νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἀποπειρά μου.

Τὶ ἀπόφασι ἐπρεπε νὰ πάρω; Νὰ σχηματίσω, νὰ διαμορφώσω τὸ πνεῦμα τῆς; Ἐστὼ!

Ἀρχισα λοιπὸν ἀμέσως τὴν προσπάθειάν μου αὐτὴ. Ὅταν ἡ Ντόρα ἔκανε τὸ παιδί — καὶ θὰ προτιμοῦσα πολὺ νὰ τὴν ἐνθαρρύνω σ' αὐτὸ — προσπαθοῦσα νὰ εἶμαι σοβαρὸς, — πράγμα ποὺ τὴν ἀπογοήτευε, ὅπως ἄλλωστε καὶ μένα. Τῆς μιλοῦσα γιὰ τὰ ζητήματα ποὺ μ' ἐνδιέφεραν καὶ τῆς διδάσκαζα Σαϊνίππρ, πράγμα ποὺ τὴν κοῦραζε στὸν ὑπερτασθαιό. Φροντίζα νὰ τῆς δίνω, χωρὶς νὰ φαίνονται πὼς τὸ κάνω ἐπιτηδες, κάθε εἶδους ὠφέλιμες συμβουλές.

Μὰ ἀλλοίμονο! ἡ προσπάθειά μου προχωροῦσε πολὺ ἀργά, ἢ, καλύτερα, δὲν ἔφερνε κανένα ἀποτέλεσμα. Στὸ τέλος μάλιστα ἀποφάσισα νὰ φέρωμαι στὴ γυναῖκά μου ὅπως τῆς φερόμουν ἄλλοτε καὶ νὰ ἐγκαταλείψω κάθε προσπάθειαν γιὰ νὰ τὴν μεταμορφώσω. Εἶχα βαρεθῇ πειὰ. Γι' αὐτὸ μιὰ μέρα, ἀγόρασα ἕνα ὥρατο ζευγάρι σκουλαρίκια γιὰ τὴν γυναῖκά μου καὶ ἕνα περιλαίμιο γιὰ τὸν Ζίπ καὶ ἐξαναρτήσατο σὸ σπιτί μετ' ἡ ἐπιθυμία νὰ τῆς φανῶ εὐχάριστος.

Ἡ Ντόρα καταγοητεύθηκε μ' αὐτὰ τὰ μικρὰ δώρα καὶ ῥίχτηκε στὴν ἀγκαλιά μου χαρούμενη. Μὰ ὑπῆρχε μιὰ σκέψη μετὰ μ' ὅσο ἀνάλαφρην καὶ ἂν ἦταν, ἥθελα νὰ τὴν διώξω. Ἀν ἔπρεπε νὰ μελὶν μιὰ σκιά κάπου, εἶχα ἀποφασίσει νὰ μελὶν σὸ ἐξῆς στὴν καρδιά μου.

Κάθησα πλάι στὴν γυναῖκά μου στὸν καναπέ καὶ τῆς φέρεσα τὰ σκουλαρίκια. Τότε τῆς εἶπα ὅτι τὸν τελευταῖο καιρὸ δὲν βασιλευσε πειὰ μετὰ μ' ἡ ἰδία ἀρμονία ποὺ ἐπικρατοῦσε ἄλλοτε, καὶ ὅτι τὸ λάθος ἦταν δικό μου.

— Ἡ ἀλήθεια, Ντόρα, πολυαγαπημένη μου, τῆς εἶπα, εἶνε ὅτι προσπάθησα νὰ γίνω λογικός.

— Καὶ νὰ μετ' ἡ κῆνις λογικὴ καὶ μένα, δὲν εἶν' ἔτσι; ῥώτησε ἡ Ντόρα δειλά.

Τῆς ἀπάντησα κουνώντας καταφατικὰ τὸ κεφάλι μου καὶ τῆς σφράγισα τὰ χεῖλη μ' ἕνα φίλημα.

— Ἦταν περιττό, μοῦ εἶπε τότε ἐκείνη. Δὲν εἶμαι παρὰ ἕνα μικρὸ κοριτσάκι. Ἀν δὲν μπόρῃς νὰ τὸ συνηθίσῃς αὐτὸ, φοβοῦμαι πολὺ ὅτι δὲν θὰ μ' ἀγαπήσῃς ποτέ. Εἰσαι βέβαιος ὅτι σὲ μερικὲς στιγμὲς δὲν σκέφτεσαι πὼς θὰ ἦταν προτιμότερο...

— Τί λοιπὸν, ἀγάπη μου; ῥώτησα γιὰτὶ ἡ Ντόρα εἶχε σταθῇ μόνῃ τῆς.

— Ὡ! τίποτε! εἶπε.

— Τίποτε;

Ἐρριξε τὰ μπράτσια τῆς γύρω ἀπὸ τὸ λαϊμό μου καὶ ἐκρυψε τὸ κεφάλι τῆς πάνω στὸν ὄμο μου.

— Μὲ ρωτοῦσες ἀν σκέφτωμαι πὼς θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ μὴν κάνω τίποτε γιὰ νὰ διαμορφώσω τὸ μυαλό τῆς κῆνις μου γυναικούλας; ῥώτησα γελώντας. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἐρώτησίς σου;

— Αὐτὸ λοιπὸν ἤθελες νὰ κάνῃς; εἶπε ἡ Ντόρα. Ὡ! τὸ φριχτὸ παιδί!

— Μὰ δὲν θὰ τὸ ξανακάνω ποτέ, τῆς ἀπάντησα, γιὰτὶ ὁ ἀγαπῶ πολὺ περισσότερο ἔτσι ὅπως εἶσαι...

— Ἀλήθεια; Δὲν λὲς ψέματα; ῥώτησε ἡ Ντόρα καὶ σφίχτηκε ἀπάνω μου.

— Γιατί νὰ ζητήσω ν' ἀλλάξω αὐτὸ ποὺ μοῦ εἶνε πολὺτιμὸν καὶ ἀγαπημένον τόσο καιρὸ τώρα; Ἀς μὴν ἀρχίσουμε λοιπὸν πάλι τὰ πειράματα, ἄς ξαναγυρίσουμε στὶς παλιές μας

συνήθειες, καὶ ἄς εἶμαστε εὐτυχισμένοι!

— Κι' ἄς εἶμαστε εὐτυχισμένοι! ξανάπτε ἡ Ντόρα. Ἀς εἶμαστε εὐτυχισμένοι ὅλο τὸν καιρό!... Πές μου, δὲν θὰ σὲ νοιάζῃ πειὰ ἂν τὰ πράγματα πάνε λιγάκι στραβά;

— Ναί, ναί, δὲν θὰ μετ' νοιάζῃ!

— Καὶ δὲν θὰ μοῦ πῆς πειὰ ὅτι κάνουμε τοὺς ἀνθρώπους κακούς;

— Ὅχι! Ὅχι!

— Ἀξίζει περισσότερο νὰ εἶμαι ἀνόητη παρὰ λυπημένη, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἀξίζει περισσότερο ἀπ' ὅτι, δηλότε, στὸν κόσμο νὰ εἶσαι ἀπλούστατα ἡ Ντόρα.

— Στὸν κόσμο... Ὡ! Ντόντυ, ὁ κόσμος εἶν' ἀπέραντος... Κούνησε τὸ κεφάλι τῆς, κάρφωσε στὰ δικά μου τὰ πόδια τῆς ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ, ἔσκασε στὰ γέλια καὶ πῆδη γιὰ νὰ φορέσῃ στὸν Ζίπ τὸ καινούργιο τοῦ περιλαίμιο.

Ἐταί τελειώσε καὶ ἡ τελευταία μου προσπάθεια γιὰ νὰ διαμορφώσω τὴν Ντόρα. Ἀποφάσισα τότε νὰ κάνω ἀθόρυβα ὅτι μπορούσα μόνος μου γιὰ νὰ βάλω λίγη τάξι σὸ νοικοκυριό μου. Μὰ ἔθλεπα ὅσο προχωροῦσα, ὅτι δὲν κατάφερα σπουδαῖα πράγματα...

Κ' ἡ σκιά ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ ὀρθωθῇ μετὰ μ' ἡ βραβητὴ μονάχα στὴν καρδιά μου, τί ἀπόγινε; Ξανάθρυσκα παντοῦ τὴν παλιά μου συναίσθησι τῆς στενοχωρίας πρὸ ἐντυπώσεως, μὰ πάντα ἀπροσδιόριστῃ — κατ' ὅσον ἕνα τραγῶδι — μελαγχολικὸ ποὺ κάποιος τὸ μωρμουρίζε μετὰ στὴ νόχτα. Ἀγαποῦσα τρυφερὰ τὴν γυναῖκά μου καὶ ἦμουν εὐτυχισμένης, μὰ μετ' ἡ εὐτυχία ποὺ δὲν ἦταν ἡ ἰδία μ' αὐτὴν ποὺ εἶχα ὠνειροπολήσει ἄλλοτε, γιὰτὶ ἔλειπε πάντα κάτι ἀπ' αὐτή.

Ὅταν συλλογιζόμουν τ' ἀνάλαφρα ὄνειρα τῆς νεότητος ποὺ δὲν μποροῦν νὰ πραγματοποιηθοῦν, ἡ σκέψις μου ἐξαναρτήσατο στὴν εὐτυχισμένη ἐποχὴ τῶν ἀρχῶν τῆς νεανικῆς μου ἡλικίας. Τότε ἡ εὐτυχισμένης ἡμέρας ποὺ πέρασα κοντὰ στὴν Ἀγνή ὠρθωνόντουσαν μπροστά μου σὰν φαντάσματα πλασματῶν χαμένων ποὺ θ' ἀνασταίνονταν σ' ἑσας στὸν ἄλλο κόσμο, μὰ ποὺ τίποτε δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὶς ξαναζωντανέψῃ ἐδῶ κάτω.

Ἀγαποῦσα πάντα τὴν Ντόρα. Αὐτὸ ποὺ περιγράφω ἐδῶ κοιμόταν σὸ βάθος τοῦ εἶναι μου, μισοἐμπνέουσε, ἔπειτα ἀποκοιμιόταν πάλι, χωρὶς τίποτε νὰ ἐκδηλωθῇ ἀπ' αὐτὸ. Σήκωνα τὸ βάρος ὅλων τῶν μικρῶν μας φροντίδων καὶ ὅλων τῶν προσωπικῶν μου ὑποθέσεων. Ἡ Ντόρα κρατοῦσε τὰ φτερά τοῦ γραψίματος. Καὶ νοιώθαμε καὶ οἱ δυὸ πὼς καθεμιάς εἶχε τὴν τύχην ποὺ τοῦ ταίριαζε. Ἡ Ντόρα μ' ἀγαποῦσε βαθειά, καὶ ἦταν περήφανη γιὰ μένα. Ὅταν ἡ Ἀγνή τῆς ἔγραψε στὶς ἐπιστολὲς τῆς, μετ' ὅλην γεμῖα θερμότητα, τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν περηφάνειαν μετ' ὅλην οἱ παλῆς μου φίλοι ἔθλεπαν τὴ φήμην μου νὰ μεγαλώνῃ καὶ διάβαζαν τὸ βιβλίο μου σὰν ν' ἀκούγαν ἐμένα τὸν ἴδιο νὰ διηγούμαι μιὰ ἱστορία, ἡ Ντόρα μοῦ διάβαζε τὴ σχετικὴ παράγραφο δυνατὰ μετ' ἡ δακρύα χαρὰς στὰ ὥρατα τῆς μάτια, καὶ μ' ἀποκαλοῦσε ἀγαπημένο τῆς καὶ ἐνδοξό τῆς Ντόντυ.

Ἐταί ὁ δεύτερος χρόνος τοῦ γάμου μας ἦταν πολὺ πρὸ εὐτυχισμένος ἀπὸ τὸν πρῶτο.

Μὰ ὅσο προχωροῦσε ὁ χρόνος αὐτὸς τόσο ἡ Ντόρα γινόταν πρὸς ὅλην. Εἶχα ἐλπίσει πὼς θὰ φερόντο στὸν κόσμο παιδί, μὰ αὐτὸ δὲν ἔγινε, μολοντὶ τὸ ἔλπισαμε ὅλοι γιὰ μιὰ στιγμὴ. Κατὰ τὴν περίοδον αὐτῇ, ἡ Ντόρα, ἡ ὁποία εἶχε μείνει γιὰ λίγες μέρες ἄρρωστη σὸ ντιθάνι, εἶπε μιὰ μέρα στὴ θείαν μου:

— Ὅταν θὰ μπόρῶ νὰ τρέχω ὅπως καὶ πρὶν, θείαν μου, θὰ κάνω λίγη γυμναστικὴ στὸν Ζίπ. Γίνεται βαρὺς καὶ τεμπέλης...

— Μοῦ φαίνεται, μικρούλα μου, τῆς ἀπάντησε ἡ θείαν μου ποὺ ἐργαζόταν κοντὰ τῆς, πὼς ὁ Ζίπ ἔχει μιὰ ἀρρώστησιν πρὸς σοβαρή. ἔχει γερατειά, Ντόρα.

— Σὰς φαίνεται πὼς γέρας; ἔκανε ἡ Ντόρα ξαφνιασμένη. Ὡ! πόσο εἶνε ἀστεῖο νὰ συλλογιζώμαι ὅτι ὁ Ζίπ μπορεῖ νὰ γεράσῃ!

— Αὐτὸ συμβαίνει σὲ ὅλους μας, μικρούλα μου, ὅταν προχωροῦμε στὴ ζωὴ, ἀπάντησε ἡ θείαν μου εὐθυμῶς. Ἐγὼ τὸ νοιώθω ὁλοένα καὶ πρὸς πολὺ.

— Συμβαίνει καὶ στὸν Ζίπ! εἶπε ἡ Ντόρα ἀναστενάζοντας καὶ κυττάζοντας τὸ σκύλο τῆς μετ' ἀποστολῆς.

νοια. Ὡ! τὸν μικρὸ Ζίπ! Ὡ! τὸ φτωχὸ φίλο!...

— Νομίζω ὅτι μπορεῖ νὰ ζῇσῃ πολὺ καιρὸ ἄκόμα, Μικρὸ Λουλουδί, εἶπε ἡ θείαν μου χαϊδεύοντας τὸ μάγουλο τῆς Ντόρας, ἐνῶ ἐκείνη ἔσκυβε στὴν ἄκρην τοῦ ντιθάνιου γιὰ νὰ κυττάξῃ καλύτερα τὸν Ζίπ.

Γιὰ ν' ἀπάντησῃ στὸ ἐνδιαφέρον τῆς κυρίας τοῦ, ὁ μικρὸς σκύλος ἀνασηκώθηκε στὰ πσιναὶ τοῦ πόδια καὶ ἔκανε ἄκαρπες προσπάθειες ἀσθηματικῶς γιὰ νὰ γλυπτοῦσῃ κοντὰ τῆς.

Πρέπει νὰ τοῦ στρώνετε διπλὴ φανελλά στὸ σπιτάκι τοῦ, ἐξακολουθῶσε ἡ θείαν μου. Ἐταί δὲν θὰ ξαφνιασθῶ καθόλου ἀν τὸν δῶ ἐντελῶς ξανανειωμένο τὴν ἀνοίξῃ ὅπως τὰ λουλούδια. Μὰ τί τὰ θέλετε, καὶ ὅταν ἄκόμα θὰ πρόκειται νὰ βγάλῃ τὴν τελευταία του πνοή ὁ Ζίπ, θὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ γιὰ νὰ γαυγίσῃ ἐναντίον μου!

Ἡ Ντόρα τὸν εἶχε βοηθήσει ἐν τῷ μεταξύ γιὰ ν' ἀνέβῃ σὸ ντιθάνι καὶ ἀπὸ καὶ ὁ Ζίπ γαυγίζε μετ' ὅλην λύσσα ἐναντίον τῆς θείας μου, ὥστε ὅλο τοῦ τὸ κορμὶ συσφρόταν. Ὅσο ἐκείνη τὸν κυττάζε, τόσο ἐκείνος γαυγίζε. Φαίνεται πὼς τὰ γυαλιά ποὺ εἶχε φορέσει τὸν τελευταῖο καιρὸ ἡ θείαν μου, εἶχαν μεγαλώσει τὴν ἀντιπάθειάν τοῦ ἐναντίον τῆς.

Τέλος, ἡ Ντόρα κατάρθωσε νὰ τὸν βάλῃ νὰ πλαγιάσῃ πλάι τῆς καὶ, ὅταν ἡσυχάσε, ἄρχισε νὰ τοῦ τοακνέει τρυφερὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ μακρὰ αὐτιά τοῦ, ἐπαναλαμβάνοντας μετ' ὕψος στοχαστικῶς:

— Ἀκόμα καὶ ὁ Ζίπ θὰ γεράσῃ! Ἀκόμα καὶ ὁ μικρὸς φτωχὸς μου σύντροφος...

— Οἱ πνευμονές τοῦ εἶνε γεροί, εἶπε ἡ θείαν μου γελώντας καὶ τὰ μέλη τοῦ πρὸς γερὰ ἄκόμα... Σίγουρα ἔχει μπροστά τοῦ πολλὰ χρόνια ἄκόμα... Μὰ ἀν θέλῃς ἕνα σκύλο γιὰ νὰ τρέχῃς μαζί τοῦ, θὰ σοὺ χαρίσω ἐγὼ ἕναν ἄλλο...

— Εὐχαριστῶ, θείαν μου, εἶπε ἡ Ντόρα μετ' ὀνόματι ἀδύνατης. Μὰ, σὰς παρακαλῶ, μὴ μοῦ κάνετε τέτοιο δῶρο.

— Γιατί; ῥώτησε ἡ θείαν μου, βγάζοντας τὰ γυαλιά τῆς.

— Δὲν θέλω νὰ ἔχω ἄλλο σκύλο, ἀπάντησε ἡ Ντόρα. Αὐτὸ δὲν θάταν εὐγενικὸ γιὰ τὸν Ζίπ. Κι' ἔπειτα δὲν θὰ μπορούσα νὰ συνεννοηθῶ μ' ἕναν ἄλλο σκύλο τόσο καλὰ ὅσο μετ' ὁ Ζίπ. Ἐνας ἄλλος σκύλος δὲν θὰ με εἶχε γνωρίσει πρὶν ἀπ' τὸ γάμο μου, δὲν θὰ εἶχε γαυγίσῃ ἐναντίον τοῦ Ντόντυ στὴν πρώτη τοῦ ἐπίσκεψιν... Δὲν θὰ μπορούσα ν' ἀφοσιωθῶ σ' ἄλλο σκύλο, ὅπως στὸν Ζίπ, θείαν μου.

— Πραγματικὰ, εἶπε ἡ θείαν μου, χαϊδεύοντάς τῆς πάλι τὸ μάγουλο. ἔχεις δίκην, κόρη μου.

— Δὲν θὰ θυμώσετε γι' αὐτὸ μαζί μου, θείαν μου;

— Ὡ! τί εὐαίσθητη μικρούλα! εἶπε ἡ θείαν μου σκύβοντας στοργικὰ πρὸς τὴν Ντόρα. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ φαντασθῇ ὅτι θὰ θυμώσω...

— Ὅχι, ὅχι, δὲν τὸ πιστεύω ἀληθινὰ, ἀπάντησε ἡ Ντόρα. Μὰ εἶμαι λίγο κουρασμένη τελευταία καὶ αὐτὸ μετ' ἡ κάνει τὸσο ἀνόητη. Εἶμαι πάντα μιὰ μικρὴ ἀνόητη, τὸ ξέρετε, μὰ μ' ἔκανε ἄκόμα πρὸς ἀνόητη ἡ ὁμιλία μας γιὰ τὸν Ζίπ. Ὁ Ζίπ μετ' ὀνόματι πάντοτε, ξέρει ὅλα ὅσα μοῦ συνέβησαν — δὲν εἶν' ἔτσι, Ζίπ; — καὶ δὲν θὰ μπορούσα νὰ τὸν βάλω στὴ πάντα ἐπειδὴ γέρας — δὲν εἶν' ἔτσι, Ζίπ;

Ὁ Ζίπ μαζεῦθηκε κοντὰ στὴν κυρία τοῦ καὶ τῆς ἔγλυψε τεμπέλικα τὰ χεῖρα.

— Δὲν εἶσαι

Τό βαπόρι ἀ-
λαφροκουνιόταν
ναυελικῶς σὲ
γαλήνια νερά.
Τὸ ἀπομεινέον
δὲν εἶχε τελειώ-
σει ἀκόμα, μὰ ὁ
ἥλιος εἶχε κρυ-
φτῇ κιόλας πίσω
ἀπὸ τὶς κατάφε-
ρες κορυφές τῶν
μαυροβουνιῶν τ-
ικῶν βουνῶν. Ἡ
θάλασσα, πού ἦ-
ταν τόσο γαλά-
ζια τὸ πρωῒ σὲ
πέλαγος, ἐδῶ, σ'
αὐτὸ τὸ μακρὺ
καὶ δαδιδῶδες
βαλκανικὸ ρι-
ορρὺ, εἶχε χρω-
μα θαθὺ σκοτεινὸ. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας εἶ-
χαν βγῆ στὴ στεριά. Μονάχα ἕνας Ἕλλην ἀρχαιολόγος, ἕ-
νας Αἰγύπτιος πασᾶς κ' ἕνας Γάλλος μηχανικὸς εἶχαν μεί-
νει στὴ γέφυρα τῆς πρώτης θέσεως. Ὁ μηχανικὸς εἶχε πα-
ραγγελλεῖ μιά μύρτα, ὁ πασᾶς ἔπινε οὐίσκου κ' ὁ ἀρχαιο-
λόγος δροσιζόταν μὲ λεμονάδα.

—Τὴ πατρίδα ἡρώων αὐτὴ ἡ χώρα! εἶπε σὲ κάποια στιγ-
μὴ ὁ Γάλλος μηχανικὸς. Σεῖς, κύριε Λουκιᾶδη, πού ξέρετε
τὸ παρελθόν, καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἀσφαλῶς θὰ ξέ-
ρετε νὰ μᾶς διηγηθῆτε τίποτε γιὰ τὸν περίφημο ἥρωα τῶν
Σέρβων Μάρκο Κράλιεβιτς.

—Εἶμαι ἀρχαιολόγος, ἀπάντησε ὁ Ἕλλην, κ' ἡ γνώ-
σεις μου περιορίζονται στὴ μακρινή, στὴν πολὺ μακρινή ιστο-
ρία τῆς πατρίδας μου. Ὡστόσο, ὁ Μάρκος Κράλιεβιτς μοῦ
κινεῖται πάντοτε τὸ πῶς ζωορὸ ἐνδιαφέρον καὶ κατόρθωσα
νὰ ξαναβρῶ τὰ ἴχνη του σὲ μιά χώρα ἔξω ἀπ' τὴν πατρίδα
του, σὲ μιά χώρα καθαρά ἐλληνική, μολοντὶ οἱ φιλόθρη-
σκοι Σέρβοι ἔχτισαν ἄλλοτε σ' αὐτὴ μερικὰ μοναστήρια.

—Μιλάτε ἀσφαλῶς γιὰ τὸ βουνὸ τοῦ Ἀθῶ, τὸν διέκοψε
ὁ μηχανικὸς. Ναι. Τὰ γιγάντια ὄσα τοῦ Μάρκου Κράλιε-
βιτς ἀναπαύονται σὲ κάποια γωνία τοῦ Ἀγίου Ὄρους, ὅ-
που τίποτε δὲν ἔχει ἀλλάξει ἀπὸ τὸν μεσαιῶνα, ἐκτὸς ἴσως
ἀπὸ τὴν ποιότητα τῶν ψυχῶν, καὶ ὅπου ἔξω χιλιάδες καλο-
γεροὶ, μὲ κοτοῖδες καὶ μὲ μακρὺς γενειάδες προσεύχον-
ται ἀκόμα καὶ σήμερα γιὰ τὴ σωτηρία τῶν εὐσεβῶν τούς
προστατῶν, τῶν ἡγεμόνων τῆς Τραπεζούντος, τῶν ὁποίων
ἡ ράτσα ἐξοῦσε πρὸ αἰῶνων. Πόσο παρήγορο εἶνε νὰ σκέ-
φεται κανεὶς ὅτι ἡ λήθη εἶνε λιγώτερο γρήγορη, λιγώτε-
ρο πλήρης ἀπ' ὅ,τι τὴ φανταζόμαστε κ' ὅτι υπάρχει ἀκό-
μα κάποιο μέρος τοῦ κόσμου ὅπου μιά δυναστεία τῆς ἐ-
ποχῆς τῶν Σταυροφοριῶν ἐπιζῇ ἀκόμη στὶς προσευχὲς με-
ρικῶν εὐσεβῶν ἱερέων. Ἄν δὲν ἀπατώμαι, ὁ Μάρκο Κρά-
λιεβιτς σκοτώθηκε σὲ κάποια μάχη ἐναντίον τῶν Ὀθωμά-
νων στὴ Βοσνία ἢ στὴν Κροατία, μὰ, ἐπειδὴ ἡ τελευταία ἐ-
πιθυμία του ἦταν νὰ ταφῇ στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἕνα καράβι
σέρβικο κατάρθωσε νὰ μεταφέρῃ ἐκεῖ τὸ πτώμα του, παρ'
ὅλες τὶς τρικυμίες καὶ τὸ κυνηγτὸ τοῦ τουρκικοῦ στόλου.

Αὐτὸς ὁ ἄγριος, αὐτὸς ὁ πρωτόγονος Σέρβος, ἦταν ὁ
πῶς καθαρὸς τύπος τοῦ ἥρωος. Ἦταν ὡραίος σὰν ἀρχάγ-
γελος καὶ ψηλὸς σὰν γέριχη βαλανιδιά. Ἡ γυναίκες τρελ-
λαινότουσαν μαζί του. Στὸ Κάταρο, ὅπου πῆγαινε συ-
χνά, ἡ πλούσια χήρα τοῦ πασᾶ τοῦ Σκούταρι, περνοῦσε
τὶς νύχτες τῆς δνειροπολῶντας τὸν Μάρκο καὶ τὶς ἡμέρες
τῆς περιμένοντάς τον. Ἐπειδὴ ὁ Μάρκος, γιὰ νὰ ἐφεύγῃ
ἀπ' τοὺς Τούρκους πού τὸν κυνηγοῦσαν, πῆγαινε κολυμ-
πώντας ὡς αὐτὴν, ἡ χήρα ἔτριβε μὲ λάδι τὸ κορμὶ του τὸ
παγωμένο ἀπὸ τὰ μακρὰ φιλλήματα τῆς θάλασσας, τὸν
ζέσταινε σὲ κρεβάτι τῆς κρυφὰ ἀπὸ τὶς ὑπηρετρίδες τῆς,
καὶ διευκόλυνε τὶς συναντήσεις του μὲ τοὺς πράκτορές του
καὶ τοὺς φίλους του. Πρὶν ἀπ' τὰ χαράματα κατέβαινε στὶς
ἐρήμες ἀκόμα κουζίνες τῆς γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ φαγητὰ
πού τοῦ ἄρεσαν. Μὰ ὁ Μάρκος φερνόταν τυραννικά στὴν ὥρι-
μην αὐτὴ γυναίκα. Μιά νύχτα
τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας πού
ὁ Μάρκος ἐτοιμαζόταν νὰ ἐξ-
ναυγίρῃ στὴ Ραγούζα κολυμ-
πώντας, ἡ χήρα τοῦ πασᾶ κα-
τέβηκε στὴν κουζίνα γιὰ νὰ τοῦ
ἐτοιμάσῃ, ὅπως πάντα, τὰ φα-
γητὰ. Μὰ ἡ θλίψις τῆς ἐπειδὴ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΓΙΟΥΡΣΕΝΑΡ

Τὸ χαμόγελο τοῦ Μάρκου Κράλιεβιτς

ὡμορφὴ γίδα, ἡ πιὸ μικρὴ μὲς' στὰ κοπάδια μου, ἀπάντησε
ἡ χήρα.

—Τὸ κρέας τῆς ἦταν σκληρὸ σὰν τὸ δικό σου, Τουρκάλα
κ' εἶχε τὴν ἴδια ὄρωμα, ἀπίστη, πού νὰ ψηθῇ στὴν Κόλαση.
Καὶ μὲ μιά κλωτοῖα, πέταξε τὴν πιατέλα μὲ τὴ γίδα στὴ
θάλασσα, ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Ἡ χήρα ἔπλυνε σιωπηλὰ τὸ πάτωμα πού ἦταν γεμάτο
σάλτσες καὶ τὸ πρόσωπό της, τὸ πλημμυρισμένο στὰ δακ-
ρυα. Μὰ αὐτὸ δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ δειχθῇ οὐτε λιγότερο
τρυφερῇ, οὐτε λιγώτερο θερμῇ ἀπὸ χτές. Μὲ τὴν ἀναπνοή
τοῦ ἡλίου, ὁ νοτιάς σκόρπισε τὴν τρικυμία στὴ θάλασσα.

Ἡ χήρα συμβούλεψε γλυκὰ τὸν Μάρκο ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐ-
ναχώρησίν του. Ἐκεῖνος δέχτηκε καὶ τὸ μεσημέρι, μὲ τὴν
ζέστη, ξαναπλάγιασε. Ὅταν ξύπνησε, καθὼς τεντώνοντο
μὲ τεμπελιά μπρὸς σ' ἐν' ἀπὸ τὰ παράθυρα, εἶδε ἔξω
λάμπουν γιγαγάνια: ἕνα δλόκληρο στρατεύμα ἀπὸ Τούρ-
κους εἶχε περικυκλώσει ὅλο τὸ σπιτί, κλείνοντας κάθε ἐξ-
ορσισμό. Ὁ Μάρκος ἔτρεξε τότε σὲ τὸ μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ
πού ἦταν πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Τὰ κύματα ἀναπνοῦσαν
καὶ συντριβόντουσαν πάνω στοὺς βράχους μὲ τὸ θρόισμα
πού κάνει ὁ κεραυνὸς στὸν οὐρανό. Ὁ Μάρκος ἔβγαλε τὸ
πουκάμισό του καὶ βούτηξε μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ μὲς
σ' αὐτὴ τὴν τρικυμία πού καμμιὰ βάρκα δὲν θὰ τόλμιζε
νὰ τὴν ἀψηφήσῃ...

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ στρατιῶτες εἶχαν μὴ μέσα σὲ σπῆ-
καὶ τὸ ἔψαξαν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, χωρὶς νὰ βροῦν τὸν
ραμικρὸ ἴχνος τοῦ νεαροῦ γίγαντος. Τέλος, τὸ πουκάμισο
καὶ τὰ παραθαμένα κάγκελλα τοῦ μπαλκονιοῦ τοῦ
δείξαν ἀπὸ ποῖο δρόμο εἶχε φύγει. Ὁρμησαν στὴν ἀ-
φάντη ὁρμή, μὲ λύσσα. Μὰ τραβιόντουσαν χωρὶς νὰ θέλουν
πίσω κάθε φορὰ πού ἕνα κύμα, πῶς ἄγριο ἀπὸ τὰ προ-
γούμενα, ἔσκαζε μπροστὰ στὰ πόδια τους. Τὰ ὀρμησάντα
τοῦ ἀνέμου τοὺς φαινόντουσαν σὰν τὸ γέλιο τοῦ Μάρκου
καὶ ὁ ἀφρός σὰν τὸ πτώμα του σὲ τὸ πρόσωπό τους.

Ἐπὶ δυὸ ὥρες, ὁ Μάρκος κολυμποῦσε χωρὶς νὰ κατα-
θώσῃ νὰ προχωρήσῃ οὐτε μιά ὀργυρία. Οἱ ἔχθροι του
σημάδευαν σὲ κεφάλι, μὰ ὁ ἀνεμος ἔκανε τὰ κοινά
τους ν' ἀστοχοῦν ἀπὸ τὸ σκοπὸ τους. Τέλος ἡ χήρα,
πρὶν νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Μάρκο γιὰ τὴν εἶχε τυραννίσει,
ἔδωσε σὰν θηλειὰ τὸ ἀτελείωτο ζουνάρι ἐνός Ἀλβανῆ.
Ἕνας ἐπιδέξιος ψαράς τὸ πέταξε καὶ κατάρθωσε νὰ αὐ-
μαλωτίσῃ τὸν Μάρκο σ' αὐτὸ τὸ αὐτοσχέδιο λάσσο καὶ μ-
σοπνιγμένο, νὰ τὸν τραβήξουν ὡς τὴν ἀκρογιαλιά.

Στὰ κυνήγια του στὰ βουνὰ τῆς πατρίδας του, ὁ Μάρ-
κος εἶχε δὴ συχνὰ τὰ ζῶα νὰ κάνουν τὸν πόθο γιὰ νὰ ἐξ-
φύγουν ἀπὸ τὸν κυνηγὸ. Τὸ ἐνστικτὸ του τὸν ἔκανε νὰ ἐ-
μῆθῃ αὐτὴ τὴν πονηρία. Ἔτσι, ὁ χλωμὸς νέος πού οἱ Τούρ-
κοι ἔσυραν στὴν ἀμμουδιά, ἦταν ἀλύγιτος καὶ ψυχρὸς
σὰν πεθαμένος τριῶν ἀμμουδιᾶ, ἦταν ἀλύγιτος καὶ ψυχρὸς
ἀπὸ τὸ κύμα κολοῦσαν στοὺς βαθουλωμένους κρανί-
ους του. Ἦ ἀκίνητα μάτια του δὲν καθρέφτιζαν πείρα πᾶσι
τὴν ἀπεραντισμένη τ' οὐρανὸν καὶ τῆς θραύδας. Τὰ παγωμένα
χεῖλη του εἶχαν σφιχτῇ πιεσθῇ ἀπ' τὶς ἐνωμένες μασέλες του.
Τὰ χέρια του κρεμόντουσαν βαρεῖα καὶ τὸ πάχος τοῦ σπ-
θους του ἐμπόδιζε τὴν καρδί-
α του ν' ἀκούγεται.

Οἱ Τούρκοι προσετοί-
κάταρου ἔσκυαν πάνω ἀπ' τὸν

θὰ τὸν ἀποχω-
ζόταν, τὴν ἐπι-
δίδε νὰ μαγεύ-
σῃ μὲ τὴν συνη-
σμένη τῆς φρο-
ντίδα. Ὁ Μάρ-
κος, πού ἦταν
πιωμένος, τὴν
ἀρπαξε ἀπ' τὴ
μαλλιά μὲ τὰ
χέρια του πού
ἦσαν γεμάτα
σάλτσες τοῦ ἡ-
σθόλου, καὶ ἀ-
λάσε:

—Σκύλα τοῦ
διαβόλου, μὲ
φερὲς νὰ φρε-
μίσῃς γιὰ
μιά γέριχη γίδα
ἐκὰστὸ χρονί-
α:—

Ἦταν μὲ

—Σκύλα τοῦ
διαβόλου, μὲ
φερὲς νὰ φρε-
μίσῃς γιὰ
μιά γέριχη γίδα
ἐκὰστὸ χρονί-
α:—

Ἦταν μὲ

—Σκύλα τοῦ
διαβόλου, μὲ
φερὲς νὰ φρε-
μίσῃς γιὰ
μιά γέριχη γίδα
ἐκὰστὸ χρονί-
α:—

Ἦταν μὲ

—Σκύλα τοῦ
διαβόλου, μὲ
φερὲς νὰ φρε-
μίσῃς γιὰ
μιά γέριχη γίδα
ἐκὰστὸ χρονί-
α:—

Ἦταν μὲ

—Σκύλα τοῦ
διαβόλου, μὲ
φερὲς νὰ φρε-
μίσῃς γιὰ
μιά γέριχη γίδα
ἐκὰστὸ χρονί-
α:—

Ἦταν μὲ

—Σκύλα τοῦ
διαβόλου, μὲ
φερὲς νὰ φρε-
μίσῃς γιὰ
μιά γέριχη γίδα
ἐκὰστὸ χρονί-
α:—

Ἦταν μὲ

—Σκύλα τοῦ
διαβόλου, μὲ
φερὲς νὰ φρε-
μίσῃς γιὰ
μιά γέριχη γίδα
ἐκὰστὸ χρονί-
α:—

Ἦταν μὲ

—Σκύλα τοῦ
διαβόλου, μὲ
φερὲς νὰ φρε-
μίσῃς γιὰ
μιά γέριχη γίδα
ἐκὰστὸ χρονί-
α:—

Ἦταν μὲ

—Σκύλα τοῦ
διαβόλου, μὲ
φερὲς νὰ φρε-
μίσῃς γιὰ
μιά γέριχη γίδα
ἐκὰστὸ χρονί-
α:—

Ἦταν μὲ

—Σκύλα τοῦ
διαβόλου, μὲ
φερὲς νὰ φρε-
μίσῃς γιὰ
μιά γέριχη γίδα
ἐκὰστὸ χρονί-
α:—

Ἦταν μὲ

—Σκύλα τοῦ
διαβόλου, μὲ
φερὲς νὰ φρε-
μίσῃς γιὰ
μιά γέριχη γίδα
ἐκὰστὸ χρονί-
α:—

Ἦταν μὲ

—Σκύλα τοῦ
διαβόλου, μὲ
φερὲς νὰ φρε-
μίσῃς γιὰ
μιά γέριχη γίδα
ἐκὰστὸ χρονί-
α:—

Ἦταν μὲ

—Σκύλα τοῦ
διαβόλου, μὲ
φερὲς νὰ φρε-
μίσῃς γιὰ
μιά γέριχη γίδα
ἐκὰστὸ χρονί-
α:—

Ἦταν μὲ

—Σκύλα τοῦ
διαβόλου, μὲ
φερὲς νὰ φρε-
μίσῃς γιὰ
μιά γέριχη γίδα
ἐκὰστὸ χρονί-
α:—

Μάρκο κ' ἔπειτα, σηκώνοντας ὅλοι μαζί τὰ κεφάλια τους,
εἶπαν μὲ μιά φωνή:

—Ἀλλάξ! Εἶνε νεκρὸς σὰν σκυλὶ πού ἔσκασε!... Ἀς
τὸν ρίξουμε στὴ θάλασσα πού καθαρίζει ὅλες τὶς βρώμεις,
γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν τὰ χώματά μας μὲ τὸ κορμὶ του.

Μὰ ἡ κακὴ χήρα ἄρχισε νὰ κλαίῃ, ἔπειτα νὰ γελᾷ καὶ
εἶπε:

—Χρειάζονται πολλὲς τρικυμίες γιὰ νὰ πνίξουν τὸ Μάρ-
κο καὶ πολλὲς θηλειές γιὰ νὰ τὸν στραγγαλίσουν. Ἔτσι
πού τὸν βλέπετε, δὲν εἶνε πεθαμένος. Ἄν τὸν ξαναρίξετε
στὴ θάλασσα, θὰ μαγέψῃ τὰ κύματα, ὅπως μάγεψε καὶ με-
να, καὶ θὰ τὸν ξαναφέρουν στὴν πατρίδα του. Πάρτε καρ-
φιά κ' ἕνα σφυρί. Σταυρώστε αὐτὸν τὸ σκύλο, ὅπως σταυ-
ρώθηκε ὁ Θεὸς του, πού σίγουρα δὲν θάρῃ τῶρα νὰ τὸν
βοηθήσῃ, καὶ θὰ δῆτε ἂν τὰ γόνάτα του δὲν στριφογυρίζουν
ἀπ' τὸν πόνο κ' ἂν τὸ καταραμένο του στόμα δὲν ξεράσῃ
κραυγές.

Οἱ δῆμοι πῆραν τότε καρφιά καὶ σφυρί ἀπὸ ἕνα σιδηρ-
ακό καὶ κάρφωσαν πέρα γιὰ πέρα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια
τοῦ νεαροῦ ἥρωος. Μὰ τὸ κορμὶ τοῦ Μάρκου ἀτόμεινε ἄ-
σάλευτο. Κανένα ἀνατριχίασμα δὲν σάλευε τὸ πρόσωπο
του πού δὲν φαίνονταν νὰ ὑποφέρει, κ' αὐτὸ τὸ αἶμα ἀκόμα
δὲν ἔβγαине ἀπὸ τὶς πληγὲς του παρὰ σὲ στάλες ἀργές καὶ
λιγιστὲς, γιὰ τὸ Μάρκος πρόσταξε τὶς ἀρτηρίες του ὅπως
πρόσταξε τὴν καρδίαν του. Τότε ὁ πιὸ γέρος ἀπὸ τοὺς προ-
εστοὺς ἄρπαξε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ δῆμιου τὸ σφυρί, τὸ πέ-
ταξε μακριὰ καὶ φώναξε λυπημένως:

—Ὁ Ἀλλάχ ἂς μᾶς συγχωρήσῃ πού θελήσαμε νὰ σταυρώ-
σουμε ἕνα νεκρὸ! Ἀς δέσουμε μιά μεγάλη πέτρα στὸ λαί-
μο αὐτοῦ πού πῶματος καὶ ἂς τὸν ρίξουμε στὴ θάλασσα.

Χρειάζονται περισσότερα ἀπὸ χίλια καρφιά καὶ περισ-
σότερα ἀπὸ χίλια χτυπήματα τοῦ σφυριοῦ γιὰ νὰ σταυρώ-
σουν τὸν Μάρκο Κράλιεβιτς, εἶπε ἡ κακὴ χήρα, μὰ δὲν εἶνε
νεκρὸς. Πάρτε ἀναμμένα κάρθουνα καὶ βάλτε τα πάνω στὸ
στήθος του, καὶ θὰ δῆτε ἂν δὲν στριφογυρίζῃ ἀπὸ τὸν πόνο
σὰν ἕνα μεγάλο σκυλῆκι.

Οἱ δῆμοι πῆραν ἀναμμένα κάρθουνα καὶ χάραξαν ἕνα
μεγάλον κύκλο σὲ τὸ στήθος τοῦ ἥρωος, τοῦ παγωμένου ἀπὸ
τὴ θάλασσα. Τὰ κάρθουνα τῶκαψαν κ' ἔπειτα σθύσανε
σὰν κόκκινα ρόδα πού μαραίνονται καὶ γίνονται κατὰμυ-
ρα. Καὶ ἡ φωτιά σημάδεψε τὸ στήθος τοῦ Μάρκου μ' ἕνα
μεγάλον μαῦρον κύκλο, ὅμοιο μὲ τοὺς κύκλους πού χαρά-
ζουν στὴ χλόη οἱ χοροὶ τῶν μάγων, μὰ τὸ παλληκάρι δὲν
ἀναστένανε καὶ κανένα ἀπὸ τὰ τσινουρά του δὲν σάλευσε.

—Ἀλλάχ, φώναζαν οἱ προσετοί, ἁμαρτήσαμε, γιὰ τὸν
ἔχομε τὸ δικαίωμα νὰ βασανίζουμε τοὺς νεκρούς. Οἱ ἀνηψιοὶ
τοῦ καὶ τὰ παιδιά
τῶν θεῶν του θέρ-
θουν νὰ μᾶς ζητή-
σουν λόγο γι' αὐτὴ
τὴν προσβολή. Γι'
αὐτὸ ἂς τὸν βάλοι-
με σ' ἕνα σάκκο γε-
μάτον ἄμμο καὶ με-
γάλες πέτρες καὶ
ἂς τὸν ρίξουμε στὸ
κύμα, γιὰ νὰ μὴν
ἔξερῃ κ' ἡ θάλασσα
ἡ ἴδια ποῖο εἶνε τὸ
πτώμα πού τῆς δι-
νουμε νὰ φάῃ.

—Δυστυχισμένοι,
εἶπε ἡ χήρα, θὰ
τρυπήσῃ μὲ τὰ χε-
ρια του ὅλα τὰ
σακκὰ τοῦ κόσμου.
Φωνάχτε καλύτερα
ὅλες τὶς νέες κο-
πέλες τοῦ χωριοῦ
καὶ βάλτε τὶς νύ-
χτες τῆς νύχτας
χορεύουν στὴν ἀμ-
μουδιά καὶ θὰ δῆτε
ἂν εἶνε πεθαμένος ἢ
ἂν ὁ ἔρωτας ἔσκα-
λῇ νὰ τὸν θα-
λαίσῃ.

Φώναξαν τὶς νέες
κοπέλες, ἡ ὁποῖα
φόρεσαν βιαστικὰ
τὰ πιὸ πλούσια ροῦ-
χα τους. Ἐφωσαν
μαζὺ τοὺς τύμπανα

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

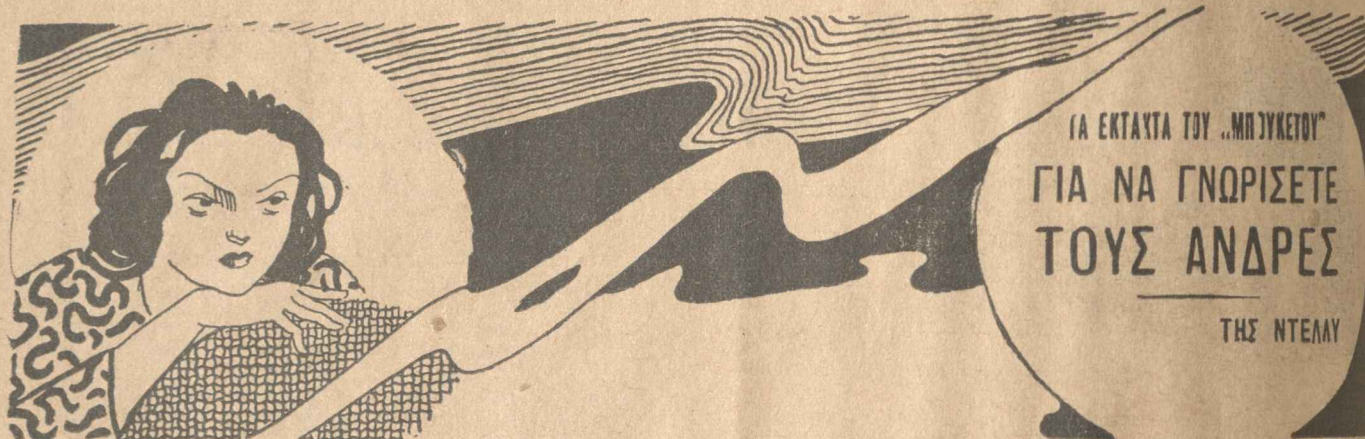
καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

καὶ φλόγα τὰ κόκκινα μαντῆλιά της νὰ πέσῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Μάρκου...

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Ο ΕΡΩΤΑΣ

Υπάρχουν τόσα είδη έρωτος, δσες είναι και ή μουσικές νότες. Υπάρχουν ακόμη και νότες πρισματικές, πού χρωματίζουν τόν ήχο, κάνουντάς τον νά περνά μέσ' άπ' όλες τις αποχρώσεις του ουρανίου τόξου.

Πολλές γυναίκες άγνοούν τόν άρμονικό και περίπλοκο αυτό κλειδοκύμβαλο του έρωτος. Τους λείπει ή εύλυγισία, ή δύναμις και ή έξάσκησης των δακτύλων, ή ιδιότης του ήχου πού άποτελεί την γοητεία, τόν πλάτος, τη φινέτσα του τέλειου θύρτουόξου.

Ο έρωτας δονείται κατά μυρίους τρόπους. Είναι διάπυρος, καπριτσιόζος, φαντασιόπληκτος, περιφρονητικός, άσταθής, έλαφρός, είλικρινής, τυραννικός, πιστός, ψεύτης! Σχεδόν δέ πάντοτε παρασύρεται, από άταβισμό, από τόν πόθο (της γνώριμίας) νέων πραγμάτων.

Η άλήθεια είναι ότι ή γυναίκα έπιθυμεί νά μεταχειρισθί τεχνικά τόν κλειδοκύμβαλο αυτό, πού ή πολλαπλές χορδές του σχηματίζουν άπόλυτη άρμονία, ή σκορπίζουν τις κακόηχες και ψεύτικες νότες, τις τόσο σκληρές στό μουσικό αυτό. Ναι, μία ψεύτικη νότα καταστρέφει την Ισορροπία. Χρειάζεται χρόνος πάλι, γιά ν' άποκτηθί ή πείρα. Έκτός, εάν ο έρωσ δώση την διαίσθησι, την έμπνευσι και την άκριβεια του αίσθηματος.

Πολλές γυναίκες άποβαρυνθήκανε, βλέποντας τόν άσκοπο των προσπαθειών τους.

Κάθε χορδή πού κινείται από τά φιλντισένια πλίκτρα, δίνει ήχο ξεχωριστό. Τό ίδιο συμβαίνει και μέ τόν έρωτα.

Ο έρωτας είναι: «μή μου άπτου». Ευαίσθητος υπερβολικά. Ένα τίποτε τόν πληγώνει, τόν άπομακρύνει. Η άδεξιότης του προκαλεί μίσος. Η ικανότης της γυναίκας έγκειται στη μελέτη του άνδρικού χαρακτήρος, στη γνώσι του άδυνάτου σημείου των γούστων του, στην αντίληψι των πόθων του όλων. Πρέπει κανείς νά μη γελιέται ποτέ σχετικώς, γιατί ή πλάνη λογαριάζεται σαν έγκλημα και δέχεται σύντομη και σκληρή την τιμωρία.

Η γυναίκα, παραδόξως, πλανιέται, πιστεύοντας ότι έπιτυγχάνει πάντα στόν έρωτα. Αύτή είναι εκείνη πού πρέπει, αφήνοντας τις δικές της κλίσεις, νά έξετάζη τις κλίσεις του άνδρός και νά συμμορφώνεται μ' αυτές, ώστε νά του δώση την ευτυχία, όχι όπως την νοιώθει αύτη, αλλά σύμφωνα μέ τά γούστα και τις αξιώσεις εκείνου, πού θέλει νά την καταικτήσῃ.

Γενικά, έμεις ή γυναίκες, την παθαίνουμε, γιατί πιστεύουμε ότι άγαπιάμαστε όταν ο έρωτας παρουσιάζεται σύμφωνα μέ τούς τύπους πού έχουμε δνειροπολήσει. Μά αυτό είναι γκάφα. Ας μήν είμαστε λοιπόν έγωίστριες. Ας μήν σκεφτόμαστε μόνον τόν εαυτόν μας. Ας έχουμε πρώτα-πρώτα ύπ' όψιν μας τόν άνδρα. Κι' έτσι θά ευτυχίσουμε ασφαλώς.

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Νά τώρα και μερικοί άνδρικοί χαρακτήρες: Ο ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΣ

Ο αισιόδοξος άντρας είναι γλυκός, ζωηρός, ευαίσθητος. Η ήδονές του φαγητού και του έρωτος τόν έλκουν. Είναι λεπτός στόν έρωτα. Η καρδιά του πάλλεται σ' αυτόν, παράλ-

ληλα πρὸς τόν ένστικτο. Δυστυχώς είναι ευμετάβολος και δέν έπιτρέπει έμπόδια. Η ζωηρότης του δίνει δριμεία γεύσι στόν έρωτά του. Πρέπει νά μήν του αντίστέκονται στίς στιγμές τού πόθου του. Άλλοιωτικά άπομακρύνεται και στρέφεται σ' άλλο άντικείμενο. Είναι πολύ άστατος.

Ο παράφορος χαρακτήρας του, ο έξαιρετικά φλογερός κουράζεται γρήγορα και άπομακρύνεται χωρίς νά φροντίζη γιά τις θλίψεις πού σκορπίζει άκολουθώντας τόν έρωτικό δρόμο του, ενώ ακόμη δέν έχει έξαντλήσει τις άπολαύσεις του πάθους πού τόν έκανε νά καρδιοχτυπά.

Τά γαλανά μάτια είναι άπαθλά κι' ενώ ύπόσπονται π' χαρά, την αιωνιότητα του αίσθηματος, μ' όλα ταύτα ή κοίτασις άνοίγεται κάτω άπ' τά πόδια της άσυλλόγιστης νέας πού τους χαρίζει την ψυχή της. Τόσο περισσότερο δέ γίνεται αυτό, όσο εκείνος έμφανίζει μπρός στό μάτια εκείνης πού έπαψε νά του άρέσει κάθε του νέα κατάκτησι. Ο αισιόδοξος δέν είναι ζηλιάρης. Είναι άστατος.

Ο ΧΟΛΕΡΙΚΟΣ

Ο χολερικός θέλει ν' άγαπούν μόνον αυτόν. Υπό την έπίδρασι της ζηλοτυπίας γίνεται συχνά άδικος και σκληρός. Είναι υπερβολικά, βλέπετε, άπαιτητικός. Άγαπά βαθιά, άσπαστα. Ο έρωσ του είναι μαγικός, είναι ή κυρίαρχος άπασσών σίς της σκέψης του. Άλλά και αυτός, όπως όλοι σχεδόν οι άνθρωποι, είναι άστατος.

Ο ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ

Ο μελαγχολικός είναι ο πιο έπικίνδυνος άνδρικός τύπος προκειμένου νά γοητεύση μία γυναίκα.

Στόν έρωτά του, τόν σημαντικότερο ρόλο παίζει ή φαντασία. Στο αίσθημά του είναι υπερβολικός. Ζηλιάρης, σκυθρωπός, άπιστος, άνήσυχος, διατακτικός, φοβιταίρης, φουκαριός, ικανός νά φτάση στό έσχατα της άπελπισίας. Πάντοτε μέ καινούργια διάθεσι, «μέ τά φεγγάρια του», όπως κανείς λέμε, θέλει και δέν θέλει κάτι, γκρινιάζει διαρκώς και παρλόγοι, και κάνει, έτσι, τους γύρω του νά υποφέρουν, περισσότερο δέ τόν πρόσωπο πού άγαπά πιο πολύ από κάθε άλλο στόν κόσμο.

Ο ΦΛΕΓΜΑΤΙΚΟΣ

Τά μεγάλη πάθη του είναι άγνωστα. Η φαντασία του είναι διαρκώς ψυχρή. Σπανίως θερμαίνεται και ένθουσιάζεται. Γλυκός, εύπροσήγορος πάντοτε, είναι ο ιδεωδώς ειρηνικός χαρακτήρας.

Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ

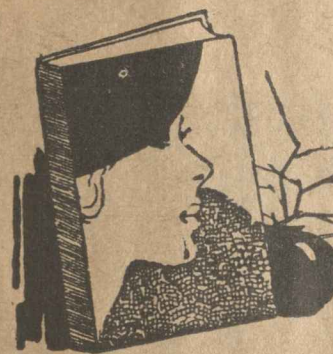
Ο τεμπέλης είναι τόσο δούλος της τεμπελιάς του, πού δέν του πένει καιρός ν' άσχοληθί μέ τόν έρωτα. Δέν έχει μέση πού την φλογερή δραστηριότητα πού διακρίνει τά όμοια σθηήματα και παρασύρει στίς θίαιες πράξεις.

Μπορεί νά είναι τρυφερός, δνειροπόλος, χαδιάρης, μά δέν θά γίνη ποτέ ο άγέρωχος και γενναιοφρων κατακτητής, δέν θά δειχθί ποτέ λέων.

Όλη του ή ψυχολογία, ή ιδιοσυγκρασία, ίσον αδράνεια. Η μυϊκή προσπάθεια τόν καταβάλλει. Δέχεται βέβαια τόν έρωτα. Δέν τόν προκαλεί όμως ποτέ, ούτε και τόν ποσοφεί.

Ο ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ

Ο λαίμαργος συγκεντρώνεται δλόκληρος στην ευαίσθητη (Συνέχεια στη σελίδα 54)

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΜΑΣ ΑΦΗΣΕ ΤΟ 1936

Αν ρίξωμε μία ματιά πίσω μας και ίδοιμε ποιά νέα στοιχεία προσέφερε στη μόδα τόν 1936, θά πιστοποιήσουμε ότι φεύγοντας μάς άφησε ένα πλήθος ωραία καινούργια πράγματα, από τά όποια μπορούμε νά άντλούμε, ιδίως γιά τά φορέματά μας και τά καπέλλα μας κατά τους πρώτους μήνες του καινούργιου χρόνου.

Ας αναφέρουμε λοιπόν πώς τόν ντρα εξακολουθεί την θριαμβευτική διαδρομή του και εξακολουθεί νά μένη τόν προτιμώμενο ύφασμα γιά πανωφόρια, γιά ταγιέρ και γιά φορέματα, ότι τόν θελούδο, ή πάνυ και ή ντυθετιν φοριούνται ως άργά τόν θράδυ και ότι ή τελευταία λέξις της μόδας ως πρὸς τόν ύφασμα πού συνοδεύει τά άπογευματινά ταγιέρ είναι τόν ριγώτῳ ατάλζι σέ διάφορα χρώματα. Ας αναφέρουμε επίσης ότι τόν λαμέ στό χρώμα του μπρούτζου, κοντεύει νά έκτοπίση και γαρνιτούρες και μπλουζες και τά θραδυνά φορέματα, τόν χρυσό και άργυρό λαμέ πού είχε άρχισι νά γίνηται πολύ κοινό.

Ο χρόνος πού πέρασε μάς άφησε ακόμη γι' άνάμνησι τά φρέσκα και ζωηρά χρώματα πού έδωσαν έναν ευθύμο τόνον στό σκούρα χειμωνιάτικα φορέματά μας. Και έτσι, όπως τά συνηθίσαιμε τά χρώματα αυτά, δέν μάς κάνει πεία καμμία έντύπωσι, όταν βλέπουμε στό μισά του χειμώνα φορέματα από θελούδο πράσινο, άκάζω, μπλέ πανσέ γαρνιρισμένα μέ κεντήματα από χάνδρες ή και από πετράδια πολυχρώμα ακόμη. Υπόλειμμα επίσης του περασμένου χρόνου είναι ή άπομιμήσις της μόδας ώρισμένων έποχών. Τά θραδυνά φορέματα μέ τά ντραπέ, τους λεπτούς πλισσέδες και τις τουνίκες μάς θυμίζουν την άρχαία έλληνική εποχή.

Τά φορέματα από ταφτά ή στόφρες μέ φαρδιές σουρωτές φούστες και φουσκωτά μανίκια, μάς θυμίζουν την Ιταλική Αναγέννησι, ή πρωίνες και άπογευματινές ρεδιγκότες, μέ τά λοζά ρεβέρ και τους ίδιους γιακάδες, έξανωφαντεύουν μπροστά μας την έντύχη τού Ναπολέοντος, και τέλος τά νταντελλένια ζαμπώ, οί έφαρμοστοί μπουστόι και ή φούστες πού σουρώνουν πίσω, μάς ξαναφέρουν τις μόδες της έποχής της Μαρίας Άντουανέτας.

Ένας χαριτωμένος νεωτερισμός είναι ή άππλικασιόν από μάλλινο ύφασμα έπάνω σέ γούνα. Η γαρνιτούρα αύτη είναι έξαιρετικά κομψή και πρωτότυπη και έλαφρώνει λίγο την βαρύτητα της γούνας.

Επίσης γιά γαρνίρισμα έπάνω σέ γούνα συνηθίζονται πολύ τά μεγάλα τεχνητά λουλούδια, ιδίως μάλιστα όταν πρόκειται γιά φορέματα θραδυνά γαρνιρισμένα μέ γούνα ή γιά θραδυνά παλτά. Πελώρια λουλούδια πασώ, τριαντάφυλλα, ντάλιες, χρυσάνθεμα σέ δροσερά και άνοιξιάντικα χρώματα κάνουν ζωηρή άντίθεσι όπως έρίσκονται καρφωμένα έπάνω στη γούνα και μοιάζουν σαν προάγγελοι της άνοιξας.

Τήν ίδια δροσερή έντύπωσι κάνει τόν άνακάτεμα από τόν τούλι και τόν θελούδο. Π. χ. ένα φορέμα από θελούδο μπροντόν θά είναι

ΤΡΙΑ ΩΡΑΙΟΤΑΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΟΡΤΕΣ

Φόρεμα γιά κορτάκι 5-1 έτών από σατέν, κρεπ, ντε-σέν ή θελούδο άνοιχτού χρώματος. Σούρεσέ στό λαιμό. Μανικάκια φουσκωτά. — Φόρεμα γιά νεαρά κυρία ή δεσποινίδα από μαύρο ταφτά ή φαίγ ή σατέν σιρέ. Βολάν κομμένα ίσια και θαμμένα σκαλωτά. Φορεματάκι γιά κορτάκι 6-8 έτών από κρέπ-ντε-νιν ή ταφτά ρεζ. Γαρνίρεται μέ πλισσέδες πολύ λεπτούς.

Η ΕΜΟΔΙΑ
Η ΜΟΔΑ
ΤΟ ΣΠΙΤΙ
Η ΔΙΑΙΤΑ
Η ΦΥΣΙΚΗ ΣΥΓΗ
ΤΑ ΑΔΩΜΑΤΑ
Η ΚΑΛΗ
ΑΝΑΤΡΟΦΗ
Κ.Τ.Λ
Κ.Τ.Λ

κάτω στη φουστα κομμένο σέ γλώσσες και από εκεί ξεπροβαίνει ένα βολάν από τούλι στό ίδιο χρώμα. Τό έπάνω μέρος του κορσάζ είναι επίσης από τούλι. Τό άνακάτεμα αυτό από τόν τούλι και τόν θελούδο, βοηθεί σημαντικά και τις μεταποιήσεις. Μ' ένα παληό τούλινο ή ένα παληό θελουδενίο φόρεμα, αν προσθήκη κανείς τόν ύλικό πού του λείπει κάνει ένα φόρεμα έντελώς καινούργιο.

Η καινούργιες νταντέλλες είναι πολλών και διαφόρων είδων. Άλλες νταντέλλες είναι κεντημένες μέ σενίτζ, άλλες έχουν άππλικασιόν από μεταξωτό ή θελούδο. Άλλες τέλος είναι ύφασμένες κατά πολύ περίεργο τρόπο, έτσι ώστε παρουσιάζουν διάφορα μοντέρνα σχέδια, άρχίζοντας από σπιτάκια και τελειώνοντας σέ γυναικεία προφίλ.

Σέ πολλά φορέματα, καμωμένα δλόκληρα από νταντέλλα, βλέπουμε ωραιότατες άππλικασιόν από θελούδο σέ σχήμα φύλλων ή πετάλων λουλουδιών και σέ μεταξωτά ή θελουδένια φορέματα βλέπουμε ντεκούπ από νταντέλλα σιρέ πού σχηματίζουν μοτίφ ή και βολάν δλόκληρα.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως 14 α'

Πλατεία Συνάγματος

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Γιά νά είναι καλό ένα γεύμα

Γιά νά πετύχη ένα γεύμα πρέπει οί καλεσμένοι νά είναι τόσοι, ώστε νά μήν φαίνεται άδειο τόν τραπέζι, αλλά νά μήν έπικρατή και όχλαγωγία ή νεκρική σιγή, όπως γίνεται στό έξαιρετικά πολυάνθρωπα ή στό πολύ έπίσημα γεύματα. Είναι κακώς έννοουμένη οικονομία τόν νά καλή κανείς σ' ένα γεύμα όλους μαζί τούς γνωστούς του γιά νά ξεμπερδέψι μία και καλή. Έξ άλλου στό πολύ πολύ μεγάλη γεύματα ποτέ τόν φαγητό δέν θά είναι τόσο έπιτυχημένο όσο σ' ένα γεύμα μέ λιγώτερους ανθρώπους.

Λένε ότι γιά νά είναι τέλειο ένα γεύμα πρέπει οί καλεσμένοι νά είναι περισσότεροι από τις Χάριτες και λιγώτεροι από τις Μούσες, δηλαδή μεταξύ τεσσάρων και όκτώ. Πρώτον, γιατί γιά τόσα πρόσωπα μπορεί κανείς νά κάνει ένα καλό φαγητό, ενώ γιά περισσότερα θά θάλλη συσσίτιο. Έπειτα γιατί μέ όκτώ πρόσωπα μπορεί ή συζήτησις νά διατηρηθί γενική, ενώ όταν είναι περισσότεροι, οί καλεσμένοι γύρω γύρω στό τραπέζι δέν γίνονται παρά διάλογοι και αν άρχισι κανείς νά μιλή γιά κάτι ένδιαφέρον και οί άλλοι σωτήσουν γιά νά τόν ακούσουν, θά μοιάζη σαν νά ρητορεύη.

Πάντως άποφύγετε κατά τόν διάστημα ενός γεύματος ή συζήτησις νά πέσι στην πολιτική ή σέ οικονομολογικές ύποθέσεις. Σ' ένα γεύμα πρέπει νά ξεκινη κανείς όλες τις σκυτούρες του και όλα όσα τόν άπασχολούν κατά την καθημερινή ζωή του κι' αν είναι δυνατόν νά τά κρεμάη έξω, μαζί μέ τόν πανωφόρι του και μέ τόν καπέλλο του.

Η δνίς ΛΙΑΝΑ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ο χαριτωμένος καλλιτέχνης του γαλλικού κινηματογράφου Ανρὺ Γκαρὰ, ὅπως ἐμφανίζεται στὸ καινούργιο τὸ φιλμ «Τὸ κακό παιδί».

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ένα νέο «ἀστέρι» τοῦ κινηματογράφου, ἡ Γιούνι Ἀστορ στὸ φιλμ «Λέσχη Γυναικῶν».

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Υπό την Ίδωρ των Αλδιδών

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Το περασμένο Σάββατο το θράδυ εδόθη εις ιδιαίτερον αιθουσάν της «Μεγάλης Βρετανίας» γεύμα, αποκλειστικώς μεταξύ αντιπροσώπων του... άσχημου φύλου.

— Στην θέσι εκάστου των συνοιτημόνων υπήρχε κι' από έν διστίχο σατυρικό εις θάρος του!

— Το γεύμα διεήχθη έν αδιαπτάτω εϋθυμία και περί τό τέλος ό άμφιτρώων κ. Πεζάς εδιάβασε διασκεδαστικώτατα τετράστιχα, άφορώντα τούς προσκεκλημένους του, μεταξύ των οποίων οι κ. κ. Ο. Κοντόσταυλος, Α. Άνδριτάκης, Μ. Αλιανός, Δ. Συριώτης, Η. Γεωργαντάς, Τζουμάρας, Γ. Μπότης, Στ. Συριώτης, Μιχαλόπουλος, Βαρθάρεσος, Άρθανιτίδης, Καυταντζόγλου και Χαρτουλάρης.

Τό χορευτικό γεύμα του Άγγλο-Ελληνικού Συνδέσμου τό θράδυ του περασμένου Σαββάτου πού ήταν και τό πρώτο της χειμερινής σαιζόν, εστέφη υπό εξαιρετικής επιτυχίας, παραταθέν μέχρι των πρωϊνών ώρων.

— Στην αίθουσα των δεξιώσεων της «Μεγάλης Βρετανίας» όπου εδόθη τό γεύμα, διεκρίναν την πρόσβειρα της Άγγλιας λαίδην Ουατερλόν με λαμέ χρυσό, την Λίδα Ουατερλόν με φόρεμα κόκκινον, τον ύπουργόν και την Καν Θ. Νικολούδη, τον πρεσβευτήν της Αυστρίας και την Κ. Σιλ-λεϊ, τον κ. και την Καν Μαντζαβίνου, την πρέσβειραν της Βραζιλίας Καν Ευλάλιο με τουαλέτα από λαμέ χρυσό, την δίδα Ευλάλιο με λευκά, την Καν Παπάγου με μαύρα, την δίδα Παπάγου με λευκά, τον κ. και την κ. Α. Μελά με μπλε, τον πρόεδρον του Συνδέσμου και την κ. Α. Μιχαλοπούλου, τον ναύαρχο και την κ. Α. Κριεζή, την δίδα Ξύδη, τον πλοίαρχον και την κ. Λόθατ, τον κ. και την κ. Γ. Ζαφίρη κ.λ.π.

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ»

Με τον ανωτέρω τίτλον έκκυκλοφόρησε εις κομψόν τευχίδιον βιογραφική μονογραφία του κ. Κώστα Καλαντζή. Συνιστώ-μεν τό έργον του κ. Καλαντζή εις όλους εκείνους πού ένδιαφέρονται γιά την ζωή, τάς περιπετειάς και την ιστορίαν του τόπου μας. «Ο κ. Καλαντζής φιλοτεχνεί εις όλίγας σελίδας ένα θαυμάσιον, ένα ολοζώντανον πορτραίτο του φλογερού Πελοποννησίου ιεράρχου.

Τό έκδοθέν τεύχος έχει και έναν ακόμη ιερών σκοπόν: την ένίσχυσιν ήθικώς και όλικώς της ιδέας να στηθή προτομή του Φραντζή στην ιδιαίτερα του πατρίδα.

Ευχόμεθα όλοψυχώς όπως επιτύχη άπολύτως ό διενεργούμενος σχετικώς έρανος.

Υπό του νέου λογοτέχνου και δημοσιογράφου κ. Σκανδάμη εζεδόθη συλλογή διηγημάτων με τον τίτλον «Οι θεοί των γυναικών». Στο βιβλίο του νέου λογίου προλογίζει ό κ. Σπ. Μελάς. Αυτό και μόνον είναι ένα πρώτης τάξεως πιστοποιητικόν, ώστε να περριτεύουν οι λόγοι και οι έπαινοι.

Πώς διατηρείται η εμορφή

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΜΟΥ

ΜΙΑΝ ΦΙΑΝΗ, Θεσσαλονίκη.— Νά περιποιηθώ τό πρόσωπό σας κατά τον τρόπο πού συνιστώ σέ προηγούμενο φύλλο στην δίδα Ξένη Όρνινδου, χωρίς όμως να μεταχειρίζεσθε την λωσόν. Τό μασάζ δέν θέλτε ποτέ όταν γίνεται με προσοχή. Γιά να λευκάνη τό δέρμα σας, αλείψτε το, άφοϋ προηγουμένως τό σαπουνίσετε, μ' ένα κροκάδι αλγού χτυπημένο σέ παγωμένο γάλα. Όταν ξεραθή τό μύγμα, τό άφαιρείτε με νερό χλωρό, στο όποιον έχετε στάξει λίγες σταγόνες βενζόλης. Υπάρχει ειδικό καφέ κρογιόνι γιά τά φρύδια, άλλα ρίμμελ στο χρώμα αυτό δέν φαίνεται να ή πάρη. Γιατί θέλετε να θάψετε τόσο πολύ; Άσφαλώς αυτό δέν συντάσσεται να φαίνεσθε πιο νέα. Στην τελευταία έρώτησί σας δέν είμαι σέ θέση να σας απαντήσω.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ, Λορέντζο Μαρκεζ.— Άπαντώ και στην τελευταία σας έρώτησι: Τά μαλλιά σας κτενίζετε τα με χωρίστρα στο πλάι, να σκεπάζουν τά αυτιά κατά τό ήμισυ και να φέρετε μυτούλες άρκετά προς τό έμπρός. Κρέμα χρησιμοποιείτε την εξής:

Oxyde de zine	3 gr.
Lanoline	10 gr.
Blanc de baleine	20 gr.
Eau distillée	5 gr.
Verveine	3 gouttes

ΜΠΙΛΗ ΝΤΟΒ.— Συμπληρώνω τις προχθεσινές μου συμβουλές: Το ρίμμελ μαυρίζει μόνον και υαλίζει τά ματόκλαδα και τά φρύδια, άλλα δέν τά πυκνώνει. Άν θέλετε να σας πυκνώσουν χρησιμοποιήστε την εξής συνταγή:

Acide gallique	1 gr.
Vaseline	10 gr.
Huile de ricin	4 gr.
Essence de lavande	1 gr.

Μή φοβάτε πολύ εφαρμοστά φορέματα, άλλα μάλλον φορέματα πού να σκεπάζουν: ύφασματα με ρίγες κάθετες ή λοξές, ανοίγματα του λαιμού με τερά, γιακάδες μακρουλούς και κατά προτίμησιν άνδρικούς, δηλαδή με ρεβέρ κ.τ.λ., ντεκούτ και πιέτες πού να άρχίζουν από τούς ώμους ή την μέση και να συνεχίζονται έξω κάτω. Τό ύψος σας είναι μάλλον κανονικό.

Άν δέν ελθετε παχουλιά θα μπορούσατε να φορέσετε, ό,τι θέλετε. Τό πόσο πολύ ψηλό τακούνι βεβαίως ελάττει. Και τά πόδια καταστρέφει και φέρνει μεγάλες διαταραχές στα όργανα της λεκάνης. Κάνετε μια έόλτα στα οπούματοποιεία της δόου Σταδίου γιά να ιδείτε πόσο είναι τό χαμηλό τακούνι της μόδας. Τά πόδια σας μόνον με την γυμναστική πιθανόν να παχύνουν. Άν μπερδέτε ποδηλατοδρομείτε. Θά σας ώφελήσει και γενικά.

ΠΑΙΚΑ.— Γιά τά μαλλιά σας πηγαίνετε καλύτερα σ' ένα καλό κομμωτήριο ή σ' ένα δερματολόγο. Αυτός επίσης θά σας όρίσει μια θεραπεία γιά την σταφυλοκοκκίασι, στην οποία άσφαλώς όφελονται τά χάλια του δέρματός σας. Την δυσκοιλιότητα θα την καταπολεμήσετε τρώγοντας αποκλειστικώς μαύρο ψωμί, χόρτα σαλάτα με πολύ λάδι, φρούτα άφθονα, σταφίδες, κομπόστες, γιαούρτη, μέλι και κάνοντας περιπάτους κάθε μέρα και γυμναστική κάθε πρωί μόλις ξυπνήσετε. Τά φρύδια σας να τά θουρτίζετε κάθε πρωί μ' ένα θουρτσάκι βρεγμένο με ρετινόλαδο και γιά τά ματόκλαδά σας να χρησιμοποιήσετε τό φάρμακο πού συνιστώ παραπάνω στην «Μπιλλη Ντόβ».

Η ΦΙΑΝΗ ΣΑΣ

Τραπεζομάντηλάκι ή καρπέ ντέ τάμπλ γαρνιρισμένο με έλαφρό και χρυσοφι και με θελονιά κασινάκι, τά φύλλα πράσινα και ό φύγκος με κέντημα φουσκωτό και κοτόν περλέ χρώματος ρόζ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

ΤΙ ΑΙΣΘΑΝΟΝΤΑΙ ΟΤΑΝ ΦΙΛΟΥΝ...

("Ενα εξαιρετικώς ένδιαφέρον άρθρον της Γαλλίδος δημοσιογράφου Ναταλίας Πιλένκο)

ΤΙ αισθάνονται οι ήθοποιόι του κινηματογράφου, όταν «γυρίζουν» μια περιπαθή έρωτική σκηνή; Η γνώμες των άρμόδιων —και άρμόδιοι στην περίπτωση αυτή είναι οι ίδιοι οι ήθοποιόι— διίστανται. Άλλοι βεβαίως ώνουν ότι ένας ήθοποιός, εφόσον δέν είναι καμωμένος από πάγο, δέν μπορεί να μείνη αδιάφορος, όταν παίξη φλογερές έρωτικές σκηνές και ότι κανένα ανθρώπινο πλάσμα δέν μπορεί να φιλήσ η άξιολάτρευτη γυναίκα, όπως είναι ή βεντέττες του κινηματογράφου, χωρίς να νοιώση κάποια ταραχή.

Άλλοι, άπεναντίας, βεβαιώνουν ότι τό «γύρισμα» μιας έρωτικής σκηνής είναι κι' αυτό μια εργασία όπως ή άλλες και ότι ό ήθοποιός πού συγκινείται πρέπει να είναι πολύ νέος και άπειρος. Γενικά, κατά την γνώμη τους, ένας ήθοποιός πρέπει να έχη άρκετή έπιβολή στον εαυτό του γιά να παίξη μια έρωτική σκηνή με ψυχραιμία.

Άλλ' άς ακούσουμε την γνώμη των διασημωτέρων ήθοποιών του Χόλλυγουντ. Πρώτος ό Γκάρυ Κόυπερ απαντά:

«Μερικοί άρρενες ήθοποιόι φαίνονται πως φιλούν παράφορα, τη στιγμή πού τά χείλη τους μόλις άγγίζουν τά χείλη της βεντέττας, ή όποια παίζει μαζί τους. Έγώ, προσοπικώς, είμαι άνίκανος να τό κάνω αυτό. Τά φιλήματά μου πρέπει να είναι αληθινά. «Όταν, μάλιστα, ήμουν νεώτερος, είχα τη συνήθεια να έρωτεύομαι τρελλά τις βεντέττες με τις όποιες έπαιζα. Εύτυχώς σήμερα είμαι πιο δυνατός ως προς αυτό τό ζήτημα». «Ο Ρίσαρντ Άρλεν, άπεναντίας, βλέπει μάλλον στο ζήτημα του φιλήματος την τεχνική άποψη.

«Είναι τόσο δύσκολο, λέει, να ταιριαζή κανείς με τις γυναίκες στις σκηνές του φιλήματος. Άλλες προτιμούν να κρατάν τό δεξι ήπράτσο ψηλότερα από τό άριστερό κι' άλλες αντίθετως, τη στιγμή πού πρόκεινται να κάνουν ό σκηνοθέτης μ' όλα αυτά τά μπράτσα ένα άρμονικό σύνολο. «Όσο γιά τη συγκίνηση, δέν δοκιμάζω καμιά δταν φιλάω την «παρτεναίρ» μου. Αυτό είναι μια καλή συνήθεια, γιάτι άλλωδώς τά πράγματα θα μπερδεύνονταν πολύ...»

Άσφαλώς... «Ο Τσέστερ Μόρρις απαντάει δρθά —κοφτά ότι του άρέσει να «γυρίζει» έρωτικές σκηνές και προσθέτει: «Ερωτευομαι πάντα την «παρτεναίρ» μου. Μά συγκρατούμαι γιάτι υπάρχει κίνδυνος να τό μάθη ή γυναίκα μου και τότε θα έχουμε ιστορίες».

Ο γνωστός ήθοποιός Ουώρρεν Ουίλλιαμς έδωσε την εξής απάντησι:

«Μου άρέσει να φιλάω την «παρτεναίρ» μου, μά υπό τον όρο να παρακολουθώ κι' ένας τρίτος τό «γύρισμα» της σχετικής σκηνής, γιά να μην παίρνω δρόμο...»

Γιά αυτό, μια μέρα, καθώς εγύριζε μια έρωτική σκηνή μαζί με την Ντολорές ντέλ Ρίο, σέ μια γωνία του στούντιο, όταν ήρθε ή στιγμή του φιλήματος, ό Ουίλλιαμς στάθηκε κι' άρχισε να φωνάζει γιά να έρθη ό σκηνοθέτης, ό όποιος βρισκόταν στην άλλη άκρη της σάλλας. «Ετσι, τό φίλημα «γυρίστηκε» μπροστά στί σκηνοθέτη.

Νά τώρα ή απάντησις του Ντίκ Πόουελ γιά τις σκηνές του φιλήματος:

«Αποτελούν κι' αυτές ένα μέρος της έρναςίας, ένα μέρος τρομερά εύχάριστο, εκτός από... μπερδέματα, έννοείται».

Ο Τζάκ Λά Ρόν απαντά:

«Η έρωτικές σκηνές πρέπει να είναι πραγματικές. Έτσι ή σκηνές πού «γύρισα» με την

Μαίη Γουέστ στο «Ντιάμον Λιλ» ήσαν τόσο ρεαλιστικές ώστε οι θεαταί τις έπαίρναν γιά κρίσεις ύστερίας».

Ο Σ το ραρτ Έρβιν λέει ότι φοβάται τρομερά την εξέλιξι του κινηματογράφου σέ χρωματιστό, γιάτι τότε, σέ κάθε σκηνή φιλήματος, οι θεαταί θα τον βλέπουν να κοκκινίζει ως τ' αυτιά.

«Άν κατά βάθος —προσθέτει— μένω έντελώς αδιάφορος και γαλήνιος».

«Αυτό είναι ψέμα!» λέει ή σύζυγός του, πού είναι παρούσα κι' αυτή.

Γιά την Κλωντ Κολμπέρ ή έρωτικές σκηνές δέν διαφέρουν καθόλου από τις άλλες δραματικές σκηνές. Είναι καλές ή κακές. Άν είναι κακές, πρέπει να βελτιωθούν ως ότου να γίνουν καλές. Κι' αυτό είναι όλο...

Επίσης κι' ή Καρόλ Κολμπέρ Ισχυρίζεται ότι ή έρωτικές σκηνές δέν την συγκινούν ούτε κατ' έλάχιστον.

«Πρέπει να τις παίξη κανείς, λέει, όσο τό δυνατόν πιο ύποκειμενικά. Γιατί άν προσθέσι και τη δική του συγκίνηση, ύπάρχει κίνδυνος να παίξη ψεύτικα τούς ρόλους πού δημιουργεί».

Άφοϋ ακούσαμε τις Άμερικανίδες, άς ακούσουμε τώρα τί λένε και ή Γαλλίδες βεντέττες.

Η Κλωντ Μάϊν μας λέει τά εξής: «Είπε πάρα πολύ δυνατόν να λησμονήσιν κανείς γιά μια στιγμή τό μέρος όπου βρίσκεται όταν γυρίση μια έρωτική σκηνή. Τά φώτα και ή σκιές δημιουργούν παρασθήσεις, μιλάνε σιγά, ή σιωπή άπλώνεται, κι' έξαφνα γίνεστε ένας άλλος, ξεχνάτε σχεδόν ότι παίζετε ένα ρόλο...»

Μά έπειτ' από μια στιγμή, μια φωνή άνυπόμονη ακούγεται: «Διακόψατε!...» κι' άμέσως ή άναστατάσις πού επακολουθεί σας θάγει από την παραίσθησί σας.

Ο Μωρίς Σεβαλιέ απαντάει με τό λεπτό γούρνεό του πού τον έχει κάνει έιδωλο των δύο ήπειρων:

— Η έρωτικές σκηνές; Μά τις παίζω κι' αυτές όπως και τις άλλες... Είναι καλές ή κακές, μονάχα από κινηματογραφικής άποψέως. «Όσο γιά τά χείλη των βεντέττων, είναι πάντα γεμάτα από τό υπέρμα βάθος, ώστε έχω την έντύπωσι πως φιλάω μια κούνη μάσκα ή μια άμορφη κοκκία. Η άπατησις της Μαρί Γκλόρι είναι καταγορηματική. Άκούστε τί λέει:

— Ποτέ δέν συγκινούμαι προκειμένου να «γυρίσω» μια έρωτική σκηνή. Όταν είμαι στο στούντιο, δέν είμαι πια έγώ. Μια άλλη παίρνει τη θέση μου. Αότη ή άλλη κοπόν δέχεται τά αήματα ενός κυρίου πού τον αγαπά. Γιά αυτό τό λόγο, και όταν άκούω μωσά με όλη μου την καρδιά τό συμπαικνί μου, μου είναι έντελώς αδιάφορο να περάσω όλη την μέρα στην άγκαλιά του. Σ' εμένα: Στό στούντιο γίνομαι μια άλλη γυναίκα.

Ο Άνρ' Ικάρ έχει άλλες άποψεις: — Για τά φίλη κανείς μια έρωτική σκηνή, μια σκηνή φιλήματος, πρέπει να βάλη σ' αυτή κάποια συγκίνηση. Και γιά να την αισθανθή, πρέπει να του άρέση ή «παρτεναίρ» του. Άγαπά τις έρωτικές σκηνές και όμολογώ ότι έχω έρωταθή πολλές από τις «παρτεναίρ» μου.

Ο Χάρρυ Μπάρ τέλος, απαντά:

— Όταν γίνω ρόλων πού υποδύομαι, πολύ σπάνια μου τυχαίνει να «γυρίσω» σκηνές φιλήματος. Μά, όταν τις «γυρίζω», σας βεβαιώνω ότι δέν νοιώθα καμιά άποκείσε συγκίνηση. Άπεναντίας, με συγκινούν περισσότερο άλλες σκηνές, όπως ή σκηνή πού σκοτώνω τό παιδί μου στον «Τάρς Μπούλμα».

Ο Χάρρυ Μπάρ

Ο Μωρίς Σεβαλιέ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ένα μόνο πα-
ρακαλώ το Θεό,
είπε ο γέρο 'Ι-
— Δέν θ' απαντήσετε στις επιστολές του 'Ιακώβου: τόν
ρώτησε η γρηά Γερτρούδη.
— Βέβαια, θα το απαντήσω.
— Πότε;
— Άς περάσουν πρώτα μερικές ημέρες.
Την άλλη μέρα, χάρις στη Γερτρούδη, που με περηφάνεια διέδωσε την μεγάλη είδηση, όλοι στο χωριό ήξεραν ότι ο 'Ιακώβος Γκραντέν έγινε υπολοχαγός των Ουσσάρων και Ιππότης της Λεγεώνας της τιμής.

— Δέν θ' απαντήσετε στις επιστολές του 'Ιακώβου: τόν
ρώτησε η γρηά Γερτρούδη.
— Βέβαια, θα το απαντήσω.
— Πότε;
— Άς περάσουν πρώτα μερικές ημέρες.
Την άλλη μέρα, χάρις στη Γερτρούδη, που με περηφάνεια διέδωσε την μεγάλη είδηση, όλοι στο χωριό ήξεραν ότι ο 'Ιακώβος Γκραντέν έγινε υπολοχαγός των Ουσσάρων και Ιππότης της Λεγεώνας της τιμής.

Είχε νυχτώσει πια.
Ο 'Ιακώβος Γκραντέν φορώντας τη στρατιωτική του στολή και το σπαθί του στη μέση του, ακολουθούσε με γρήγορο βήμα το δρόμο που οδηγεί από το Βλαινκούρ στο Μαρέλ. Είχε πάρει εύκολα δίμηνη άδεια και έπειτα από λίγα λεπτά θα έφτανε στο Μαρέλ όπου θα είχε την εύτοχία να βρή απρόοπτα το νουνό του και την 'Ιωάννα, στους οποίους δέν είχε προαναγγείλει την επιστροφή του.

Για μία στιγμή στάθηκε σ' ένα σημείο του δρόμου που ποτέ του δέν τ' είχε ξεχάσει. Ήταν το μέρος όπου τόν είχαν αποχαιρετήσει κατά την αναχώρησή του οι φίλοι του... Τό μέρος όπου είχε αποθέσει στο μέτωπο της 'Ιωάννας τ' πρώτο του έρωτικό φίλημα.

— Άγαπημένη μου 'Ιωάννα! ψιθύρισε.
Κι έριξε ένα βλέμμα στον Μαύρο Λόφο, συλλογιζόμενος τόν Λυκογιάννη.

— Έπειτα εξακολούθησε το δρόμο του και σ' λίγο έφτανε μπρός στο σπίτι του 'Ιακώβου Βαγιάν, του νουνού του.

Στάθηκε μία στιγμή μπροστά σ' αυτή την πόρτα, για να συνέλθω κάπως από τη συγκίνησή του. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά κι η χαρά της επιστροφής τον ταράζονταν από την ανησυχία που τόν κατείχε προ όχτω μηνών. Τό μέτωπό του είχε ρυτιδωθεί και, χωρίς να θέλη, η σκέψις του είχαν γίνει θλιβερές. 'Αδιάκοπα επανέλαμβαν: 'Γιατί ή επιστολές μου έμεναν χωρίς απάντησι;

Βαθειά σιωπή επικρατούσε μέσα στο σπίτι. Δέν άκούγ'ταν ούτε ο παραμικρός θόρυβος... Καί όμως φαινόταν φως από τό παράθυρο της τραπεζαρίας.

Η Γερτρούδη έμενε τώρα κοντά στον 'Ιακώβο Βαγιάν ως τις έννεα για να του κρατάη συντροφιά.

— Κύριε, έλεγε το βράδυ εκείνο στο γέρο δήμαρχο, είνε τώρα όχτω μέρες που επιστρέψατε και ακόμα δέν απαντήσατε στον βαφτιστικό σας.

— Ο γέρος έθ'γαλε ένα στεναγμό.
— Καλά λές, Γερτρούδη, ψιθύρισε.

— Καταλαβαίνω ότι σ'άς είνε δύσκολο να τόν πληροφορήσετε για τό φοβερό δυστύχημα που μάς χτύπησε! 'Αλλά, όπως κι' αν έχη, άργά ή γρήγορα, πρέπει να τό μάθη.

— Ναί, Γερτρούδη, πρέπει... 'Αλλά τί να σοι πώ... Δέν μπορώ... Κάθε φορά που πιάνω την πέννα, πέφτει από τό χέρι μου.

— 'Ισως απόψε μπορέσετε, κύριε δήμαρχε. Για δοκιμάστε...

— Έστω!

— Άμέσως ή Γερτρούδη έσπευσε να του φέρη χαρτί, πέννα και μελάνη.

— Άφού σημείωσε την ήμερομηνία στο χαρτί, ο δήμαρχος άρχισε να γράφει:

— Άγαπητή μου 'Ιακώβε...
Την ίδια στιγμή όμως, αυτός, προς τόν οποίο έγραφε ο

δήμαρχος, χτύπησε την πόρτα.

— Θεέ μου! είπε η Γερτρούδη φανερώνοντας την δυσρέσκεία της. Ποτέ δέν σ'άς αφήνουν ούτε μία στιγμή πο-
χο. Μου φαίνεται πως αυτό τό γράμμα δέν θα τελειώσει ποτέ.

— Ποιός να είνε τέτοια ώρα; ρώτησε ο γέρο δήμαρχος.
— Ποιός ξέρει; 'Υπάρχουν άνθρωποι που έννοούν να νο-
χλούν τούς άλλους σ'ε κάθε στιγμή.

— Πήγαινε ν' άνοιξης, Γερτρούδη.

— Πηγαίνω, κύριε δήμαρχε. 'Αλλά να είντε βέβαιος πως όποιος κι' αν είνε, θα τόν δεχτώ όπως τού αξίζει.

Και ή αγαθή χωρική, μουρμουρίζοντας, πήγε ν' άνοιξη.

— 'Αλλά, έπειτα από μία στιγμή, ξαναγύρισε κατάπληκτη και ξετρελλανμένη.

— 'Ω! κύριε δήμαρχε! φώναξε αναπνέοντας με δυσκολία.

— Τί είνε;

— 'Εκείνος! Είν' εκείνος! απάντησε ή γρηά Γερτρούδη έν'ό άφθονα δάκρυα κυλούσαν από τά μάτια της.

— Ο 'Ιακώβος Βαγιάν αναπήδησε από τη θέσι του, έν'ό 'Ιακώβος Γκραντέν έμπαινε στο σαλόνι.

— 'Ιακώβε! Παιδί μου! φώναξε ο γέρος.

— Νουνέ μου! Πατέρα μου! απάντησε κατασυσπλημ-
νός ο νεαρός υπολοχαγός, πέφτοντας στην αγκαλιά του γέρου δημάρχου.

— Αυτή τη στιγμή είχα πάρει την πέννα για ν' απαντήσω στις επιστολές σου, είπε ο 'Ιακώβος Βαγιάν ανερχόμενος σιγά-σιγά από τη μεγάλη του συγκίνησι. 'Αλλά να που ήρθες...

Δέν έχουμε πια ανάγκη από χαρτιά και καλντεν-
ρια. 'Ιακώβε, παιδί μου, σ'ε συγγαίρω... Είμαι κατενθου-
σμένος με σένα και μπορώ να σοι εκφράσω έλευθερά όσα μου τό θαυμασμό...

Στά γράμματά σου δέν μου λές για τό κατορθώματά σου, αλλά εγώ τά μαντεύω... Φέρθηκες σ'ήρωας, σαν άληθινό παιδί της Γαλλίας... Καί την απόδειξη αυτού, παιδί μου, την βλέπω στο βαθμό σου και στο σταυρό της Λεγεώνας της Τιμής, ο οποίος δέν δίδεται παρά μόνο στους γενναίους των γενναίων.

Ο νεαρός αξιωματικός εξαφνιάστηκε μη βλέποντας την 'Ιωάννα κοντά στον πατέρα της, αλλά δέν έτόλμησε να κάνει λόγο γι' αυτή. Καθώς όμως κούτταξε τώρα πιο προσεχτικά τό γέρο δήμαρχο, έλεγε μέσα του:

— Πόσο γέρασε! Πόσο καταβεβλημένος φαίνεται!

Τη στιγμή που ο γέρο δήμαρχος πλησίασε για να κούτ-
ξη τό σταυρό του, τά βλέμματα του νέου έπεσαν στην κοι-
τιδόχνη του και είδε εξαφνισμένος ότι δέν είχε σ' αυτή, ό-
πως πάντα, την κόκκινη ταινία του παρασήμου του.

— Νουνέ, ρώτησε, γιατί δέν φοράτε σήμερα τη ροζέτα σας;

— Ο 'Ιακώβος Βαγιάν, άκούγοντας την έρώτησι αυτή, ανασκίρτησε.

— Έπειτα, με φωνή θλιμμένη, απάντησε:
— Δέν τη φοράω πια.

— Δέν τη φοράτε πια; ρώτησε ο νέος εξαφνισμένος. Μά γιατί;

— Θα τό μάθης, 'Ιακώβε, πρέπει να τό μάθης, απάντησε ο γέρο δήμαρχος.

Και, γυρίζοντας προς την υπηρέτρια, έπρόσθεσε:
— Γερτρούδη, ανέβα στο δωμάτιό μου... Ξέρεις ποιά έ-
βαλα τό αντίγραφο της επιστολής. Πήγαινε να μου τό φέρ-
ης...

Η Γερτρούδη βγήκε άμέσως έξω. Τότε ο γέρος έπεσε βαρύν στην πολυθρόνα του, έν'ό ο 'Ιακώβος Γκραντέν, ά-
κίνητος και σιωπηλός, στεκόταν μπροστά του, περιμένον-
τας άνυπόμονα. Έννοούσε ότι κάτι τρομερό επρόκειτο να του αποκαλυφθή, άκουγε κιόλας τόν κεραυνό να μουγγρι-
ζη πάνω άπ' τό κεφάλι του, έτοιμος να τόν χτυπήσει.

Η Γερτρούδη ξαναγύρισε σ'ε λίγο φέρνοντας τό αντίγρα-

φο της επιστολής της 'Ιωάννας, φυλαγμένο σ' ένα φακέλλο.

— Δόστην στον 'Ιακώβο, είπε ο δήμαρχος.
Με χέρι που έτρεμε ο νέος πήρε τό χαρτί.

Μά μόλις τό διάβασε, έθ'γαλε μία φωνή βαθεία και κλο-
νίστηκε. 'Ασφαλώς δέ θα έπεφτε κάτω αν δέν πρόφτανε να σπριχθή στο τραπέζι.

Είχε γίνει κατάχλωμος, όλα του τά μέλη έτρεμαν και τά μαλλιά του είχαν άνορθωθεί.

— Όταν ο γέρο δήμαρχος, έπειτα από άρκετή ώρα, πρόσε-
ξε πως ο 'Ιακώβος άρχισε να συνέχεται κάπως και μπο-
ρούσε να τόν άκούση, τού έλεγε:

— 'Ιακώβε, ή λίγες αυτές γραμμές, τις οποίες διάβασες, σοι είπαν τά πάντα. Τις άντέγραψα από την πρωτότυπη έ-
πιστολή, ή οποία βρίσκεται τώρα στα χέρια της δικαιοσύ-
νης. 'Αλλοτε, θα σοι διηγηθώ λεπτομερώς τί συνέβη. 'Η

δυστυχία αυτή που μάς χτύπησε τόσο σκληρά και τούς δυο, δέν με άποτελείωσε έμένα που είμαι γέρος. 'Εσύ είσαι νέος, παιδί μου, έχεις ένα λαμπρό μέλλον μπροστά σου και θα την υποφέρης με περισσότερη γενναιότητα κι' ύπομονη. 'Αλ-
λοίμονο!... Είνε πολύ λίγες ή μέρες της εύτυχίας σ' αυτό τόν κόσμο, έν'ό ή μέρες της δυστυχίας είν' άμέτρητες...

— Πέθανε!... Θεέ μου, δέν θα την ξαναβδω πια! είπε ο δυστυχισμένος 'Ιακώβος Γκραντέν με φωνή πνι-
μένη.

— Έπειτα σωριάστηκε σ'ε μία καρέκλα και κρύ-
θοντας τό πρόσωπό του μέσα στα χέρια του, άνα-
λόγηκε σ'ε δάκρυα.

Η άπελπισία του ήταν βαθεία, άπερίγραπτη τρομακτική.

Ο γέρο δήμαρχος τόν άφησε να κλάψη χωρίς να ταραχή τη λύπη του. Σ'ε λίγο, όμως, βλέπον-
τάς τόν να σηκώνη τό κεφάλι του, τού είπε με φωνή θλιμμένη:

— Παιδί μου, καταλαβαίνεις τώρα γιατί δέν φο-
ράω τό παρασήμό μου; Μετά τό θάνατο της φω-
χής μου κόρης, που άτιμάστηκε από ένα τέρας

μπορώ πια να φέρω στην κοιτιδόχνη μου τη ρο-
ζέτα της Λεγεώνας, που είνε σύμβολο τιμής;

Ο 'Ιακώβος Γκραντέν ανασκίρτησε και με φω-
νή βαθεία απάντησε:

— Ναί, ναί, καταλαβαίνω.

— Έπειτα, άποσπώντας άπότομα τό σταυρό άπ'ε
τό στήθος του, έπρόσθεσε:

— Για την 'Ιωάννα τόν έφερα και θα τόν φυλά-
ξω για να τη θυμάμαι; Μετά ά κανέναν πια δέν θα τόν διή πάνω στο στήθος μου! Καθώς έσύ, πα-
τέρα μου, θέλω να φέρω αιώνιως τό πένθος της

τιμής της, ή όποια εξυθερίστηκε τόσο χυδαία.

— Γερτρούδη, έπρόσθεσε άπευθυνόμενος στη γρηά υπηρέτρια, έχω αφήσει τά παλιά χωριάτικα πα-
πούτσια μου στην άγροικία όπου εργαζόμουν. Θα π'ας να μου τά φέρης αύριο γιατί μ' αυτά που φο-
ράω, δέν θέλω πια να παρουσιαστώ σ'ε κανένα.

ΣΤ'

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗ

Κατά τά μεσάνυχτα, καθισμένοι ο ένας άπέναν-
τι στον άλλο, με τά μάτια κατακόκκινα από τά δάκρυα, ο παλαιός λοχαγός κι' ο νεαρός ύπο-
χαγός κουβέντιαζαν ακόμα.

— 'Ωστε έλεγε ο 'Ιακώβος Γκραντέν με φωνή πνιμμένη, πρέπει να τό παραδεχθώ επιτέλους. 'Ο ένοχος, ο αίτιος της συμφοράς μας είνε ο Λυκογιάννης.

— 'Όπως κι' έσύ, έτσι κι' εγώ άμφέβαλλα στην άρχή, ά-
πάντησε ο γέρο λοχαγός. Δέν ήθελα να πιστέψω ότι ο Λυ-
κογιάννης είνε ένοχος. 'Αλλά ή λίγες γραμμές που με τρε-
μάμενο χέρι χάραξε ή δυστυχισμένη μου κόρη, με έπεισαν.

— Έχεις δίκιο, νουνέ...

— Καί όμως, τί παράδοξο πλάσμα που είνε αυτός ο Λυ-
κογιάννης. 'Έχει προικιστή από τη φύσι με τά ευγενέστε-
ρα αίσθηματά και με τά πιο κτηνώδη πάθη. Έσωσε από βέβαιο πνιγμό τό παιδάκι του Βλαινκούρ, έσωσε την δε-
σποινίδα ντε Σιμεζ από τόν τρομερό κίνδυνο και, έκτός αυτών, λίγο καιρό μετά τό έγκλημά του κατά της 'Ιωάν-
νας, όπως σοι διηγήθηκα, είδε τόν πρώτο αξιωματικό που με χτύπησε και τόν έριξε κάτω δίνοντάς του μια γερή

γροθιά, για να έκδικήση έμένα, τόν πατέρα του θυμάτός του!

— Θα θυμάστε βέβαια ότι, την ήμερα της αναχωρήσεώς μου, έπηρε τό χέρι μου και τό χέρι της 'Ιωάννας και τά

ένωσα.

— Ναί, και μάλιστα μου φάνηκε πολύ παράδοξο αυτό...
— Είχε μαντέψει ότι αγαπούσα την 'Ιωάννα; ψιθύρισε ανασπνάζοντας ο 'Ιακώβος Γκραντέν. Καί όμως αυτό δέν τόν έμπόδισε να πραγματοποιήση τό άτιμο σχέδιό του.

— Τά κτήνη δέν έχουν σκέψι, παιδί μου. Μονάχα τά έν-
στικτά τους τά οδηγούν...

— Καί λέτε ότι προ τεσσάρων ήμερών του κάκου προσ-
παθούν να τόν συλλάβουν;

— Ναί, έχουν κάνει όλο τό δάσος άνω κάτω. Καί δέν ξέ-
ρω πόσες διμοιρίες χωροφυλάκων έχουν περικυκλώσει τό Μαύρο Λόφο. Είνε βέβαιοι ότι κρύβεται εκεί, σ'ε κάποια τρύπα, σ'ε κάποια σπηλιά... 'Επειδή μάλιστα θέλουν να τόν συλλάβουν ζωντανό, φοβούνται μήπως δέν άποφασίση να βγή από την τρύπα του και προτιμήση να πεθάνη της πεί-
νας. Δέν σκοπεύουν να τόν καταδικάσουν, γιατί, όπως λέ-
νε, δέν έχει συνείδησι των πράξεών του. Θέλουν μόνο να τόν κλείσουν στη φυλακή και να προσπαθήσουν, αν αυτό είνε δυνατό, ν' άναπτύξουν τό πνεύμα του, να τόν εξημε-
ράσουν...

— 'Ο δυστυχισμένος ίσως θα προτιμήση να πεθάνη από την πείνα, παρατήρησε ο 'Ιακώβος Γκραντέν.

— 'Α! 'Όσο γι' αυτό, λίγο με μέλλει! είπε ο γέρο δήμαρχος.

— 'Όχι, πρέπει να ζήση για να γνωρίση τουλάχιστον τις τύψεις της συνεισθεσώς του.

— 'Ιακώβε, σ'ε παρακαλώ, άς μ'ην κάνουμε πια λόνο γι' αυτόν.

Και, άφού σηκώθηκε, έπρόσθεσε:

— 'Εξ άλλου πλησιάζει μία μετά τά μεσάνυχτα. Είνε ώρα να κοιμηθούμε...

Ο νεαρός υπολοχαγός μπήκε στο δωμάτιο, τό όποιο του είχε ετοιμάσει στο Ισόγειο ή Γερτρούδη κι' ο γέρος άποσύρθηκε στο δικό του.

Την άλλη μέρα τό πρωί, ο 'Ιακώβος Γκραντέν, όταν σηκώθηκε, ντύθηκε γρήγορα- γρήγορα και πήγε να συναντήση τό νουνό του, ο όποιος περι-
φερόταν στον κήπο.

— Έσφίξαν με θερμότητα τά χέρια τους, χωρίς να πούν ούτε λέξι. Κ' οι δυο βασανίζοντουσαν από τις πιο θλιβερές σκέψεις.

Η Γερτρούδη τούς κάλεσε σ'ε λίγο να προγευ-
ματίσουν. Όταν τελείωσαν, ο 'Ιακώβος Γκραντέν σηκώθηκε λέγοντας:

— Θα βγώ έξω.

— Θα πάς στην άγροικία του παλιού σου έ-
φέντη;

— 'Όχι.

— Θα π'ας να δ'ης τούς φίλους σου;

— 'Όχι.

— 'Α! Ποιά σκοπεύεις λοιπόν να π'ας;

— Θα π'ας κατά τόν Μαύρο Λόφο!

— Καί τί σκοπεύεις να κάνης;

— Τίποτε.

— 'Ιακώβε, σίγουρα έχεις κάποιο σχέδιο.

— Δέν ξέρω ακόμα τίποτα. 'Αντίο, νουνέ.

— Στα καλά, παιδί μου.

Καί ο νεαρός υπολοχαγός βγήκε έξω.

Όταν έστάσε σ'ε τό πρόπαιος του Μαύρου Λό-
φου, τόν βρήκε περικυκλωμένο από παντού. Περί-
τώς σαράντα χωροφύλακες, με τά όπλα τους έ-
τοιμα, πολυκόχνησαν σαν φρούριο τό βάχο, έχοντας έπι-
κεφαλής έναν άνθεμομόραγο.

Ο 'Ιακώβος Γκραντέν, που είχε ξαναφορέσει τά χωριά-
τικα ρούχα του, πλησίασε τόν αξιωματικό της χωροφυλα-
κής και τόν ρώτησε μ'ε ευγένεια:

— Δέν μου λέτε, κύριε, ίσως να στάθηκε πιο εύχερός σ'ήμερα;

— Ο άνθεμομόραγος έριξε ένα περιφρονητικό βλέμμα προς τόν χωρικό που τολμούσε να τόν ενοχλή.

— Έν πάραυτα, πως είσαι τόν ρώτησε.

— Είμαι από τό Μαρέλ, κύριε, και ονομάζομαι 'Ιακώ-
βος Γκραντέν. 'Όπως και σύ, έχω την τιμή να είμαι στρα-
τιώτης.

Ο άνθεμομόραγος έγινε κατακόκκινος.

— Πάει, είπε. Είστε ο κύριος 'Ιακώβος Γκραντέν, ο υ-
πολοχαγός των Ουσσάρων;

— 'Όλος κι' όλος.

— 'Ω! λοχαγέ μου, συγγαίρητε με.

Ο 'Ιακώβος τού έδωσε τό χέρι του και τού είπε:

— 'Α μπά! Τέτοια ασημάδια πράγματα!

— Βρίσκομαι σ'ε πολύ δύσάρεστη θέσι, εξακολούθησε ο

αξιωματικός της χωροφυλακής και, μά την αλήθεια, δεν ξέρω πια τι να κάνω. Είπε τώρα πέντε μέρες που βρίσκομαστε εδώ για να συλλάβουμε τον Λυκογιάννη και τίποτε ακόμα. Μοφ φαίνεται ότι δεν θα το κατορθώσουμε.

— "Ιωσ."

— Συλλογίστηκα να τινάξω όλο το λόφο στον αέρα!

— Δύσκολη δουλειά, ή οποία δεν θα σάς ωφελήσει σε τίποτε, γιατί, καθώς μου είπαν, έχετε διαταγή να συλλάβετε τον Λυκογιάννη ζωντανό.

— Πραγματικά.

— Αν μου επιτρέπετε, είπε ο 'Ιάκωβος Γκραντέν, θα προσπαθήσω να σάς βοηθήσω.

— "Ω! πολύ ευχαρίστως... 'Αλλά με ποιόν τρόπο;

— "Εν πρώτοις, πιστεύετε ότι ο άγριος βρίσκεται εκεί πάνω;

— Ναι, είμαι βέβαιος γι' αυτό... Τον είδαν σήμερα δυο χωροφύλακες.

— Σε ποιο μέρος;

— "Εκεί, απάντησε ο ανθυπομάρχαρος, δείχνοντας μια από τις προεξοχές του βράχου.

— "Ω! τότε το πράγμα είν' εύκολο. Θα σάς ειπαν βέβαια ότι ο Λυκογιάννης μ' αγαπά πολύ;

— Ναι, βέβαια. 'Αλλ' αυτό δεν τον εμπόδιζε...

— "Ω! σάς παρακαλώ!... τον διέκοψε ο 'Ιάκωβος.

Και, γυρίζοντας το κεφάλι του αλλού για να σκουπίσει ένα δάκρυ, επρόσθεσε:

— Θα κάνω μια δοκιμή...

Διατάξετε άμεσα τους άνδρες σας ν' απομακρυνθούν και να κρυφτούν.

Ο ανθυπομάρχαρος έδωσε τη διαταγή αυτή και οι χωροφύλακες έσπευσαν να την εκτελέσουν.

Τότε ο 'Ιάκωβος Γκραντέν τέν σκαρφάλωσε στο βράχο και σε λίγο βρισκόταν στο όροπέδιο.

Εκεί, με φωνή δυνατή, φώναξε:

— Λυκογιάννη!... "Ε! Λυκογιάννη!

Η ήχη των βράχων επανέλαβε: Λυκογιάννη! Λυκογιάννη!

Ο 'Ιάκωβος Γκραντέν περίμετε δυο-τρία λεπτά κι' έπειτα θαναφώνησε:

— Λυκογιάννη!... "Ελα λοιπόν...

Τη φορά αυτή, μια δυνατή φωνή, που έβγαине μ' απ' τους βράχους, του απάντησε:

— "Ιάκωβε! 'Ιάκωβε!...

Και σε λίγο ο Λυκογιάννης φάνηκε, κάτω απ' το όροπέδιο να θγαίνει απ' την γνωστή μας τρύπα του γκρεμού. Πηδώντας κατόπιν ανάλαφρα στις προεξοχές των βράχων, έτρεξε να ριχτεί στην αγκαλιά του φίλου του.

Αλλά ο 'Ιάκωβος Γκραντέν τραβήχτηκε πίσω ένα βήμα και ο άγριος, αντικρύζοντας το αυστηρό του βλέμμα, άπομεινε κατάπληκτος.

Η χαρά που ήταν ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του εξαφανίστηκε με μιας και δυο δάκρυα κύλησαν απ' τα μάτια του.

— "Ιάκωβε! Ψιθύρισε με φωνή τσακισμένη.

Ο νεαρός ύπολοχαγός κατάλαβε ότι αν άφηνε το Λυκογιάννη ν' απομακρυνθεί, δεν θα μπορούσε να τον κάνει επιστρέψει. Κρύβοντας λοιπόν την αποστροφή του, έδωσε στον άγριο το χέρι του το οποίο εκείνος άρπαξε με λαχτάρα και γέμισε φιλήματα.

Επειτα του είπε:

— "Ελα, Λυκογιάννη, άς κατεβούμε τώρα.

Ο Λυκογιάννης έρριξε γύρω του ένα έρευνητικό βλέμμα και μη βλέποντας τίποτε που θα μπορούσε να τον ανησυχήσει, άκολούθησε μ' έμπιστοσύνη τον 'Ιάκωβο.

Όταν κατέβηκαν τη φυσική σκάλα του όροπεδίου, ο ύπολοχαγός έπηρε από το χέρι τον άγριο και τον παρέσυρε γρήγορα σε απόστασι περισσότερη των εκατό μέτρων. "Ετσι άπείχαν πια αρκετά από τον Μαύρο Λόφο κ' οι χωρο-

φύλακες θα μπορούσαν εύκολα να έμποδίσουν την ύποληψι του Λυκογιάννη.

— "Ιωάννα... ποτάμι... είπε ξαφνα ο άγριος, κουνώντας συγχρόνως τα χέρια του σαν να κολυμπούσε.

Ο 'Ιάκωβος πάρεξηγηση τι ήθελε να του πη ο Λυκογιάννης. Νόμισε ότι του έλεγε: "Η 'Ιωάννα ρίχτηκε στο ποτάμι και πνίγηκε". Και μη μπορώντας πια να συγκροτήσει την άποστροφή του, φώναξε:

— Χωροφύλακες, εμπρός!

Αυτοί εξώρμησαν άμέσως από τα μέρη όπου ήσαν κρυμμένοι και περικύκλωσαν τον άγριο.

Ο Λυκογιάννης άνασκήρτησε. Βλέποντας όμως ότι ήτα περικυκλωμένος από παντού δεν προσπάθησε ν' αντίσπερθε. Γύρισε μόνο προς τον 'Ιάκωβο και του έρριξε ένα βλέμμα που έκλεινε τόση θλίψη και τόση μομφή, ώστε εκείνη συνταράχθηκε ως τα βάθη της ψυχής του.

— Λοχαγέ μου, του είπε ο αξιωματικός της χωροφυλακής, ποτέ δεν θα ξεχάσω τη μεγάλη χάρη που μου κάνατε.

— Πάρτε τον! Πάρτε τον! φώναξε ο 'Ιάκωβος.

Και έξαιρετικά ταραγμένος άπομακρύνθηκε. "Ενωθεί ντροπή, σαν να είχε κάνει κάποια κακή πράξη!

Επειτ' από λίγες ώρες, όλοι στο Μαρέλ και στα πεύχωρα ήξεραν ότι ο Λυκογιάννης είχε συλληφθεί. Κι' έλεγαν μεταξύ τους:

— Αυτό όφείλεται στον ύπολοχαγό 'Ιάκωβο Γκραντέν, ο οποίος κατώρθωσε να τον βγάλει από την τρύπα του και να τον παραδώσει στα χέρια των χωροφύλακων.

— Ο νέος αυτός επρόσθεσε μια καλή πράξη στα τόσα κατορθώματά του, είπε ο Λ. Βιολέν στην κόρη του, ένώ ήπτευαν κ' οι δυο για να πάνε να έπισκεφθούν τη βουλή ντε Σιμέζ στον πύργο της, στον οποίο είχε έσπευσει γυρίσει μετά το τέλος του πολέμου.

Z'

ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Τέσσερες μέρες πέρασαν μετά τη σύλληψι του Λυκογιάννη.

Ο 'Ιάκωβος Βαγιάν έλειπε στο δημαρχείο και ο 'Ιάκωβος Γκραντέν ήταν μόνος στο γραφείο του κι' έγραφε.

Ξαφνα, ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ή Γερτρούδη συγκινημένη. Πλησίασε και μπήκε μέσα ή Γερτρούδη συγκινημένη. Πλησίασε και μπήκε μέσα ή Γερτρούδη συγκινημένη.

το νέο και του είπε με φωνή συγκινημένη:

— Κύριε 'Ιάκωβε, ήρθε ή δεσποινίς 'Εριέττα ντε Σιμέζ και θέλει να σάς μιλήσει.

— Η δεσποινίς ντε Σιμέζ; είπε ο 'Ιάκωβος, ο οποίος σηκώθηκε εξαφνισμένος. Μά δεν μπορώ να τη δεχτώ εδώ στο δωμάτιό μου.

— Γιατί λοιπόν, κύριε Γκραντέν; ψιθύρισε ή 'Εριέττα, ή οποία παρουσιάστηκε στην πόρτα.

— "Ω, δεσποινίς! ψιθύρισε ο 'Ιάκωβος.

Είπε σπουδαία ανάγκη να κουβεντιάσω μερικές στιγμές μαζί σας, εξακολουθήσε ή 'Εριέττα. Και μου φαίνεται ότι γι' αυτό θα είμαστε καλύτερα στο δωμάτιό σας απ' όπου δηποτε άλλου.

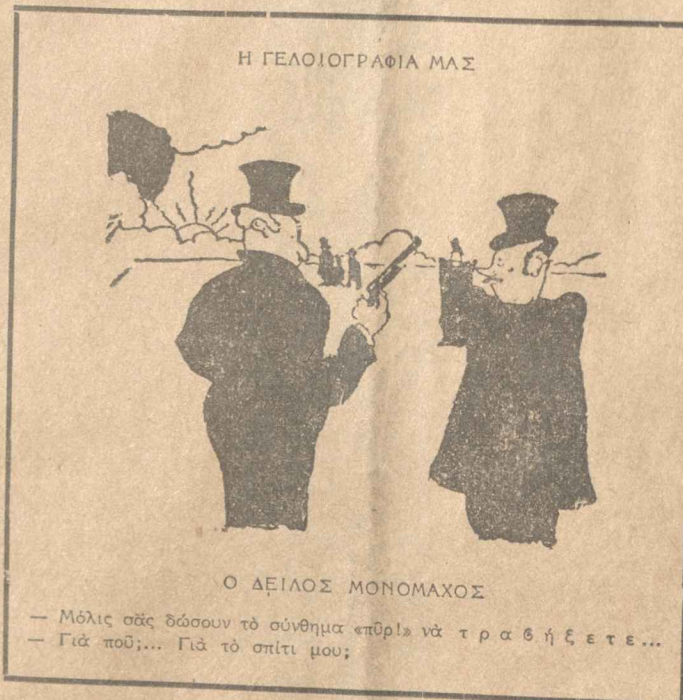
— Όπως θέλετε, δεσποινίς.

Η νέα μπήκε μέσα και ή Γερτρούδη έφυγε άμέσως, κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Ο 'Ιάκωβος έσπευσε να προσφέρει στη νεαρά έπισκέπτρια την μοναδική πολυθρόνα του δωματίου, ενώ εκείνη τον κύτταξε με περιέργεια.

— Θα ξαφνιαζέστε, δεσποινίς, που με βλέπετε μ' αυτά τα ρούχα, είπε ο 'Ιάκωβος. Περιμένετε βέβαια ν' αντικρύσετε τον ύπολοχαγό των Ουσσάρων και όχι ένα χωρικό.

— Τα ρούχα δεν κάνουν τον άνθρωπο, κύριε... "Ωστόσο, όμολογώ ότι ξαφνιασθήκα κάπως.

— Όταν ή καρδιά ύποφέρει, δεσποινίς, και πενθεί κανείς

μία εύτυχία που χάθηκε για πάντα, δεν πρέπει να έχη μπροστά στα μάτια του πράγματα που τον κάνουν περίφανο ή ματαιοδοξό...

— "Α! καταλαβαίνω, κύριε, καταλαβαίνω, απάντησε ή νέα, δίνοντας του το χέρι.

Η 'Εριέττα ντε Σιμέζ ήταν χλωμή και το βλέμμα της φαίνονταν άνησυχο και ταραγμένο. Από τη σκόνη που έβλεπε κανείς στα παπούτσια της και στα ρούχα της, κατάλαβαινε ότι είχε έρθει πεζή από το Βακούρ.

Αφού κάθησε, είπε στον 'Ιάκωβο:

— Μη σπεύσετε να με καταδικάσετε για το διάθημά μου, αν σας πω ότι ήρθα εδώ εν άγνοια της μητέρας μου και σκεδόν κρυφά. Η μητέρα μου έχει πάει στο 'Αρεβίλ κι' εγώ έπωφελήθηκα της άπουσίας της και βγήκα από μια μικρή πόρτα του κήπου. "Ω! ξέρω ότι είνε κακό ν' άπατά κανείς την μητέρα του, άλλ' υπάρχουν πράγματα τα οποία δεν μπορώ να της πω... 'Εξ άλλου, κύριε, ο σις όπός της έπισκέψέως μου είνε καλός και ή συνείδησίς μου τον έπιδιοκίμαζει...

— Δεσποινίς, είπε ο 'Ιάκωβος, δεν έχω δικαίωμα να κρίνω ή να καταδικάσω καμμία από τις πράξεις σας.

— Κύριε Γκραντέν, είπε ή 'Εριέττα, ήρθα εδώ να σάς μιλήσω για τον Λυκογιάννη...

— Για τον Λυκογιάννη! φώναξε ο 'Ιάκωβος άναπηδώντας απ' την καρέκλα του.

— Οι χωροφύλακες τον συνέλαβαν και τον έπηγαν στο 'Εσπινάλ, κι' εκεί τον έκλεισαν στη φυλακή, είπε ή 'Εριέττα. "Ωστόσο δεν έχω κανένα φόβο... Η δικαιοσύνη, όσο αυστηρή κι' αν είνε, δεν θα μπορέσει να τον καταδικάσει. 'Εξ άλλου, πρόσθεσε με φωνή δυνατή— είμ' εγώ εδώ για να τον υπερασπιστώ.

Ο νεαρός ύπολοχαγός έμεινε κατάπληκτος.

— Κύριε Γκραντέν, εξακολουθήσε ή 'Εριέττα με ταράχη που μεγάλωνε ολοένα, έχετε ότι ο Λυκογιάννης μου έσωσε τη ζωή... Ξέρετε επίσης και τ' άλλα κατορθώματά του... Και όμως τον κατηγορούν και τον θεωρούν ένοχο, γιατί δεν μπορεί να υπερασπιστεί τον εαυτό του... Λοιπόν, έρχομαι εγώ να πω σε σάς που δείξατε γι' αυτόν άλλοτε τόση φιλία κι' αγάπη: ο Λυκογιάννης είνε άθως!

— Μονάχα έσείς τον υπερασπιζόσαστε, δεσποινίς, είπε ο 'Ιάκωβος.

— Τον υπερασπιζόμαι, γιατί εγώ μόνο μπορώ να τον υπερασπιστώ. 'Αλλά σε λίγο, κύριε, θα πεισθώ για την άθωότητά του και θα του ξαναδώσετε τη φιλία σας. Κύριε Γκραντέν, μια πλάνη της 'Ιωάννας έγινε αίτια του θανάτου της. Ο Λυκογιάννης θέλησε να τη σώσει. Δυστυχώς όμως το ρεύμα του ποταμού ήταν πολύ δυνατό και παρέσυρε την δυστυχισμένη μνηστή σας, πριν ο άγριος προφτάσει να την πιάσει.

— 'Αλλά αυτό που μου λέτε, δεσποινίς, κανένας άλλος δεν το ξέρει.

— Πιθανόν, αφού κανένας άλλος δεν βρισκόταν εκεί. 'Αλλά τί σημαίνει αυτό; Εκείνη που θέλω να σάς αποδείξω εγώ είνε ότι ο Λυκογιάννης είνε άθως και ότι ή 'Ιωάννα Βαγιάν πριν πεθάνει δεν σιγματίστηκε από την ατιμία.

— Πώς; φώναξε ο 'Ιάκωβος, τρέμοντας και χλωμαίζοντας.

Επειτα, κουνώντας θλιβερά το κεφάλι του, έπρόσθεσε:

— Υπάρχει το γράμμα της 'Ιωάννας και στον κήπο, κοντά στη σκάλα, ανακαλύφθηκαν ίχνη γυνών ποδιών.

— Κύριε Γκραντέν, είπε ή 'Ιωάννα με ζωηρό τόνο, αυτό φανερώνει ότι ο Λυκογιάννης έπαιξε κατά την τρομερή εκείνη νύχτα σπουδαίο ρόλο. Αυτό ακόμα αποδεικνύει και την θλιβερή πλάνη της 'Ιωάννας. Η δυστυχισμένη ήταν ταραγμένη, τρελή από τον τρόμο της όταν συνήλθε από τη λιποθυμία της. Βλέποντας το σκυλάκι της πνιγμένο και τον Λυκογιάννη μέσα στο δωμάτιό της, δεν κατάλαβε τί συνέβη... και μέσα στην ταράχη της έβλεπε τί υπέθεσε, τί πίστεψε... Φαντάστηκε πως είχε χάσει την τιμή της και κυριευμένη από τρομερή άπελπισία έγραψε την επιστολή της άπογοστασμού στον πατέρα της κι' έφυγε κατόπιν απ' το σπίτι, άκολουθούμενη από τον άγριο, ο οποίος

μάντεψε το άπαίσιο σχέδιό της.

Ο 'Ιάκωβος Γκραντέν, τρέμοντας σύγκορμος από νευρικό τρόμο, με τα μάτια του διεσταλμένα κι' αναπνεύοντας με δυσκολία, άκουγε άχόρταγα κάθε λέξι που έβγαине από το στόμα της 'Εριέττας.

— Και τώρα, κύριε, του είπε εκείνη, καταλαβαίνετε;

— "Οχι άκόμα, δεσποινίς.

— Πώς; Δεν μαντεύετε;

— "Οχι, το όμολογώ.

Είπε νύχτα καταγίδας, ή άστραπές σχίζουν τον ουρανό κι' ο κεραυνός μουγκρίζει τρομερός. Το παράθυρο της 'Ιωάννας μένει άνοιχτό πίσω από τις κουρτίνες κι' αυτή, αφού έσβυσε το κερί της, άποκοιμήθηκε. Την ώρα εκείνη, ένας άνθρωπος μπαίνει στον κήπο και, στηρίζοντας μία σκάλα στον τοίχο, ανεβαίνει και πηδάει μέσα στο δωμάτιο. Ο μικρός σκύλος θέλει να υπερασπίσει την κυρία του και γαυγίζει, αλλά ο άγνωστος τον πνίγει. Από τα γαυγίσματα ξυπνάει ή 'Ιωάννα και βλέποντας έναν άνθρωπο μέσα στο δωμάτιό της, αρχίζει να φωνάζει σπαραχτικά, ζητώντας βοήθεια... Ένα τρίτο πρόσωπο όρμάει τότε μέσα στο δωμάτιο. Είναι ο Λυκογιάννης, ο σωτήρας της... Καθώς τριγυρίζει κοντά στο σπίτι, σαν να ύποψιαζόταν κάτι, άκουσε τις κραυγές της μνηστής του φίλου του κι' έτρεξε. Ο άλλος, ο ανάνδρος, ο άτιμος, περίτρομος στο αντίκρουσμα του άγριου, το βάζει στα πόδια και φεύγει από κει που ήρθε... "Ετσι, κύριε Γκραντέν, έγινε ή πραγματική σκηνή, αυτό είνε το δράμα όλόκληρο...

— Κ' είν' όλ' αυτά αληθινά; ρώτησε ο νέος κατατρομαγμένος.

— Κύριε Γκραντέν, απάντησε ή 'Εριέττα μ' άξιόπρεπεια, δεν ήρθα εδώ για να σας πω ψέμματα.

— "Ω! 'Ιωάννα!... Φτώχη μου 'Ιωάννα! ψιθύρισε ο νέος με φωνή τρυφερή και λυπημένη.

Επακολούθησε μια μακροά σιωπή.

Τέλος ο 'Ιάκωβος σήκωσε το κεφάλι του και ρώτησε:

— Δεσποινίς, θα μου επιτρέπετε να σας άπευθύνω μια έρώτηση;

— Ευχαρίστως, κύριε.

— Πώς έμάθατε όλ' αυτά τα πράγματα;

Επειτα από ένα μικρό δισταγμό, ή νέα άπάντησε:

— Από τον Λυκογιάννη τον ίδιο.

— Μά πώς, αφού ο Λυκογιάννης δεν ξέρει να μιλά;

— Με διάφορες χειρονομίες, με τα έκφραστικά του βλέμματα και με την επανάληψη των ανοιγμάτων Λυκογιάννης και 'Ιωάννα. Ο άγριος έπαιξε μια όλόκληρη παντομίμα μπροστά μου κι' έτσι τα καταλάβα όλα σαν να ήσαν μπροστά στα μάτια μου.

— "Ωστε, δεσποινίς, είστε βέβαια για την άθωότητα του Λυκογιάννη;

— Και σεις, κύριε Γκραντέν, δεν βεβαιώθηκανε κιόλας γι' αυτό;

— Μοφ μετακόμισα την πεποίθησή σας, δεσποινίς.

— "Α! φώναξε ή νέα, έ αυθόρμητο, ο οποίος έκανε έντυπωση στον ύπολοχαγό, ήξερα πως όταν θα σας μιλούσα θαρχόσαστε με το μέρος μου!

Βέβαια, δεσποινίς. Πιστεύω τώρα κι' εγώ, όπως και σεις, ότι ο άγριος κατηγορήθηκε ο Λυκογιάννης. 'Αλλά τι πρέπει να κάνουμε;

— Κύριε Γκραντέν, μου φάνηκε για την ώρα να θανατώσετε τη φίλη σας και την αγάπη σας στο δυστυχισμένο 'Ιακογιάννη.

— Βλέπω πως ενδιαφέρεστε πολύ γι' αυτόν, δεσποινίς.

— Ναι, μόλις άκουσε αυτό, έγινε κατακόκκινη και χαμήλωσε τα μάτια της.

Τι σημάει αυτό; άναρωτήθηκε από μέσα του ο ύπολοχαγός.

Και με φωνή δυνατή επρόσθεσε:

— Αμφέβολα για τον Λυκογιάννη, τον θεωρώ ένοχο, αλλά τώρα το ξαναδίνω τη φίλη μου, κι' αυτό είνε έλασμο γι' αυτόν τώρα που έχει συλακιστη για ένα έγκλημα που δεν το έκανε.

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΟΚΤΑΒΙΑ

γουδοῦσε γοητευτικά, παίζοντας συγχρόνως κιθάρα. Μά, επειδή ο κόμης δεν έπαυε να της έκδηλωνε κάθε μέρα το θαυμασμό του για τα χαρίσματά της, η νέα, παρ' όλη την αρχική της απλότητα, είχε σχηματίσει μεγάλη ιδέα για τον εαυτό της.

Ένα βράδυ, ο κόμης του Καστελβέτρο, ο οποίος κατοικούσε κοντά στην Πίζα, είχε την ευχάριστη εκπλήξη να δεχτεί στον πύργο του την επίσκεψη ενός νεανικού του φίλου, του κόμητος Φερράντε Μοντάλτο, που είχε να τον δει καμιά είκοσιπενταριά χρόνια, από τότε που πολέμοῦσαν μαζί εναντίον των Γενουσίων. Τὸν δέχτηκε με πολλές τιμές και, μετά το γεῦμα, πού ήταν πολυτελέστατο, η Οκταβία πήρε την κιθάρα της και τραγούδησε γοητευτικά μερικά από τα πιο ωραία τραγούδια της.

Ο Φερράντε θα έφευγε την άλλη μέρα για τη Φλωρεντία, όπου είχε κάποια διπλωματική αποστολή κοντά στο δούκα Λαυρέντιο των Μεδίκων. Ωστόσο ανέθελε την αναχώρησή του, και κατά το τέλος της δεύτερης ημέρας, πήρε ιδιαίτερος τον κόμητα και του είπε χωρίς περιστροφές, ότι δεν μπορούσε να μείνει αναισθητός στα θέληγτρα της Οκταβίας και ότι θα γινόταν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου αν του δόθηκε για σύζυγο. Ο κόμης, αφού σκέφτηκε μια στιγμή, δέχτηκε στο τέλος να του τη δώσει, παρ' όλο που αυτό του στοίχιζε πολύ. Είπε κατόπιν στην κόρη του ότι ο Φερράντε ήταν πολύ πλούσιος, από πολύ μεγάλη οικογένεια και με ισχυρές σχέσεις και ότι αυτά τα πράγματα αξίζουν πολύ περισσότερο από την εφήμερη νεότητα και την ωμορφιά. Η Οκταβία που ήταν ακόμα πολύ άθωα, δέχτηκε να παντρευτεί τον μαρκήσιο. Ο γάμος έγινε βιαστικά και οι δύο σύζυγοι έφυγαν για τη Φλωρεντία.

Μά ο μαρκήσιος άρχισε από την ίδια κιόλας ημέρα του γάμου τους να δείχνεται τρομερά ζηλότυπος. Κρατούσε τη γυναίκα του κλεισμένη και δεν την άφηνε παρά μόνο μια φορά τη βδομάδα να βγαίνει έξω για να πηγαίνει στην εκκλησία, μά και τότε με συνοδεία. Επιπλέον, ο Φερράντε, που τον είχαν πάρει τα χρόνια, δεν μπορούσε να χάριση στη σύζυγό του όλα εκείνα τα χάδια που λαχταρούν' η νέες γυναίκες. Έτσι η Οκταβία έπληττε βαθεία κοντά του, τόσο την ημέρα όσο και τη νύχτα.

Εν' απόγευμα, καθώς έκανε τον περίπατό της στον κήπο που συνεχόταν με το παλάτι του συζύγου της, είδε άξαφνα από μια τρύπα του μαντρότοιχου που τη σκέπαζε κάποιο φύλλωμα, να παρουσιάζεται ένας νεαρός ιππότης καλοκαμωμένος και με πρόσωπο ευχάριστο, ο οποίος της είπε με φωνή σιγαλή, μά με τόνο φλογερό:

— Μαντόνα, μην προσέληθε και μη θυμώσετε με τα λόγια μου. Ονομάζομαι Άσκάνιο και είμαι από καλή οικογένεια. Είνε μια βδομάδα τώρα που είχα την ευτυχία να σας δω στην εκκλησία της Σάντα Μαρία ντε Φιόρ κι' από τότε η μορφή σας δεν μπορεί ν' αποσπασθή από το

πνεῦμα μου. "Αν δεχθίτε να μ' αγαπήσετε όπως σας αγαπώ, δεν θα υπάρχη πιο ευτυχισμένο ζευγάρι κάτω από τον ουρανό της Φλωρεντίας. Αυτό θα σάς είνε, φαίνεται, πολύ εύκολο, γιατί δεν φαντάζομαι ν' αγαπάτε ένα σύζυγο γέρο σαν το μαρκήσιο Φερράντε. "Αν δεχτείτε θα μπορούμε να βλεπόμαστε με την άνεσί μας σ' αυτό το μικρό σπιτάκι που είν' απέναντι σε τούτη την τρύπα του τοίχου, από την άλλη μεριά του δρομάκου. Κανένας δεν θα μάθι τίποτε και μπορώ να σας όρκιστώ ότι δεν θα ντανοήσετε... Καθώς μάλιστα δεν πρέπει ν' αφήνη κανείς να χάνονται η κατάλληλες ευκαιρίες, σάς προτείνω να πάμε κιόλας στο σπιτάκι μας...

Ακούγοντας αυτά τα λόγια η Οκταβία απόμεινε σαστισμένη. Ο νέος ήταν βέβαια όμορφος, μά δεν της άρεσε η βιασύνη του κι' η σιγουράδα που είχε για τη συγκατάθεσή της. Γι' αυτό του απάντησε:

— Άρχοντα Άσκάνιο, δεν αμφιβάλλω για τον έρωτά σας, μά τα λόγια σας με κάνουν να υποθέτω ότι έχετε νηθίσει ως τώρα με εύκολους έρωτες. Μαθετε ότι μια γυναίκα σαν εμένα, ακόμα κι' όταν λαχταρά ν' αγαπηθώ, δεν μπορεί να προδώση τα καθήκοντά της παρά μόνο για

έναν έραστή που θα είνε άξιος της. Πρέπει λοιπόν να γίνετε ο εγός μου και μάθετε ότι έχω για εαυτό μου σέ μεγάλη εκτίμηση.

— Πέστε μου τότε τί θέλετε να κάνω... Σας αγαπώ τόσο ώστε για να πετύχω την ευνοία σας θα δισταζα να δεχτώ να με έλθουν μέσα στον Άρνο, ραμμένο σ' ένα σακί.

— Τώρα μιλάτε καλύτερα, απάντησε η Οκταβία, μά είνε δεν ζητάω τόσο πολλά. Θα ήθελα λοιπόν έναν έραστή που να μπορῇ να συγκρατήση καλύτερα από σας τις όρμες της καρδιάς του και των αισθησέων του. Γι' αυτό, αν θέλετε να γίνετε άξιος μου, σάς προστάζω να παρακολουθήσετε επί μερικούς μήνες τα μαθήματα των σοφών και να αναγορίσετε εδώ με την περιτομή του διδάκτορος της φιλοσοφίας.

— Δέχομαι την δοκιμασία που μου επιβάλλετε, απάντησε ο Άσκάνιος. Και θα καταβάλω τόσο κόπο, λησι ώστε, σ' έξη μήνες, θα ξαναϊδθίτε με το δίπλωμα που απαιτείτε. Μά προηγουμένως, δώστε μου μια έγγυση σαν προκαταβολή της ευτυχίας που με περιμένει...

Και λεγοντας αυτά τα λόγια, την άρπαξε απρόοπτα, την τραβηξατένο φίλημα στα χείλη. "Επειτα έφυγε.

Ξαναγορίζοντας άργα στο παλάτι της, η Οκταβία ένοιωσε τον εαυτό της μεθυμένο από το αγκάλιασμα του νεαρού. Μά η περηφάνειά της υπερίσχυσε και σκέφτηκε ότι είχε φερθή καλά.

Τις άλλες μέρες όμως, η Οκταβία, κλεισμένη μέσα στον πύργο, στη μεναζιά, λαχταρούσε το φίλημα του νεαρού γιόταν σ' έξη μήνες...

Πέντε μήνες πέρασαν έτσι. Στο διάστημα αυτό η Οκταβία αφανίζονταν ολοένα και πιο πολύ από τον ερωτικό πυρετό. Ωστόσο πήγαινε ταχτικά στην εκκλησία. Μια Κυριακή, λοιπόν, καθώς διέσχισε τον πυλώνα της Σάντα Μαρία ντελ Φιόρ, ένας ζητιάνος που της άπλωνε το καπέλό του, της έχωσε κρυφά ένα σημείωμα στη Σύνομη που κρατούσε στα χέρια της. Μόλις γονάτισε μέσα στην

(Συνέχεια στη σελίδα 53)

Την άρπαξε στην αγκαλιά του και της έδωσε ένα φλογερό φίλημα...

ΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

B'

Την παρουσίασε χωρίς να υποπτεύεται τί θα έστοιχίζε η πράξη της αυτή όχι μόνον στην ίδια που θάχανε τον αγαπημένο της, αλλά και στην Άγγλία ολόκληρη.

Ήταν μία μοιραία χειρονομία από εκείνες που κομματιάζουν καρδιές, ανάθουν πυρκαϊές, κάμνουν βασίλεια να καταρρεύσουν!

Ήταν η μοιραία για όλους στιγμή. Ο Έδουάρδος θάχανε την καρδιά του, την σύνει του, το θρόνο του.

Η λαϊκή θα έκανε το λατρευτό της βασιλόπουλο.

Κι' επάνω απ' όλα αυτά τα έρείπια θα περνούσε θριαμβευτικά η μοιραία γυναίκα, η Καναδή με την ακατανίκητον σαγήνη.

Είνε απολύτως εξακριβωμένο ότι ο Έδουάρδος, πριν ακόμη γνωρίση την Σίμπσον, άκουσε ένα θράδυ να μιλούν γι' αυτήν σέ κάποια φιλική συγκεντρώσι. Δεν έδωσε όμως προσοχή σ' ό,τι έλεγαν. Προς τί άλλωστε; Μήπως λέγεται και τίποτε άλλο σέ παρόμοιες συγκεντρώσεις; Γυναίκες και άνδρες κουκουσουρεύουν ο ένας τον άλλον και αλλήλους με την έμφυτη εκείνη μικροκακία που διακρίνει τους κοσμικούς κυρίως και τας κοσμικές κυρίες.

Ξαναγίνε όμως κουβέντα μπρός στον Έδουάρδο, ύστερα από λίγες ημέρες για την «ένδιαφέρουσα ξένη». Κι' αυτή τη φορά έμνησε η περιέργεια του πρίγκηπος.

— Για ποιά μιλάτε; ρώτησε τους φίλους του.

— Για την κ. Σίμπσον.

— Σίμπσον; Σίμπσον; Ποιά είνε αυτή; Όμολογώ με λύπη μου ότι δεν την γνωρίζω.

— Και είνε φυσικό να μη την γνωρίζετε, Ύψηλότητε.

— Γιατί;

— Γιατί τώρα τελευταία μόλις εγκαταστάθηκε στο Λονδίνο.

— Έγκαταστάθηκε και... άποκαταστάθηκε συγχρόνως, συμπλήρωσε ο ιδιαίτερος γραμματέας του πρίγκηπος της Ουαλλίας.

Ο Έδουάρδος αισθάνθηκε την περιέργειά του ν' ανάβη, να ξεγεγίρειται.

— Μά για ποιά μιλάτε επί τέλους; ρώτησε με κάποια ανυπομονησία.

— Για την σύζυγο ενός αφοσιωμένου Σας, Ύψηλότητε: του κ. Σίμπσον, ο οποίος έχει με τον πατέρα του ατμοπλοϊκόν γραφείον στο Σίτυ.

— Και είνε τόσο ωραία η κ. Σίμπσον, ώστε να σας άπασχολή τόσο πολύ;

— Ωραία, με την κλασική σημασία της λέξεως ίσως όχι, Ύψηλότητε. Έχει όμως κάτι άλλο που θα το έζηλευαν πολλές ωραίες κυρίες: Έχει ακαταμάχητη γοητεία και διανοητική ανωτερότητα.

Ο Έδουάρδος άκουγε τώρα τους φίλους του με προσοχή.

— Λυπούμαι, είπε, που δεν γνωρίζω την κ. Σίμπσον. Θα είνε ανάμφισβητως γυναίκα με πολύ ένδιαφέρον.

— Ακριβώς, Ύψηλότητε. Απόδειξις ότι κατεγόητευσε τους κοσμικούς κύκλους του Λονδίνου, αν και δεν έχη παρά πολύ λίγον καιρό που έρρισκεται στην πρωτεύουσά μας.

— Είνε ξένη η κ. Σίμπσον;

— Είνε Καναδή, Ύψηλότητε.

ΜΙΑ ΣΠΑΝΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ

Ο πατέρας του Έδουάρδου Βασιλέως Ε' ως ηλικίας 17-ετών.

— "Α, έτσι! Και τον κ. Σίμπσον τον εγνωρίσε εδώ;

— Μάλιστα, Ύψηλότητε. Γνωρίστηκαν στα 1926, όποτε η κ. Σίμπσον είχαν έρθει για πρώτη φορά στο Λονδίνο, συμπαθήσαν ο ένας τον άλλο κι' αποφάσισαν να παντρευτούν.

— Καί γιατί δεν παντρεύτηκαν αμέσως;

— Υπήρχε ένα σοβαρό εμπόδιο.

— Ποιό;

— Η γοητευτική Καναδή δεν ήταν ελεύθερη.

— Δηλαδή; ρώτησε ο Έδουάρδος, ο οποίος άρχισε να θρίσκη ένδιαφέρον στην ιστορία της ζωής της ωραίας Αμερικανίδος.

— Δηλαδή, Ύψηλότητε, συνέβαινε κάτι το πολύ απλό, αλλά και πολύ δύσκολο: Για να παντρευτούν οι δύο έρωτευμένοι, έπρεπε να ξαναγορίση η ωραία Καναδή στην Αμερική και να πάρη διαζύγιο από τον πρώτο της άνδρα.

— Διάβολε! χαμογέλασε ο Έδουάρδος, χωρίς να υποπτεύεται ότι η γυναίκα για την οποία μιλούσαν, για να περνώ μάλλον ή ώρα, θα τον έκανε μιά μέρα σκλάβο της. Διάβολε! Πολύ ένδιαφέρον τύπος, μά την αλήθεια, αυτή η Αμερικανίς. Και τί απέγινε;

— Τα πράγματα έβασαν τον κανονικό τους δρόμο, Ύψηλότητε. Η έρωτευμένη Καναδή διέσχισε τον Ατλαντικό, γύρισε στην Αμερική, πήρε το διαζύγιο της και ξαναγύρισε στο Λονδίνο, όπου ετέλεσε τον γάμο της με τον κ. Σίμπσον.

— Σωστό μυθιστόρημα! είπε γελώντας ο Έδουάρδος. Έχουν δίκιο να υποστηρίζουν ότι ο έρωτας είνε ακατανίκητος. Η ωραία Καναδή φέρθηκε σαν ήρωας μυθιστορήματος!

Επακολούθησε δόλιγαν στιγμών σιωπή.

Τί συλλογίζονταν ο πρίγκηψ της Ουαλλίας αυτές τις στιγμές;

Τίποτε και πολλά ίσως.

Παρακολουθούσε — λέγουν οι παραστάτες στη συνδιάλεξι αυτή — τον καπνό του σιγάρου του σέ μια καταστάσι ρεύμα.

Ασφαλώς η περιπέτεια της γοητευτικής Καναδής τον είχαν συγκινήσει.

Το μυθιστόρημα της γυναίκας αυτής, που τὸν τα άφηγήθηκαν τόσο σύντομα, μέσα σέ λίγα λεπτά της ώρας, τον είχε γοητεύσει.

Έτσι φλογερή ήταν και η δική του ιδιοσυγκρασία.

Έτσι θάθελε να ζή και ο ίδιος. Αδελφότης, α' ανιχνύα φτερά, κύριος απολύτος των πράξεών του και των καπνισμάτων του.

— Και ποιά είνε το μικρό όνομα της ωραίας ξένης μας; ρώτησε άσφικτά ο Έδουάρδος.

— Ουάλλυ.

— Ουάλλυ! Κι' αυτό είνε πρώτο τυπώ.

— Όπως και η κατοχός του Ύψηλότητε.

— Καί συνέχισε ο πρίγκηψ, παρασημασμένος από τις σκέψεις του, πρώτο τυπώ κι' ωραίο...

Την κ. Σίμπσον έχοντας πάντα όψη τους, μιλούσαν κατόπιν για το ζήτημα της ωμορφιάς των γυναικών.

Υπάρχει κάτι ανώτερο της εξωτερικής ωραϊότητας, είπε ο Έδουάρδος. Η έσωτερική ωμορφιά, η ανωριότητα της ψυχής. Κι' ακόμη, μπρός σέ μια ψυχρή ωμορφιά, προτιμά μια γυ-

ναίκα με γοητεία, μ' έκφρασι. Προσέξατε τὰ ἀγάλματα τῆς ἀρχαιοτήτος; Εἶνε ἀριστουργηματικά ὥραία. Κι' ὅμως τοὺς λείπει ἡ ψυχὴ, ἡ θερμότης τῆς ἐκφράσεως, ἡ λάμψις τῆς ψυχῆς...

Σώπασε πάλι καὶ σὲ λίγο συνέχισε:
— Δὲν ξέρω τί γράφει γιὰ μένα ἡ Μοῖρα στὸ βιβλίο της. Μὰ εἰμαι ὡστόσο βέβαιος γιὰ ἓνα πράγμα: "Ὅτι δὲν τὰ δώσω τὴν καρδιά μου ποτὲ σὲ μιὰ ἀψυχὴ κούκλα. Ἡ γυναίκα ποὺ θ' ἀγαπήσω, ἡ γυναίκα στὴν ὁποία θὰ χαρίσω τὴν καρδιά μου θὰ εἶνε ὅπως τὴν ὀνειρεύομαι καὶ τὴν θέλω.

Οἱ φίλοι τοῦ πρίγκηπος ἀκούγοντας τὰ λόγια του, ἀρχισαν ν' ἀναφέρουν διάφορες πριγκηπίσες, ἡ ὁποῖες θὰ ἦσαν ἰσως κατὰλληλες νὰ γίνουν γυναῖκες τοῦ μελλοντοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Ἐδουάρδος τοὺς διέκοψε:

— Φτάνει... φτάνει! εἶπεν ἀπότομα. Ἀφήστε τίς πριγκηπίσες ἡσυχες.

— Δὲν θρῖσκει ἡ Ὑψηλότης σας καμμία ἀξία νὰ γίνῃ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς καρδιάς σας; Ἡ Α. Υ. ὁ ἀδελφός σας...

Καὶ τοῦ ἀνέφεραν τὸ εἰδύλλιο τοῦ δουκὸς τοῦ Κέντ μετὰ τὴν πριγκηπίσσα Μαρίνα τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἦταν γνωστὸ στὸν αὐλικὸν κύκλον τῆς Ἀγγλίας καὶ τὸ ὁποῖο ἦσαν βέβαιοι ὅτι θὰ κατέληγε σ' ἓνα εὐτυχισμένο γάμο, ὅπως καὶ ἔγινε ἄλλωστε.

Ὁ Ἐδουάρδος κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι του.

— Ναί, εἶπε, ὁ ἀδελφός μου οὐδὲ τοῦ Κέντ εἶν' εὐτυχισμένος καὶ θὰ εὐτυχίσῃ ἀκόμα περισσότερο μετὰ τὸ γάμο του. Ἡ νεαρὰ πριγκηπίσσα ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ σύζυγός του, εἶνε ἓνας ἀληθινὸς ἄγγελος, τὸν ὁποῖο ἡ Τύχη προώρισε γι' αὐτόν.

— Τότε τὸ ζήτημα λύεται, Ὑψηλότητε. Ὑπάρχουν κι' ἄλλοι παρόμοιοι ἄγγελοι, — συγγνώμην, Ἑλληνίδες πριγκηπίσες ἐννοῶ, — ἀξίες νὰ γίνουν βασίλισσες τῆς Ἀγγλίας.

Ὁ Ἐδουάρδος ἀναστέναξε.

— Ἡ βασιλεία... ὁ θρόνος... ψιθύρισε μὲ θαρεῖα φωνή.

Καὶ σὰν ψιθύρος θῆκεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του τὰ παρακάτω λόγια:

— Θεέ μου, μόνον Ἐσὺ γνωρίζεις τί ὑπάρχει στὴν καρδιά μου. Ἀς γίνῃ ὡστόσο τὸ θέλημά Σου!

Ἀπὸ τὴν θραδεῖά αὐτὴ δὲν ξανάτυχε νὰ γίνῃ λόγος ἐπὶ τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας γιὰ τὴν κ. Σίμπσον.

Τὶ ἔκαμεν στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ σαγηνευτικὴ Οὐάλλυ;

Ἡ ὥραία Καναδὴ ζοῦσε διάπλατα τὴν ζωὴν ποὺ τῆς ἐταίριαζε καὶ κατακόμισε διαρκῶς ἔδαφος μετὰ τῆς ἀριστοκρατικῆς λονδρέζικης κοινωνίας.

Εἶχεν ἀνοίξει τὸ σπίτι της, δεχόταν ἐκλεκτὸ κόσμον καὶ ἔκαλετο στὰ καλύτερα λονδρέζικα σπῆτια, τὰ φρούρια αὐτὰ τῆς ἀριστοκρατίας, τὸν ὁποῖον τὰς πύλας πολὺ-πολὺ δύσκολα διέρχεται κανεὶς.

Ἀλλὰ ἡ Οὐάλλυ ἐξεπόρθησε τὰ φρούρια αὐτὰ μετὰ τὰ ὅπλα τὰ ὁποῖα τῆς εἶχε χαρίσει ἡ φύσις: τὸ πνεῦμα της, τὴν χάρι της, τὴν σαγήνη της.

Ἡ αὐστηρὲς Λονδρέζικη ἀριστοκρατία, τὸ θεωροῦσαν εὐτύχημα νὰ ἔχουν μετὰ τῶν καλεσμένων τοὺς τὴν γοητευτικὴν Ἀμερικανίδα, ποὺ κατεῖχε τὸ μεγάλο μυστικὸ νὰ μαγνητίζῃ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὴν τριγύριζαν, νὰ τοὺς συνεπαίρῃ μετὰ τὴν κούβεντα της, νὰ τοὺς καθιστᾷ σκλάβους τοὺς.

Μ' ἄλλα λόγια ἡ κ. Σίμπσον...

Ὁ Ἐδουάρδος καὶ ὁ ἀδελφός του, ὁ ἦδη Βασιλεὺς Γεώργιος ΣΤ', πρὸ τριακονταετίας, με σκουτσέζικες στολές. (Σπανία φωτογραφία)

ποὺν εἶχε γίνῃ τὸ στολίδι τῶν κοσμικῶν συγκεντρώσεων τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσας.

Ἡ ζωὴ τῆς ὥραίας Οὐάλλυ ἦταν τὴν περίοδο αὐτὴ διεσπασμένη.

Ὁ σύζυγός της τὴν ἐλάτρευε.

Χρήματα εἶχαν ἀρκετὰ γιὰ νὰ ζοῦν μ' ὅλες τίς ἀπολαύσεις.

Τὸ θέρος τὸ περνοῦσαν στὶς πιὸ κοσμικὲς λουτροπόλεις. Ἀλλὰ καὶ τὸν χειμῶνα ταξίδευαν σὲ διάφορες πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Ἡ κ. Σίμπσον ἦταν πεῖα γνωστὴ παντοῦ. Πολλὲς λονδρέζικες κατέβαιναν πρὸ τῶν ποδῶν της τὴν ὑπερφάνεια τοὺς ἐφοροῦσαν τίς ἰδίες ἀμφιέσεις ποὺ φοροῦσε κι' αὐτὴ κι' ἐμφοροῦσαν τὰ ἴδια καπέλλα, τὰ ἴδια γυναικεῖα μικροστολίδια.

Ἦταν πράγματι λεπτὸ, ἦταν ραφινάτο τὸ γούστο τῆς ὥραίας Καναδῆς.

Ἡ καλαισθησία της ἦταν δοκιμασμένη.

Ἦξερε νὰ ντυθῇ, νὰ στολισθῇ, νὰ κομψευθῇ, νὰ δελεῖται φιγουρατῇ, νὰ κἀνῃ ἐντύπωσιν μετὰ τὸ τί ποτε.

Ἐκεῖ ποὺ ἄλλες γυναῖκες θὰ τὰ ἐθαλάσσωσαν, αὐτὴ καταματούργουσε.

Στὰ κοσμικὰ κέντρα ἢ μιὰ καὶ μόνη, ἢ διαλεχτὴ, ἢ ἐπιζητήθη.

Στὸ σπίτι της νοικοκυρὰ ὅσο καμμία ἄλλη. Σωστὴ μάγισσα, θαρρεῖς, κατ'ὄρθον νὰ μεταβάλλῃ τὸν οἶκον της εἰς ἐπίγειον παράδεισον.

— Πῶς; θὰ ρωτήσετε.

— Μὲ τὸ ἐνοτικτὸ τῆς οἰκοκυράς.

Εἶχε ὑψηρετικὸ προσωπικὸ κι' ὅμως ἐπέθελε μόνη τὰ πάντα.

Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς θὰ πῇ καλὴ οἰκοκυρά. Τὸ νὰ μὴν ἐπιτεῖται μιὰ οἰκοδόμοισιν τὰ πάντα σὲς καμαριέρας τῆς τίς ὑπηρετίες, τίς μαγειρίσες.

Κοντὰ σ' ἑλ' αὐτὰ τὰ προσόντα ἡ κ. Σίμπσον εἶχε καὶ κάτι ἄλλο, ἐξίσου σπουδαῖο: Τἀλὲντο μαγείρου!

Μὴν ἀπορεῖτε.

Δὲν γράφουμε ὑπερβολὰς. Τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα ἔχουμε συγκεντρώσει σχετικῶς εἶνε ἀπολύτως σοβαρά. Ἐξ ὅλων τὸ τελευταῖο αὐτὸ περιστάτικὸ τὸ ἀνέφεραν καὶ ἡ ἐφημερίδες.

Ἡ ὥραία Καναδὴ ἦταν ἑνας θηλυκὸς Βατέλ.

Τὰ φαγητὰ τῆς κομψότητος, ἰδικῆς τῆς ἐπινοήσεως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἦσαν θαύματα γευστικότητος, ἀκέρως τῆς σάλτσας, δικοὶ τῆς συνδυασμοὶ καὶ ἐμπνεύσεις.

Ὅλ' αὐτὰ δείχνουν τὴν ἐξαιρετικὴν γυναῖκα.

Πῶς νὰ μὴ γοητευθῇ μετὰ τῆς ἑνὸς νέου, ἔστω καὶ βασιλέως;

Ἀλλὰ καὶ ὡς χορεύτρια ἡ κ. Σίμπσον εἶνε μοναδικὸν ἀφθαστος.

Δὲν χορεύει, πετᾷ!

Τέλος ἔφθασε, ὅπως εἶπαμε, ἡ μοιραία ἡμέρα.

Ἡ ἡμέρα τῆς γνωριμίας τοῦ Ἐδουάρδου καὶ τῆς Οὐάλλυ.

Γνωρίστηκαν τὸ ἔτος 1901.

Ὁ Ἐδουάρδος ἦταν 42 ἐτῶν κι' ἐκείνη 37.

Σίχων περάσει δηλαδὴ καὶ οἱ δύο τὴν πρώτην νεότητά.

Βρισκόντουσαν στὴν ἡλικία ποὺ τὰ ἐρωτικὰ πάθη δὲν φουντώνουν εὐκόλως.

Ἀλλὰ ὅταν ἀνάψουν, γίνονται τεράστιες πυρκαγιές καὶ πυρπολοῦν τὰ πάντα.

Στὴν ἡλικία αὐτὴ ὁ ἔρωτας δὲν κἀνεῖ ἐπιπολαστικὰς.

Ριζώνει βαθειὰ καὶ ποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἐξριζώσῃ.

Καὶ τὸ πρᾶγμα εἶνε αὐτὸ καὶ γιὰ τὸν ἄνδρα.

γιὰ τὴν γυναῖκα. Ὅταν φτάσῃ κανεὶς στὰ σαράντα, τὰ μαλλιά του ἀρχίζουν ν' ἀσπρίζουν. Ὁ χρόνος χαράζει στὸ πρόσωπο τίς πρώτες ρυτίδες. Τὰ γηρατειὰ βέβαια εἶνε ἀκόμα μακρὰ. Μὰ τὰ σκεφτόμαστε συχνότερα. Μὰς ἀνησυχοῦν. Ἡ σκέψις ὅτι βαδίζουμε ὀλοταχῶς πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς μας κἀνεῖ τὴν καρδιά μας νὰ σκιρτά. Σπινὰ μέσα μας ὁ πόθος νὰ προφτάσουμε νὰ χαροῦμε τὴ ζωὴν μας. Δίψα ἀπολαύσεων, πόθος ἀγάπης ἐξυπνοῦν στὴν καρδιά μας. Καὶ ἀγαποῦμε, ἀγαποῦμε μ' ὅλη τὴν δύναμιν τῆς καρδιάς μας, ἀγαποῦμε μὲ λαχτάρα, μὲ παραφορὰ.

Σκεφθῆτε ὅλ' αὐτὰ ποὺ γράφω παραπῶν καὶ θὰ δικαιολογήσετε τὸν Ἐδουάρδον γιὰ ὅ,τι ἔκαμε.

Ἡ θυσία τοῦ ἦταν μοιραία.

Ἀν γινώριζε τὴν κ. Σίμπσον νεώτερος τὸ εἰδύλλιο τοῦ θὰ τελείωνε πολὺ περᾶ. Θὰ γλεντοῦσε μαζί της, γιὰ νὰ τὴν ἐξαγάγῃ κατόπιν γιὰ μιὰ ἄλλη. Μὰ —ἀλλοῖμονο!— δὲν σκέφτεται καὶ δὲν ἀγάπη ἀλλῆς ὅμοια σ' ὅλες τίς περιόδους τῆς ζωῆς του!

Τὴν κ. Σίμπσον σύστησε στὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας μιὰ λαῖδη ἀμερικανικῆς —ὅπως εἶπαμε— καταγωγῆς.

Ἡ λαῖδη αὐτὴ —καὶ προκαλῶ οἰονδήποτε νὰ μὲ διαφεύσῃ ἀν ὑποπίπτω εἰς ἀνακρίθειαν— ἡ λαῖδη αὐτὴ, λέγω, ἦταν ἡ τελευταία τρυφερὰ φίλη τοῦ πρίγκηπος.

Ὁ Ἐδουάρδος τὴν ἀγαποῦσε ἀρκετὰ. Ποτὲ σχεδὸν δὲν ἔλειπε ἀπὸ τὸ πλάι του. Ἦταν ἀρκετὰ νέα, ξανθὴ, ροδοπρόσωπη, γεμάτη φρεσκάδα.

Περήφανη γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ πρίγκηπος ἡ ὥραία λαῖδη δὲν ἐφαντάζετο ποτὲ ὅτι τὸ ἐρωτικὸ τῆς ὄνειρο θὰ τελείωνε.

Καὶ ἔπεσε θύμα οἰκτρὸ τοῦ κόουφου ἐγωῖσμοῦ της.

Ἀντὶ νὰ προφυλάσῃ τὸν Ἐδουάρδον, ἀντὶ νὰ τὸν κρατᾷ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνον γοητεία τῶν ἄλλων γυναικῶν, τὸν ἔσπρωξε ἡ ἴδια στὴν ἀγκαλιά μιᾶς ἄλλης γυναίκας:

Στὴν ἀγκαλιά τῆς Οὐάλλυ Σίμπσον.

— Πῶς συνέβη αὐτό;

— Ὅπως συμβαίνουν ὅλα τὰ μοιραία πράγματα σ' αὐτὸ τὸν κόσμον.

Ἡ λαῖδη, ἡ ἀγαπημένη τοῦ Ἐδουάρδου καὶ ἡ κ. Σίμπσον ἦσαν φίλες. Εἶχαν γνωρίσῃ στὸ Λονδίνο, σὲ μιὰ κοσμικὴ συγκέντρωσιν καὶ συμπάθησαν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν.

Ἡ κ. Σίμπσον ἐκάλεσε μετὰ λίγες ἡμέρας τὴν λαῖδην στὸ σπίτι της. Ἐκεῖ, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ περπατοῦσαν στὸν κήπον — ἦταν ἓνα θερμὸ θερινὸ βράδυ — ἡ λαῖδη ἀρχισε νὰ μιλά γιὰ τοὺς βασιλεῖς, γιὰ τὴν αὐλικὴν ζωὴν, τίς σχέσεις της, τὰ ταξίδια της.

— Γνωρίζετε τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας, ἀγαπητὴ μου;

— Δυστυχῶς ὄχι, ἀπάντησε ἡ κ. Σίμπσον, μὲ εἰλικρινὴ λόπην.

— Πῶς, λοιπόν, δὲν σὰς ἔχουν παρουσιάσει στὸν πρίγκηπα;

— Ὅχι.

— Τί κρίμα!

— Ναί, κρίμα... Ἐπιθυμοῦσα τόσο νὰ τὸν γνωρίσω ἀπὸ κοντά!

Ἡ λαῖδη γέλασε.

— Μὴ στενοχωρεῖσαι, ἀγαπητὴ μου Οὐάλλυ. Ἡ ἐπιθυμία σου θὰ πραγματοποιηθῇ.

Ἡ τετραπέρατη Καναδὴ ποὺ ἦξερε καλὰ τίς σχέσεις τῆς λαίδης μετὰ τὸν Ἐδουάρδον, καμώθηκε τὴν κατὰπληκτη.

— Ἀληθεῖς! ἔξφωνησε.

— Μὰ ναί, ἀγαπητὴ μου φίλη. Θὰ σὰς συστήσω ἐγὼ σὰς εἶπα. Καὶ πολὺ γρήγορα μάλιστα.

Ἡ κ. Σίμπσον ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ φτερουγίσῃ

ἀπὸ χαρὰ. Χαρὰ δικαιολογημένη. Τίποτε πέραν τούτου. Ποτὲ δὲν φανταζόταν γιὰ τί εἶδους ρόλο τὴν προώριζε ἡ Μοῖρα της. Χαίροταν μόνον καὶ μόνον γιὰτὶ θὰ εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ γνωρίσῃ τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας.

Διηγήθηκε μάλιστα στὴν λαῖδην πῶς πρωταντίκρυσε τὸν Ἐδουάρδον στὴν Καλιφόρνια, στὸ «Ξενοδοχεῖο τοῦ Κοροναντο», πῶς πῆγε στὴ δεξιῶσιν ἐκείνῃ πρὸ δεκατριῶν ἐτῶν, ἀνωστή, πρεσβύτουσα, μετὰ τὸν κίνδυνον νὰ ἐπιδεινώσῃ τὴν κατάστασιν της καὶ νὰ πληρώσῃ τὴν τρέλλα της μετὰ τὴν ζωὴν της.

— Μὰ αὐτὸ μοιάζει μὲ κεφάλαιο μυθιστορήματος! Ἐξῶνισεν ἡ λαῖδη. Ὁ πρίγκηπος θὰ εὐχαριστήθῃ πολὺ μετὰ τὴν γνωριμίαν σας. Τοῦ ἀρέσουν ὑπερβολικὰ κατὰ τέτοιες περιπτώσεις, περιπέτειες εἰς βάρος πάσης λογικῆς καὶ παντὸς πρωτοκόλλου. Ναί, ναί, θὰ σὰς προσφέρω εὐχαρίστως αὐτὴ τὴν χαρὰ τῆς παρουσιάσεως στὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας.

Ἀ, δὲν ξέρετε, δὲν μπορεῖτε νὰ ξέρετε τὴν ἐξαιρετικὸν ἀνθρώπον ποὺ εἶνε, τί σπανία καρδιά, τί ρωμαντικὴ ὑπαρξίς!

Μοιάζει μὲ θαυλόπουλον τὸν παραμυθιοῦ.

— Μήπως δὲν εἶνε βασιλόπουλο; παρετήρησε ἡ Οὐάλλυ.

— Ναί, ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ βασιλόπουλο ἀπὸ βασιλόπουλο διαφέρει. Ὁ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας δὲν εἶνε ἓνα σύγχρονον βασιλόπουλο καὶ γι' αὐτὸ τὸν ὀνόμασα βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ. Δὲν ἔχει τὴν μανταλιτὴ τῶν σημερινῶν πριγκηπῶν, οὔτε τὸ χαρακτῆρα τοὺς. Εἶνε μιὰ πολὺ-πολὺ ζεστὴ καρδιά, μιὰ τρυφερὴ καρδιά ποὺ ὑποφέρει καὶ ματώνει συχνὰ μέσα στὸ παγωμένο περιβάλλον τῶν σημερινῶν Ἀδλῶν.

Ἡ Οὐάλλυ ἄκουγε τὴν φίλην της μὲ προσοχὴν ποὺ διαρκῶς μεγάλωνε.

Πόσο τὴν συγκινοῦσαν τὰ λόγια τῆς λαίδης!

Ὁ πόθος της νὰ γνωρίσῃ τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας εἶχε τώρα μεγαλώσῃ.

Πόθος ἀκατανίκητος.

Ὁ ὁποῖος τέλος πραγματοποιήθηκε.

Ἡ λαῖδη κρατῆσε τὴν ὑπόσχεσιν της. Παρουσίασε τὴν κ. Σίμπσον στὸν Ἐδουάρδον, στὴν πρώτη εὐκαιρία ποὺ τῆς δόθηκε.

Βρισκόταν μετὰ τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας ἐπὶ τὴν Πιθέραν, στὴν Κάνες; Στὴν ἴδιαν κοσμικὴν λουτροπόλιν εἶχε πάει καὶ ἡ κ. Σίμπσον.

Κι' ἓνα βράδυ, ἐκεῖ κοντὰ στὴν ἀκτὴ, πλάι στὸ φλώραρ κῆμα τῆς φεγγαρόλουστῆς θαλάσσης, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἱεροῦ, ὅπως θὰ ἐννοῶν οἱ ρεπόρτερ τῶν ἐφημερίδων.

Ἐκεῖ στὴν ἐκπομπὴν, παρὰ θιν' ἄλλος, παίχτηκε ὁ συντομος πρόλογος μιᾶς συνταρακτικῆς ἐρωτικῆς τραγωδίας, πρὸς τὴν ἀναστάσιον κατόπιν ἐκφυμῶνα τὴν Ἀγγλίαν, ἀλλὰ τὸν κόσμον ὅλον ἅπλον.

Ἡ λαῖδη διέπραξε — τὸ εἶπαμε ἤδη — στὴν περίστασιν αὐτὴν μιὰ γκάφα γιὰ τὴν ὁποία εἶμαστε βέβαιοι — θὰ θὰ χύνη ἀκόμα δάκρυα λύπης καὶ μανίας.

Ὁ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας γνώρισε, ἐπιτέλους, τὴν γυναῖκα τοῦ πεπραμένου του. Καὶ ἡ Οὐάλλυ Σίμπσον πατοῦσε στὸ κατώφλι τῆς ἱστορίας!

— Ἡ καρδιά μου φτεροκοποῦσε σὰν τὸ πουλὶ ἐκείνη τὴν στιγμὴν, διηγείτο κατόπιν ἡ ὥραία Καναδὴ σὲς φίλες της. Ἡ συγκίνησίς μου ἦταν ἀπερίγραπτη. Μὰ πρέπει νὰ πρὸς βέσω, πρέπει νὰ ὁμολογήσω, χάριν τῆς ἀληθείας, ὅτι ἡ συγκίνησίς μου αὐτὴ ἀφείλετο στὸ εὐχάριστον περιστατικὸν ποὺ μοῦ συνέβηκε. Καμμία πονηρὴ σκέψις, καμμία μάταιη φρελλὴ ἐλπίς...

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Νύχτα Χριστουγέννων, μόνοι κι' απομόναχοι, σέ μια πόλι έπαρχιακή, πόλι μακρινή, έκει κοντά στα σύνορα.

Μιά νύχτα άτάραχη και ήσυχη, Ένας ούρανός με άστρα κεντημένος και μία φύσις άκίνητη, σιωπηλή.

— Ποιό νά είναι, άρά γε, το άστρο του Χριστού; είπα στο συντροφό μου, δείχνοντας του τον σπινθηροβολούντα από τά καθαρά αστέρια ούρανό.

— Όλα είναι του Χριστού, αλλά για μäs κανέ-
να, μου άπάντησεν έκείνος.

— Άλλοτε, σάν άπόψε, τοῦ είπα, όταν ήμουναι
παιδί, ξενοχτούσα για νά ιδώ ν' άνοίγουνε τά ού-
ράνια.

— Κι' εγώ για ν' άκούσω στο σταύλο τά ζωά
νά μιλάνε, μου άπάντησε.

Ήταν έφορος του τόπου οικονομικός ό Κυ-
ριλάκης τότε.

Γέρασε στην ύπηρεσία, γυρίζοντας τις πόλεις
της Ελλάδος τις μικρές. Κάθε τέτοιες ημέρες,
θυμότανε το σπίτι στο χωριό του, που δεν υπήρ-
χε πεία, και όλους τους δικούς του, που από
χρόνια τον αφήσανε στον κόσμο μοναχόν και φύ-
γανε για πάντα.

Φαμίλλια δική του δεν άπόκτησε και οίκογέ-
νειά του ήταν οι φάκελλοι της Έφορίας και τά
φορολογικά βιβλία του γραφείου του. Μά νο-
σταλγούσε, πάντα, κι' αναθυμότανε τά περα-
σμένα.

Κάθε τέτοιες ημέρες, μέσα στη μεγάλη μονα-
ξιά, που την κάνουν ή γιορτές άκόμη πιο μεγά-
λη, θυμότανε τους δικούς του και γινότανε πάλι
ένα παιδί μικρό κι' ανήξερο, κοντά στο παρα-
γόδι, όπου πηγόνανε το χοιρινό και ή γιαγιά του
ή καλή του διηγόταν ιστορίες της ημέρας, ως
νά χτυπήση ή καμπάνα για την έκκλησία.

Απ' όλα που τοῦ έλεγε, για μάγους και καλλικαντζά-
ρους, ένα του έκαμε έντύπωσι ακόμα πιο μεγάλη: το ότι την
νύχτα της Γεννήσεως μιλούν στο σταύλο τους τά ζωά. Κι'
εὐτυχής που θά τ' άκούση. Θά θρή μεγάλη θησαυρό, θά άπο-
χτήση ό,τι θέλει, θά έχη πάντα μαζί του τον Θεό.

Αυτό κάθε Χριστούγεννα του πύρωνε την φαντασία του,
του άναστατώνε την ύπαρξί του. Και τον έκανε νά
μη κοιμάται εκείνη τη θραυά. Τ' αὐτιά του μέ-
ναν τεντωμένα προς το σταύλο τους... Μικρός ή-
ταν ακόμα. Νά θυγή και νά παραφυλάξη, φοβό-
τανε. Μά ό σταύλος ήταν μακριά... Κάτω στής
αὐλῆς το θάθος... Καί σάν μιλούσανε τά ζωά,
πώς ν' άκουσθούν;... Σκυλιά μονάχα άλκυτούσαν
και θόρυβοι μακρινοί άκούγονταν, θόρυβοι από
τά σπῖτια και από τους δρόμους, του κόσμου που
πήγαινε ή γύριζε την νύχτα εκείνη στους ναούς.

Κ' είχαν ζωά αρκετά. Καλός και καλά στεκού-
μενος νοικοκυρής ό πατέρας του. Είχανε θωδιά
και γελάδες, για γάλα και για άροτρίαισι, είχαν
μιά φορά για νά πηγαίνη ό πατέρας του στα
κτήματα, ένα άλλο κοντό αλογάκι για νά το φορ-
τώνουν και ένα γαϊδουράκι για τά λαχανικά...
Είχαν ακόμα γίδες γαλακτούσες για νά τις άρμέ-
γουνε και δυό προβάτινες για άναπαργωγή για
τ' άρνιά του Πάσχα. Είχαν και χοίρους, εκτός έ-
κείνου που σφάζανε για τις γιορτές, είχανε κότ-
τες, πάπιες, χήνες, κι' άκούγε τις πάπιες ή νύ-
χτα σάν φοδόντουσαν, νά κρίζουνε, τις χήνες νά

Χρόνια γύριζεν ως έφορος
σ' όλες τις πόλεις της
Ελλάδος.

— Ποιό νά είναι το ά-
στρο του Χριστού; είπα
στον συντροφό μου.

φυσάνε, μά λόγια ανθρώπινα δεν άκούγε νά λέν...

Πέρασαν λίγα χρόνια, μεγάλωσε λιγάκι το παιδί, ή γε-
γιά δεν υπήρχε τώρα στη γωνιά για νά του λήη ιστορίες.
Ένα καλοκαιρινό άπόγευμα, γεμάτο ήλιο και ζωή, την είδε
νά την παίρνουν απ' το σπίτι τους. Έφυγε, κρατώντας στα
μαραμένα χέρια της ένα μπουκέτο από θαυλικούς κι' ένα
μύλο κεντημένο με γαυφάλα, — χαίρεταις
στον «Κάτω Κόσμο»...

Κ' ήρθαν και τη χρονιά εκείνη τά Χριστου-
γεννα. Και πάλιν πήγαν οι δικόι του στην έκ-
κλησία. Και πάλι τον αφήσανε στο σπίτι μοναχό.

— Άς το, νά μη κρυώση το παιδί!

Μά και πάλι ή άνησυχία τον τρικύμειε και
πάλι ή άγωνία τον συνέχε και πάλι ή παρατή-
ρην τον άφηνε νά κοιμηθή για ν' άκούση τά ζωά
νά μιλούνε.

Και ντύθηκε γοργά-γοργά, και έτρεξε κάτω
στο σταύλο, κι' άκούμπησε τ' αὐτί του για ν'
άκούση, στην πόρτα την κλειστή.

Ήταν και τότε, μιά ήσυχη θραυάει σάν την
άποψινή, Ένας ούρανός κατάστερος, μιά ήσυχη
στην πλάσι άπλωμένη, και ένα κρύο δυνατό.

Και εκεί όπου τουρτούριζε στην πόρτα στο-
μωμένος, άκουσε από μέσα, ψιθυρούς στην έρ-
χή, κατόπιν καθαρές κουθέντες, και έπειτα ή
χώρισε φράσεις σάν κι' αυτές:

— Άχ! δροσερό μου λάχανο!...

— Άχ! μύλο μου άφράτο!...

Πήδησε άπάνω από την έκπληξι και από τη
χαρά. Μιλούσανε τά ζωά! Και είχε αυτές τις
τύχη, την τύχη την μεγάλη, νά τά άκούση να
μιλάν;...

— Άχ! μαρουλάκι μου άπριλιάτικο με προφ-
ή καρδίτσα, πόσο σ' αποθύμησα και πόσο ήθελα νά σ' έρω
Ετσι, νά σε φάω, μουρχειται!

— Γλυκειά, γλυκειά μου ύπαρξις, γλυκειά σάν το πεπνύ-
και τρυφερή και τροφαντή!...

— Άνατιναχτηκε χαρούμενος.

Για μιά στιγμή στάθηκε σάν αποσβολωμένος κι' έπειτα
χίσε νά τρέχη, νά τρέχη σάν τρελλός, κατά την
έκκλησία.

— Έλαμπε εκεί μέσα ό ναός. Λαμπάδες, καν-
τῖλια και κεριά, κόσμος και κόσμος. Οι δυό πα-
χωριό παπάδες ψέλναν, ντυμένοι άμφια χρυσά,
λιθάν, σύννεφα ευωδιαστά, γεμίζανε τον αέρα.

«Εὐτερπίζου σήλαιον
ή Παρθένος έγγίζει τοῦ τεκείν
ό καιρός της σωτηρίας ήλθεν.
Βηθλεέμ, γη 'Ισούδα, τέρπου και άγαλλί-
άκούσατε όρη και δυνά...»

— Πατέρα! Πατέρα! Τρέξε, γρήγορα, στο
σταύλο μας κι' άρχισαν νά μιλούν τά ζωά φε-
ναξε δυνατά, άρπάζοντας από τη φουσανέλλα του
πατέρα του.

— Όλοι άναταράχτηκαν

— Τρέξε, γιατί μιλάνε και ζητούν νά φάν...

— Ό πατέρας του σάν νά θυμώσε.

— Πώς θρέθηκες έσύ εδώ; Τι θέλεις εδώ πέρα;

— Ήρθα, πατέρα, νά σου πώ ότι μιλούν τά

ΜΙΚΡΕΣ ΚΩΜΩΔΙΕΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΟΛΦ

Ο ΞΕΝΟΣ

Ώρα 10η πρωινή:

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— "Ηθελα νά μάθαινα ποτε θά φυγή τέλος
πάντων αυτός ό προκομμένος ό συμμαθητής σου.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Μά την πίστι μου, ούτε κι' εγώ ξερω.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Τόν αναδέετατο!... Κάθεταί τρεις εβδομά-
δες εδώ, ενώ εσύ τον προσκάλεσες για τρεις μέρες.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Άμ' βέβαια... Θέλει και ρώτημα; Έμένα
δμως δεν μου άρέσει αυτός ό άνθρωπος και πρέπει νά τον
διώξουμε. Άλλά τό θρίσκω λίγο δύσκολο.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Έχεις δίκη.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Μäs έγινε μπελός κυριολεκτικά. "Ό,τι μäs
γουστάρει έμάς, αυτός τό θρίσκει άσχημο. Δεν έχει καθόλου
όρεξι, λέει. Κι' όμως τρώει για τέσσερες και πίνει για δέκα
τέσσερες... Τελείωσε, δεν υποφέρεται πεία, πρέπει νά του δώ-
σουμε τά παπούτσια στο χέρι...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Ναι, αλλά πώς νά τον κάνουμε
νά τό καταλάβη;... Πρέπει όμως νά μη φανούμε
πρόστυχοι... Νά του τό πούμε μ' ευγένεια...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Ναι, αλλά πώς; Για σκέψου
και σύ...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Άκουσε τό σχέδιό μου: Τό
βράδυ που θά μäs σεβθήρη ή υπηρέτρια τί σούπα,
έγώ θά σπρώξω τό πιάτο μου και θά πώ: «Τι κα-
τάστασις είναι αυτή; Αυτή ή σούπα δεν τρώγεται,
είνε όλο πιπέρι...». Έσύ τότε θά άπαντήσεις: «Ά-
πεναντίας, Έγώ θρίσκω πώς έχει λίγο πιπέρι...»

Τότε θάρθουμε στα χέρια και θά θριστούμε. Έγώ
θά σηκώθω απ' τό τραπέζι θυμωμένος και συ θά
ζητήσης τη γνώμη του ξένου μας. "Αν ίδης πώς
θά συμφωνήση μαζί μου, θά κατεβάσης τά μου-
τρα και θά του πής: «"Αν δεν σäs άρέση, κύριε,
ή σούπα, πηγαίνετε άλλου νά φάτε εκεί καλύτε-
τερα!...»

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Τό σχέδιό σου μου άρέσει,
Μπράβο σου.

Ώρα 7η έσπερινή:

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Νά πάρη ό Διάβολος! Αυτή ή
σούπα, δεν τρώγεται, της ρίξατε ένα τσουβάλι πι-
πέρι...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ.— Έχεις άδικο. "Η σούπα σήμερα
είνε πολύ ωραία, πολύ νόστιμη, έξαιρετική...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ.— Δεν είσαι στα σαστά σου. Ντροπή!...

(Φωνές, φασάρια, κακό)

Η ΣΥΖΥΓΟΣ (προς τόν ξένο).— Έσύ τί λές, άγα-
πητέ φίλε; Έχει πολύ ή λίγο πιπέρι ή σούπα;

Ο ΞΕΝΟΣ.— Δεν θαρώσατε, φίλοι μου... Τόσες μέρες που
θά μέινω εγώ εδώ ακόμα δεν με νοιάζει άν θα ή ή σούπα
λίγο ή πολύ πιπέρι!... Μου είνε αδιάφορο! Καθίστε νά
φάμε!...

ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ (με άνοιχτό στόμα).— "Α!...

ΠΙΕΡ ΒΟΛΦ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΙ!

(Ένας μπεκρής φυλακισμένος προς τους άρμε-
βίους επί τη έορτή των Χριστουγέννων)

*Αντίχριστοι, Αντίχριστοι, την σήμερα γεννάται.

Εκείνος που μετέβαλε τό ύδωρ εν

(Κανά

εις ωραίατα κρασί και είπε:

(Νά! ρουφάτε

αφού κρασί δεν θρίσκετε, αδεσφια

(πουθενά!)

Και τώρα όπου τό κρασί εν άσφα-

(νία ρέει)

Ισείς τ' άποκαορεύετε, "Αντίχριστοι,

(Έβραίοι;

νιά εκείνη ό Παντελής, αλλά ό άν-
τικρυνός μανάσης...

Μιλούν τά ζωά, δεν μιλούν, τό
θαύμα τους τό κανάν!...

ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ζωά μας στο σταύλο. Τρέξε νά τ' άκούσης κι' εσύ, νά θρούμε
το χρυσάφι.

— Πήγαινε από δω, χαζέ!...

Μά έπεμθήκανε οι άλλοι χωρικοί και πρό παντός ό γείτο-
νάς τους ό Κωσταντής ό Κότσανος.

— Τι λές έκει, κύρ Παναγή!... Θέλεις νά χάσης τό «λο-
γάρι». Άντε πάμε γρήγορα, μιά πούγινε στο σταύλο σου
το θαύμα!...

Μπήκαν στη μέση και οι άλλοι χωριανοί.

— Άντε, κύρ Παντελή, και είναι μεγάλη άμαρτία νά μη
πιστεύης σήμερα!

Και κινήσανε όλοι μαζί, κόσμος πολός και παραγμένος,
σιωπηλός και σκεπτικός, σάν καταπεπληγμένος από τό
θαύμα...

— Και τί λέγανε, μωρέ; ρωτούσαν τό παιδί στο ύρμό.

— Πώς θέλουνε καμπροάχανα νά φάνε και μαρούλια...

— Νηστικά τά άφησες, θρέ Παντελή τά ζωά σου άπόψε,
πουν' παραμονή Χριστού;

— Τους έδωκα τό ταχτικό «ταίνι» τους, τους έλεγεν έ-
κείνος.

— Άμαρτία, Παντελή!

Σάν θάσσαν όλοι σπιτι, πλησιάσανε αιγά-σιγά
στ' άχούρι για ν' άκούσουν.

— Κόκκινο ρεπανάκι μου, χρυσή πορτοκαλλιά
μου... άκούστηκε από μέσα μιά αιγινή φωνή.

— Όλος ό κόσμος σταμάτηε και έμεινε μαρμα-
ρομένος, έκθαμβός.

Τά ζωά μιλούσαν πραγματικά. Είχε δίκη το
παιδί...

— Χριστός και Παναγιά μας!... "Αντε, κύρ
Παντελή θά θρής έφέτος τό μεγάλο θησαυρό.

— Άρχισε και πιστευε κι' ό Παντελής ό Κυτρι-
λάκης.

— Αγνή δροσούλα του Μαγιού και τρυφερό
θλασάρι, σάν νεράκι έτσι νά σε ρουφήξω μουρ-
χεται!... όλο και άκούγονταν από τό σταύλο ή ό-
μιλίες.

— Βρέ, δεν άκούς, θρέ, Παντελή, ζητούν νά
φάνε τά καυμένα. Βλασάρια ζητάνε τρυφερά. Μά
φέρει τους τίποτα νά τους δώσης, άντε, καυμένα
Παντελή!

Μ' ένα σάλτο ό Παντελής, βέβαιος για τό θαύ-
μα τώρα κι' αυτός, έτρεξε στο κατώγι κι' έφά-
νηκε και πάλι, άνεδαίνοντας, μ' ένα «κουβέλι» με
κριθάρι, γεμάτο ως άπάνω, ξεχείλο. "Όλος ό κό-
σμος μαζεύτηκε στην πόρτα. "Ο γυιός του έφερε
τον λύγνο από τό σπῖτι για νά ιδούνε πιο καλά.

— Άνοιξε και μίηκανε σιγά, σιγοπατώντας.

Τά ζωά, ήσυχα, άναχαράζανε στη φάτη τους, ευχαριστη-
μένα από τό «ταί» τους. Μά δίπλα εκεί, κοντά στο χρυσό τό
άχυρο, ή υπηρέτρια του σπιτιού τους, ή Φιλιά, ήταν άγκα-
λιασμένη με τον μανάθη τον γειτονικό, τον μοναδικό όπω-
ροπώλη του χωριού. Κι' εκείνος της μιλούσε λόγια γλυκά,
έρωτικά, στη γλώσσα τη δική του, την γλώσσα των μανάθη-
δων όταν διαλαλούνε τό όπωρικά τους.

— Έπαφελουμένη της θραυάεις εκείνης ή Φιλιά, που όλοι
θά λείπανε στην έκκλησία, τον κάλεσε για νά τά πούνε. Και
για πιο ασφάλεια κι' έλευθερία, και για πιο ζεστά, τον κά-
λεσε στο σταύλο.

— Κανείς, τοῦ είπε, εκεί δεν θά μäs δη, κανείς δεν θά μäs
μαρτυρήση... Τά ζωά δεν μιλούν.

Τά ζωά, βέβαια, δεν μιλούν, ούτε ακόμα, καθώς φαίνεται,
την θαυματουργή θραυάει των Χριστουγέννων. Οι πόθοι των
ανθρώπων μοναχά μιλούν κι' ή έπι-
θυμίες τους άναστατώνουν τον κό-
σμο.

Τά ζωά τά κακόμοιρα, είπαμε,
δεν μιλούν, μόνον άκούν και ύπο-
μένουν!...

— Όταν άνακαλύφτηκε τό σκάνδα-
λο, ό κόσμος διαλύθηκε, τραβών-
τας πάλι κατά την έκκλησία, που
λειτούργουσε ακόμα.

— Και τό χρόνο, και σ' άλλα
μέ ύγεια, κύρ Παντελή!...

— Άντε, τοῦ είπε και ό γέρο
Κοτσάνος μισοκοροϊδεύοντας, και
τό θρήκες τό... «λογάρι»...

Μά τό «λογάρι» (τον κρυμμένο
θησαυρό) δεν τό θρήκε τη χρο-

Τοῦ έλεγεν ιστορίες της
χριστουγεννιάτικης θρα-
υάει, κοντά στο παραγόδι.

Κινήσαν, όλοι τους, από την έκκλησία νά πάν...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΤΥΠΟ

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΓΥΜΝΙΣΤΩΝ

Γιατί τα ρούχα δολοφονούν την υγεία μας. Τι λέγει ο Αμερικανός δόκτωρ Τόμας Ουέλινφορ. Τα κέντρα των γυμνιστών της Νέας Υόρκης. Η έφιαλτική ζωή των πόλεων και η τρομακτικές συνέπειές της. Γιατί ηδύνη ή ενησιμότητα. Η διαφορά ενός «αγρίου» και ενός «πολιτισμένου». Ποιος έχει το πιο καθαρό αίμα. κλπ.

ΚΑΤΩ τα ρούχα! "Αν ακολουθήτε τη μόδα, αν θέλετε να είσαστε συνεπείς προς τις υποχρεώσεις της, γδυθήτε! Τα ρούχα σκοτώνουν την υγεία του ανθρώπου και του αφαιρούν πολλά χρόνια από τη ζωή του.

Αυτή την ανακοίνωση έκανε εδώ και λίγες μέρες ένας από τους καλύτερους επιστήμονες της Νέας Υόρκης, ο πασίγνωστος σήμερα σ' όλο τον κόσμο δόκτωρ Τόμας Ουέλινφορ, στην Ιατρική Ακαδημία. Και για να πείσει τους σφοδρούς συνδέλους του, μεταχειρίστηκε ένα πλήθος επίχειρηματα. Έκαμε ακόμη ένα σωρό δηλώσεις κι ανέφερε χαρακτηριστικές στατιστικές των προσωπικών παρατηρήσεών του, από τις οποίες φαίνεται, ότι όσο γδύνεται ο άνθρωπος, τόσο και πιο καλύτερα αισθάνεται τον εαυτό του.

Μη φαντασθήτε ότι πρόκειται για καμιά νέα τρέλλα των έκκεντρικών γιάγκηδων. Ο γυμνισμός στην Αμερική, όπως άλλωστε και στην Ευρώπη έχει εδώ και πολλά χρόνια τους φανατικούς υποστηρικτές του. Υπάρχουν δε, όπως ξέρετε, άφθονες λέσχες γυμνιστών, ειδικό σχολείο κι ακόμη και ειδικά κέντρα και θέατρα, τουλάχιστον στην Νέα Υόρκη. Σ' αυτά οι θαμώνες παρακολουθούν την παράσταση, εν άδομια περιβολή και χειροκροτούν τις ωμορφές «βεντέτες», ή όποιες έχουν λησμονήσει στο θεατρίο τους και αυτό το απαραίτητο φύλλον της συκής! Κανείς δεν σκανδαλίζεται γιατί το τελείως γυμνό μπορεί ίσως να είναι άκαλαίσθητο, σύμφωνα με την αντίληψη των «ντυμένων» ανθρώπων, αλλά ποτέ δεν είναι ανήθικο. Αυτός άλλωστε είναι ο λόγος που ο γυμνισμός σ' όλα τα κράτη έχει ένα πλήθος θαυμαστών και οπαδών.

Μά ας αφήσουμε τον ίδιο τον δόκτωρ Ουέλινφορ να σας εξηγήσει αυτή την θεωρία του. Ίδου τι γράφει σ' ένα σχετικό άρθρο του:

«Ζούμε, λέγει, σε μία εποχή που ο άνθρωπος κατάντησε σκλάβος των εφευρέσεών του. Μόνος του δολοφόνησε την ησυχία του, τσάκισε με το θόρυβο των μηχανών και της εντατικής εργασίας τα νεύρα του και μεταβλήθηκε σ' ένα έντομο που κυκλοφορεί αδιάκοπα μέσα σε μία έφιαλτική ατμόσφαιρα. Ο ίδιος έκρυσσε τον γαλάζιο ούρανό με τις τεράστιες πολυκατοικίες του κι' ο ίδιος σκέπασε τον ήλιο με τους δηλητηριώδεις καπνούς των εργοστασίων. Τα πάντα είναι τεχνητά στην εποχή μας. Κι' αυτό ακόμη το φως. Έτσι ο άνθρωπος κατάντησε αξιολύπητος. Είδατε ποτέ τον άνθρωπο μιάς μεγαλουπόλεως να χαμογελά; Έχει τό ύφος του πολυάσχολου, το χρώμα του είναι σαν του πεθαμένου και το βλέμμα του τρέμει πίσω από χοντρά μυώπητα γυαλιά. Κι' αυτές όλες η ασχολίες του, η εφευρέσεις, του δημιουργήσαν ένα πλήθος απαιτήσεων και τον έριξαν στις παγίδες των διαφόρων επιτηδείων. Οι άνθρωποι μιάς μεγαλουπόλεως δεν είναι πια φυσιολογικοί. Διαρκώς παλεύουν και διαρκώς στήνουν παγίδες στους συντρόφους τους. Κι' αυτή ακόμη η μόδα δεν είναι τίποτε άλλο παρά μία σατανική κομψή, πρέπει να φοράει μια θαυμάσια γούνα, μιά πανάκριθη τουαλέτα κι' ένα σωρό ποικιλόχρωμα «ντεσοσύ» και ζώνες. Κανείς ωστόσο δεν σκέφτηκε την υγεία της. Όλοι την ντύνουν σαν μία ξύλινη κούκλα, χωρίς να λογαριάζουν την επίδραση που μπορεί να έχουν τα ρούχα και τα στολίσια στον οργανισμό της. Και πράγματι, υπάρχουν γυναίκες ή όποιες στά τριάν-

τα χρόνια τους έχουν ένα άθλιο και παραμορφωμένο σώμα. Είναι κυρτές και τα δάκτυλα των ποδιών τους έχουν χάσει το κανονικό σχήμα τους. Περπατούν σαν ξεβιδωμένες και μοιάζουν σαν νευρώσαστα. Άλλες πάλι έχουν το δέρμα κι' γρήσας και μάταια προσπαθούν με το μακιγιάρισμα να κησούν τη δροσιά τους. Μοιάζουν σαν τα ξερά φύλλα των δέντρων που το παραμικρό φύσημα του ανέμου μπορεί να τα ρίξει στη γη...

Κι' αλήθεια η θνησιμότητα αυτά τα τελευταία χρόνια στις μεγαλουπόλεις παρουσιάζει ανησυχητικούς αριθμούς. Οι άνθρωποι έπαψαν πια να παλεύουν με τον θάνατο. Τον έφταναν να τους πάρη στο βασίλειό του με την παραμικρή πτώση.

Κι' ωστόσο ο άνθρωπος γεννήθηκε για να είναι δυνατός. Η φύσις τον έπλασε όπως όλα τ' άλλα δημιουργήματα της Γης να δίνει τόσο ο άνθρωπος ξέφυγε από τη φύση, δεν έφτασε παρά να συγκρίνεται τον κάτοικο μιάς πόλεως κι' έναν άνθρωπο που ζει γυμνός στη ζούγκλα. Ο πρώτος μοιάζει σαν σπασμένο λίκι. Ο άλλος μπορεί να σπαστεί...

...κορμό ενός δέντρου με τα ρούχα του ή να... ξεριζώσει με τα ρούχα του! Ο λόγος αυτής της διαφοράς; Απλούστατα: ο τρόπος της ζωής τους. Ο ένας, ο δυνατός, ζει έφιαλτος γυμνός στο ύπαιθρο, χαμένος στην ωμορφιά του ήλιου και του ανοικτού ορίζοντος και έχει συνήθειο το σώμα του ν' άντεχει στις καρκινικές μεταβολές. Ο άλλος έχει σκεπαστεί το σώμα του με ένα σωρό ρούχα, αποφεύγει τον ήλιο και γυμνάζει την εσχολή μόνο από τον κινηματογράφο και τις κοσμικές επλάσεις.

Η εξέτασις επίσης του αίματος αυτών των δύο ανθρώπων παρουσιάζει μιά εκπληκτική διαφορά. Ο «πολιτισμένος» το αίμα είναι γεμάτο από μικρόβια και τα αιμοσφαίριά του δεν έχουν καμιά άνοχη. Ένα αίμα... κακής ποιότητας. «Αγρίου» όμως το αίμα είναι καθαρό, γεμάτο ζωή και θα μπορούσε κανείς να πει ότι είναι μιά... έφιαλτική ποιότητα, γιατί καθαρίζεται με την αδηλοδιαπνοή του γυμνού σώματος.

Το δέρμα πάλι αυτών των δύο πων είναι ανόμοιο. Το «πολιτισμένου» είναι σχεδόν άπνεκρωμένο με τα κύτταρά του είν' άτροφικά. Το «αγρίου» όμως έχει μιά εκπληκτική ζωή. Αν τύχη να τραυματιστεί, πων είναι ανόμοιο. Το «πολιτισμένου» είναι σχεδόν άπνεκρωμένο με τα κύτταρά του είν' άτροφικά. Το «αγρίου» όμως έχει μιά εκπληκτική ζωή. Αν τύχη να τραυματιστεί, πων είναι ανόμοιο.

Χαρακτηριστικό της αντοχής του οργανισμού των αγρίων και το ακόλουθο: Σε μιά κλινική του Καναδά νοσηλεύονται τρεις ξυρσοκόμοι. Είχαν δεχθεί στο στήθος τους ένα παθολογικό σφαίρας ληστών. Κατά την έγχειρησι, έγω ο ίδιος κομμάτισα κυριολεκτικώς για να τους αφαιρέτω τα κομμάτια. Όμολογώ δε μάλιστα ότι δεν είχα καμιά έλπίδα να θά μπορούσαν να ζήσουν. Όσοι μόνο ο ένας από αυτούς πέθανε. Μά ο θάνατός του ήταν ένας θάνατος θηρίου. Έφιαλτος άφαιρε πάλαιψε με τον χάρη! Τέλος νικήθηκε από το κύτταρο από το παράθυρο του δωματίου αναζητώντας φλογερό ήλιο των «παμπας» για να τον αποχαιρέτηση. Τέλος σωριάστηκε κατάγης. Μά δεν είχε πεθάνει! Η...

(Συνέχεια στη σελίδα 54)

Η κυρία Ροντέ περίμενε μ' ανυπομονησία την επιστροφή του συζύγου της και του γιου της. Γκαστόν, ηλικίας έξη χρονών. Άνησυχούσε πολύ, γιατί ο κ. Ροντέ είχε πάει το παιδί τους στο γιατρό.

Τέλος, η πόρτα άνοιξε και πατέρας και γιός ξαναγύρισαν.

— Αύτος ο περίπατος φαίνεται πως το έκανε καλό, είπε η μητέρα, κυττάζοντας το γιού της. Τα μάγουλά του είνε κατακόκκινα, ένφ' συνήθως τα είχε χλωμά.

— Όχι, δεν είν' αυτό, της απάντησε ο σύζυγός της. Τόν μπάτισα εγώ γιατί χτυπούσε τα κουδουνάκια στο δρόμο.

— Τι παληόπαιδο!... Και τί είπε ο γιατρός;

— Είπε πως το παιδί μας είνε γερό. Μονάχα που έχει λίγη αίμαμια και θάθελε καθαρόν αέρα...

— Κι' εμείς που καθόμαστε σε μιά συνοικία πολυκατοικιών, μέσα σε αούλη!

— Θέλει τροφή καθαρή και άφθονη!

— Στην τιμή που είνε σήμερα τα τρόφιμα!

— Πρέπει να περάσει τις διακοπές του στην εξοχή. Διό μ'ήνες στο ύπαιθρο και καλή τροφή, είπε ο γιατρός, θά κάνουν τον Γκαστόν ροδοκόκκινο και τετράπαχο!

— Τι να κάνουμε; Δεν έχουμε τα μέσα να πάμε στην εξοχή!...

— Είπε ή κ. Ροντέ. Ο μισθός σου ως καθηγητού μόλις μ'ας φτάνει για να ψευτοζούμε εδώ...

— Τι να γίνει; Τι να γίνει; ψιθύρισε πολύ στενοχωρημένος ο κ. Ροντέ.

— Αλήθεια, τον ρώτησε η γυναίκα του, του αγόρασες όπως σου είχα πη, ρούχα και παπούτσια; Τα πανταλόνια του είνε σχισμένα και τα παπούτσια του τρώπια.

— Ω! όχι! Ήσαν πολύ ακριβά... Πρέπει να κάνουμε οικονομίες... Μπορούμε να τ'ο πάρουμε καινούργια ρούχα και παπούτσια σ' ένα-δυό μήνες.

— Ωραία!... Ωραία!... Έτσι θ' αφήσουμε το παιδί μας ευνόλητο... Δεν έπαιρνα καλύτερα έναν άχθοφόρο που πήγα και πήρα καθηγητή!...

— Γκαστόν, πήγαινε να παίξεις! Είπε ο κ. Ροντέ στο γιού του, προβλέποντας συζυγική σκηνή.

Το χαμίνι κατέθηκε τέσσερες-τέσσερες τις σκάλες, έβγαλε τη γλώσσα του στη θυρωρή κι' έτρεξε προς ένα οικόπεδο εκεί κοντά για να παίξει με τ' άλλα χαμίνια.

Έξαφνα όμως, ένοιωσε δυό χέρια γερά να τον έρπάζουν, ένα φίλωτρο έπνιξε τις φωνές του κι' ένας εύρωστος άντρας τον σήκωσε στην αγκαλιά του.

Ο εύρωστος άντρας τον απόθεσε σε λίγο μέσα σ' ένα τροχόσπιτο, τον έδεσε, τον ξάπλωσε σ' ένα κρεβάτι και άπομακρύνθηκε.

Σε λίγο το άλογο που έσερνε το τροχόσπιτο άρχισε να καλπάζει.

Οι ατοίγγανοι Λαμούρ ήταν εύτυχιμένοι άνθρωποι. Χάρη στο τροχόσπιτό τους δεν ήξεραν τί θα πη κρίσις καταικίας. Ή δουλειές τους πήγαιναν περίφημα έπλεκαν ώμορρα καλάθια και τα πουλούσαν.

Εδώ και άρκετή ώρα, το άλογο τους έσερνε το άμάζι τους με κανονικό και μονότονο βήμα. Βρισκότουσαν πια μακριά απ' το Παρίσι και σε λίγο ο ήλιος θά βασιλευε.

Ο Λαμούρ κρα-

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΝΤΟΛΛΕ'Υ

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

τά ταξίδια μας μας πλουτίζουν...

— Δεν έχουμε ούτε νοίκι να πληρώσουμε, ούτε παιδιά. Όταν συλλογίζωμαι, έπρόσθεσε η Τζιλντα, ότι μερικοί καθευστερημένοι άνθρωποι μ'ας λένε κλέφτες των παιδιών! Τι άνόητοι που είνε!... Τι άνόητοι που είνε!... Μόνο οι ατοίγγανοι του παληού καιρού έκλεβαν παιδιά... Σήμερα όμως με την ακρίβεια της ζωής, πρέπει να ναι κανείς τρελλός για να κλέψη έένο παιδί, όταν έχει την τύχη και δεν έχει δικό του.

Ο Λαμούρ έγινε κατακόκκινος, σταμάτησε το άλογο και είπε στη γυναίκα του:

— Έχω κάτι να σου πω, κάτι πολύ σοβαρό. Ξέρεις, Τζιλντα; Έκλεψα ένα παιδί!

— Πώς; Τι;

— Έκλεψα ένα παιδί!

— Ήλιθιε! Βλάκα!...

— Αυτό που έκανα ήταν άνωτερο των δυνάμεών μου...

Τό έκλεψα χωρίς να ξέρω τί κάνω... Φταίει ή κληρονομιά μου... Έχω μέσα μου το αίμα τόσων γενών ατοίγγανων... Σήμερα, καθώς γυρίζω στο τροχόσπιτο, κοντά σε μερικά οικόπεδα, είδα ένα παιδί. Σπραγμένος από μιά σκοτεινή δύναμη, τό έκλεψα...

Ωραία τα κατάφερες! Πήγαινε τώρα να τό φέρης για να τό δώ...

Ο ατοίγγανος έσπασε σε λίγο με τον μικρό Γκαστόν. Τον έβλεπε και του έβγαλε το φέμτρο. Τα πρώτα λόγια του παιδιού ήταν:

— Πεινάω! Πεινάω!

— Βλέπεις! Είπε η Τζιλντα με ύφος θριαμβευτικό, και έβαλε να φάνε κι' οι τρεις.

Μά ο Γκαστόν καταβρόχθισε εκτός από το δικό του και το φαγητό των δυό συζύγων που στεκότουσαν και τον καμάρωναν.

Είπε χαριτωμένο αυτό το παιδί, μιά λίγο αδύνατο! Ελεγε ή Τζιλντα.

— Ναι, μιά τι άρεσέ που έχει!

Η ρομαντική αυτή περιπέτεια άρεσε στον Γκαστόν. Τό άλογο, τό άμάζι, ή έξοχη τα πλούσια φαγητά των ατοίγγανων, έπ'ατ' του στενοχώρου διαμερίσματος και των μετρημένων μπουκιών των γονέων του, όλ' αυτά τό άρεσαν πολύ! Τί άρεσα ζωή που άνοιγε μπροστά του!

— Ωραία τα κατάφερες! Είπε πάλι σε λίγο ή Τζιλντα στον συζύγο της. Έε απτίας της καταικίας που έκανε θα πορτώθουμε αυτό το παιδί για δυό μήνες ώς όπου να ξαναγύρουμε απ' τη Νορμανδία. Χώρα που ο πατέρας του σε υποβάλλει μ'ήνιοι, θά δώση τα χαρακτηριστικά του παιδιού και θά μ'ας κυνηγήσουν ίσως οι χωροφύλακες... Πρέπει τουλάχιστον να του αγόρασουμε άλλα ρούχα, άλλα παπούτσια και να του κόψουμε τα μαλλιά για να μη τό αναγνωρίσουν.

Στην πρώτη πόλη που πέρασαν, πήγαν το παιδί να πλύνουν (Συνέχεια τη σελίδα 53)

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Κ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΥ

Η Φιδωρέλα

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Το χρόνο εκείνο, επικρατούσε ζωντανή κίνηση στην Ήπαυλι της κομήσης ντέ Λάντ. Η κόρησά είχε φέρει μαζί της την ανηψία της Τζούλια και τον ανηψιό της Ροζέ για να έχει συντροφιά ο Ζάκ. Η Τζούλια κι ο Ροζέ ήταν παιδιά της αδελφής της κομήσης, η οποία είχε πεθάνει φέρνοντας στον κόσμο το δεύτερο και ο πατέρας τους είχε μείνει χήρος μαζί με τα δυο παιδιά του.

Η Τζούλια ήταν μια όμορφη και πρόσχαρη κοπέλλα κι ο Ροζέ ένας ωραίος και ψηλός νέος δεκαεφτά χρόνων, έντελώς διαφορετικός από τον εξάδελφό του τον Ζάκ. Είχε πολύ καλή καρδιά και γι' αυτό όλοι τον έκτιμούσαν. Οι δυο νέοι έκαναν συχνά επιπτώσεις περιπάτους στο δάσος κι η Τζούλια τραγουδούσε παντού. Τις πρώτες ημέρες συναντήθηκε με την Φλωρέτα και γνωρίστηκε μαζί της.

— Τι χαριτωμένη αυτή η κόρη του δασοφύλακος, θεία μου... Τό ύφος της και το πρόσωπό της ευχαριστούν όποιον την βλέπει... Είναι τόσο χαριτωμένη, τόσο ευγενής!... Μπορώ να την συναναστρέφωμαι, θεία μου;...

— Βεβαίως! Έχεις την άδεια να συναναστρέφεσαι όποτε θέλεις την Φλωρέτα... Ξέρει να φέρεται όπως πρέπει. Από το στόμα της μονάχα καλά κι' ευγενικά λόγια θ' ακούσεις...

— Έτσι η Τζούλια πήγαινε κι' έβλεπε συχνά την Φλωρέτα. Την έβλεπε να περιποιείται τα πουλιά και τις αγελάδες της και πήγαινε κάθε μέρα στο σπίτι του δασοφύλακος και κουβεντιάζει μαζί της. Είχε κάνει λόγο γι' αυτήν και στον αδελφό της γιατί η Τζούλια κι ο Ροζέ αγαπιόντουσαν πολύ.

— Έλα να την γνωρίσεις, του είχε πη. Είμαι βέβαιη πως θα σου άρεση...

— Παράδοξες σχέσεις έχεις, εξάδελφ μου, της είπε τότε ο Ζάκ. Πώς μπορείς και μιλάς τόσες ώρες με μια υπηρέτρια;...

— Η Φλωρέτα μιλάει πολύ καλύτερα από πολλούς νέους, εξάδελφέ μου, και ο Ροζέ ασφαλώς θα συμφωνήσει μαζί μου, άμα την δει.

— Έβρεχε πολύ την ημέρα εκείνη και ο Ζάκ στενοχωριόταν γιατί δεν μπορούσε να βγει έξω. Η ημέρα φαινόταν ατελείωτη κι' η Τζούλια έπεμπε να πάνε στο σπίτι του δασοφύλακος για να ιδούν την Φλωρέτα.

— Ο Ζάκ ήθελε να μείνει, αλλά ο Ροζέ, παίρνοντάς τον από το μπράτσο, του είπε:

— Έλα, μην είσαι τόσο περήφανος, εξάδελφέ μου. Η Τζούλια είναι έξυπνη και αν της άρεση η Φλωρέτα, θα πη πως είναι χαριτωμένη νέα...

Η Φλωρέτα χτυπούσε θούτο, όταν έφταναν στο σπίτι της η Τζούλια και οι δυο νέοι.

— Έγινε κατακόκκινη γιατί την έβλεπαν κάπως άτημηλητη. Είχε ανασχηκωμένα τα μαλλιά της και το γάλα που είχε τινάξει, σχημάτιζε μακρούς κηλίδες στα ροδόκκιμα παχουλά και καλοκαμωμένα μπράτσα της. Τα μάγουλά της ήταν κόκκινα από τη δουλειά και τα ξανθά μαλλιά της

είχαν σκορπιστή στους ώμους της.

— Έ, Ροζέ, είπε η Τζούλια. Πώς σου φαίνεται; Διμοιάζει με αγροτική εικόνα;

— Αλήθεια! Είπε και ο Ροζέ.

— Μυρίζει άσχημα εδώ μέσα και τα χέρια της Φλωρέτα είναι καταλερωμένα! Είπε ο Ζάκ.

— Νά με συγχωρήτε, είπε τότε η Φλωρέτα. Μά είναι ανάγκη να χτυπήσω ακόμα το θούτο για να δέσω... Αλλιώς θα χαλάσω...

— Κάμε τη δουλειά σου, αποκρίθηκε η Τζούλια. Ο Ροζέ κι' εγώ θα σε βοηθήσουμε. Ροζέ, πήγαινε να φέρεις δροσερό νερό!... Εγώ ξέρω τι πρέπει να κάνω... Θα το βάλω μέσα σε μια γαδάθα και θα βγάλω το θούτο... Έτσι, Ζάκ, ρόσε μου μια ποδιά...

Και η Τζούλια γελοῦσε, τρέχοντας έδω κι' εκεί.

— Δεν ξέρω τι θρίσκετε διασκεδαστικό σ' αυτή την κορίτσια! Είπε ο Ζάκ. — Αν δεν έβρεχε τόσο ραγδαία, θα έφτανα γα... Αλλά τώρα, ως ότου να ξαναγυρίσω στη θύλα, θα γίνω μουσικίδη.

Ο Ροζέ είχε φέρει ένα κουβά νερό τον οποίο κρέμασε από το μπράτσο του Ζάκ. Μά εκείνος, καθώς έκανε να τραβήξει πίσω, αναποδογύρισε τον κουβά κι' έχυσε το νερό πάνω στο ποδιά του.

Αυτό μεγάλωσε ακόμα περισσότερο τα νεύρα του κι' έκανε την Τζούλια και τον Ροζέ να γελάσουν μαζί του. Διότι αυτή η Φλωρέτα δεν μπόρεσε να κρατήσει τα γέλια και τόσο κωμικός ήταν στο θυμό του ο Ζάκ.

— Με μένα γελάς, ανόητη; της φώναζε μανιασμένος γιατί δεν τον μούσε να πη τίποτε στην Τζούλια και στον Ροζέ.

— Α! εξάδελφέ μου, του είπεν ο Ροζέ, δεν είναι γενναίο να φέρεσαι μ' αυτό τον τρόπο σε μια νέα, η οποία δεν μπορεί να σου απαντήσει... Μην ξεχνάς πως είμαστε στο σπίτι της. Και, παρ' όλη τη θροχή, θα έκανες καλύτερα να φύγεις παρά να θυμώνεις αδικώς.

— Α! έτσι! φώναζε ο Ζάκ. Δεν σε ήξερα και γι' αυτό να χώνη να υπερασπιζέσαι σαν γελοῖος ἵπποτης τέτοια ὑπερημενία!... Και βέβαια θα φύγω...

Η Φλωρέτα είχε σκουπίσει εν τω μεταξύ τα μπράτσα της αλλά λυπήθηκε πολύ περισσότερο γιατί είχε γίνει η αιτία της φιλονεικίας των δυο εξάδελφων. Όταν λοιπόν εμφανίστηκε ο Ζάκ, είπε:

— Τώρα θα είναι θυμωμένος περισσότερο έναντιόν μου...

Δεν ξέρω γιατί είναι θυμωμένος μαζί μου... Από την πρώτη μέρα που με είδε, δεν με χωνεύει, μά' εγώ δεν του έχω κάνει τίποτε...

— Ο εξάδελφός μας δεν είναι καθόλου ευγενής, είπε η Τζούλια, και πρέπει να του πη λέη κανείς κατάμουτρα...

Η Φλωρέτα έβγαλε το θούτο από τον κάδο και το στράγγισε. Ο Ροζέ είχε πάρει αλάτι και το αλάτιζε.

— Ω! μην κάνετε τον κόπο! Είπε η Φλωρέτα. Ντρένομαι που σας βλέπω να κουράζεστε για μένα!

— Μας άρεσει να σε βοηθούμε, της απάντησε η Τζούλια. Έξ' άλλου, ο Ροζέ δεν μπορεί καθόλου με τον Ζάκ. Ο Ζάκ κρίνεται εν' ό' εξάδελφός μου, τόσο καλός είναι ο χαρακτήρας μου. (Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ΤΖΩΝ ΜΠΟΛΣ

(Ένα αποκαλυπτικό άρθρο της "Αμερικανίδος δημοσιογράφου Βιολέττας Γούντ για τον «γότη» αυτόν της φιλμουπόλεως.)

Ο Τζών Μπόλς, ένας απ' τους γόητας της όθνης, ζήσέ μια θύλα παληού ρυθμού στο Μπέβερλυ Χίλς με την γυναίκα του και τις δυο όμορφες κόρες του. Ο παράξενος αυτός ἥθοποιος δεν θέλησε ποτέ να θορυβώδη σκάνδαλά τους.

Γι' αυτό, ο Τζών Μπόλς δεν επιθυμεί διόλου την πολυτέλεια και τις επιδείξεις. Ζή απλά και άνετα και σ' αυτό ακριβώς έγκειται ίσως το μυστικό της ευτυχίας του.

Ο γάμος του, εινε από τους πιο ιδανικούς του Χόλλυγουντ. Ο Τζών Μπόλς αγαπούσε τη γυναίκα του από τα παιδικά του χρόνια και την παντρεύθηκε άμέσως μόλις πήρε το δίπλωμά του από το Πανεπιστήμιο του Τέξας. Από τότε, μονοτονί έχουν περάσει τόσα χρόνια, αυτοί οι αγαπημένοι σύζυγοι δεν έχουν δυσανεστήσει ούτε μια φορά! "Αλλοτε, ἤρθαν δύσκολες και σκληρές ημέρες κ' η δυστυχία τους στενοχωρήσε με πολλές στερήσεις, μά δεν έχασαν το θάρρος τους. Η δυστυχία τους έκανε ν' αγαπηθούν ακόμη περισσότερο και ν' αντικριθούν τη ζωή με το χαμόγελο στα χείλη.

Ο Τζών Μπόλς λοιπόν ζή ἥρεμα και άνετα μια ιδεώδη οικογενειακή ζωή. Έχει τρεις υπηρέτες, ένα θυρωρό κι' ένα μάγειρο. Επίσης κι' έναν καμαριέρη, που εινε η σκιά του, όπως στους αριστοκράτες του παλιού καιρού. Ο καμαριέρης αυτός τον ακολουθεί ακόμη και στο στούντιο, όταν «γυρίζει» και τον περιποιείται όπως και στο σπίτι. Κάθε πρωί έχει την παλιά συνήθεια να κάνει ένα μεγάλο περίπατο με το ἄλογο στη Σάντα Μόνικα. Η ἱππασία εινε ένα από τ' αγαπημένα του σπορ.

— Επάνω στο ἄλογο, το πρωί, στον καθαρό αέρα, μαθαίνω με μια έκπληκτική ευκολία τους ρόλους μου... μου εἶπε μ' ένα χαμόγελο ὅλο ἀπλότητα. Εἰπιπρος ἄλλωστε κανονικά όλες τις υποθέσεις μου και λύνω τα πιο δύσκολα και τα πιο πολύπλοκα ζητήματα!...

Κί' εἶπται, μ' ένα λεπτό χιούμορ, που του ταιριάζει, πρόσθεσε:

— Επάνω στ' ἄλογο, σάν στρατηγός, διευθύνω με ἑξαιρετική επιδεξιότητα τόσο τις καλλιτεχνικές όσο και τις ἑμπορικές υποθέσεις μου!...

Την ίδια ἀγάπη αισθάνεται για την ἑξοχή και η Μάρσελιτ, η θελκτική γυναίκα του. Κάθε Σάββατοκύριακο βρίσκονται μακριά από το Χόλλυγουντ, στο θουνό ή στην ἀκροθαλασσία, όπου περνούν εὐχάριστες ὥρες. Η «μίσση» Μπόλς εινε καλός κυνηγός σάν τον σύζυγό της. Επίσης ψαρεύει με πάθος, σάν να γεννήθηκε κοντά στη θάλασσα.

Ο Τζών Μπόλς έχει ἑπίσης και μια παράξενη μανία: να ὑποχρεώνει ὅλο τον κόσμο. Μά μόνο όταν θέλη αυτός, κι' ὄχι όταν του το ἐπιβάλουν... Μια ἡμέρα, ἔδωσε στο Σικάγο μιά από ἐκεῖνες τις ἀληθινὰ καλλιτεχνικά γεγονότα. Τό κοινό του τον καταιχειροκρότησε, μά φάνηκε και πολύ ἀπαιτητικό. Του ζήτησε να τραγουδήσει ἐπὶ πλέον και το πιο δημοφιλές από τα τραγούδια του, την περίφημη «Σουλθία». Ο Τζών Μπόλς, αὐστηρὸς σὰ καλλιτεχνικά ζητήματα, ἀρνήθηκε να βγῇ από το πρόγραμμά του, που το είχε καταρτίσει με θαυμαστήν κι' εὐχάριστη ποικιλία. Σέ λίγο ὅμως ἔλασε στο ξενοδοχείο ένα γράμμα γεμάτο παράπονα από μια συντροφιά κοριτσι-

ών, που ἦσαν φανατικές θαυμάστριές του και που είχαν κάνει ένα μεγάλο ταξίδι ὡς τὸ Σικάγο, μόνο και μόνο για ν' ἀκούσουν τὴ «Σουλθία»!...

Ο Τζών Μπόλς τότε ἔδειξε χαμογελώντας τὸ γράμμα με τὰ παράπονα σὴν γυναίκα του και της εἶπε:

— Πρέπει να περιποιηθούμε με τὸν καλύτερο τρόπο αὐτὰ τὰ κορίτσια!... Φρόντισε λοιπὸν γιὰ ὅτι χρειάζεται, γιὰ τὴ θά τὰ καλέσω νᾶρθουν αὐριο να πάρουμε μαζί τὸ τσάι!...

Κί' ἀλήθεια, τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὁ Τζών Μπόλς ἐπῆρε τὸ τσάι μαζί με τις χαριτωμένες θαυμάστριές του. Κατόπιν, δίχως νὰ τοὺς ἔχη πῇ τίποτε, κάθισε στὸ πιάνο και τοὺς τραγούδησε τὴ «Σουλθία»...

Η θαυμάστρις του ἔμειναν κατενθουσιασμένες. Τόσος μάλιστα ἦταν ὁ ἐνθουσιασμός τους, ὥστε τὸν φίλησαν ὅλες, με τὴ σειρά, μπροστὰ σὴν κυρία Μπόλς, που παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴ σκηνή μ' ἓνα ἀγαθὸ χαμόγελο.

Μιά ἄλλη ἀπὸ τις μανίες τοῦ Τζών Μπόλς εινε ἡ καθαριότητα. Ἀλλάζει πουκάμισο δυὸ και τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα! Πολλές φορές μάλιστα δεν μπορεῖ νὰ διακρίνη ποῖο εινε τὸ

καθαρὸ πουκάμισο ἀπὸ τὸ «ἀκάθαρτο». Ἐπίσης τοῦ ἀρέσουν τὰ ἐκλεκτὰ ὑφάσματα και τὰ λεπτὰ δερμάτα γιὰ τὰ παπούτσια. Έχει τρεῖς ράφτες, στοὺς ὁποίους παραγγέλνει διαρκῶς κοστούμια και καινούργια πουκάμισα. Ἐτσι, τὸ θεστιάριό του εινε ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα τοῦ Χόλλυγουντ. Ὡστόσο, δν τὸν ἀρέσουν διόλου ἡ ἐπιδείξεις και, μὰ τὴν ἀλήθεια, πολὺ λίγοι εινε ἐκεῖνοι που μποροῦν νὰ ἐκτιμῇσουν τὴν ἀληθινὴ κομψότητα του και νὰ ξεχωρίσουν ἓνα «φρέσκο» κοστούμι του ἀπὸ ἓνα παλιὸ ἑνός... μηνός! Ο λόγος δὲ εινε ὅτι ὁ Τζών Μπόλς ἔχει ὀρισμένες προτιμήσεις σὲ δυὸ-τρία χρώματα και ἔτσι πολλές σειρές κοστούμιων του ἀποτελοῦν μιά ὁλόκληρη κλίμακα χόμων ἑνὸς χρώματος. Γιὰ ὅλα αὐτὰ, γιὰ τὴν παροιμιώδη κομψότητά του, ἔοδεῖ τὰ περισσότερα χρήματα τοῦ προϋπολογισμού του. Μὰ εινε ἐξαιρετὸς «μπόνεσμαν» και γερὸ μαθηματικό κεφάλι κι' ἔτσι δεν κάνει ποτὲ σπατάλες και πρελά έξοδα. Ὑπολογίζει τὰ πάντα με μεγάλη ἀκρίβεια και δεν ὑποφέρει ποτὲ ἀπὸ οικονομικές στενοχωρίες. Ἀλλωστε τὰ εἰσοδήματά του εινε πολὺ μεγάλα.

Ο Τζών Μπόλς

Ο Τζών Μπόλς εινε και λίγο φιλόσοφος. Η φιλοσοφία της ζωῆς του στηρίζεται ἐπάνω σὲ μιά μόνο λέξη: σὴν πίστι! Δίχως νὰ πηγαῖνη συχνὰ σὲ ἐκκλησίες και δίχως φαρμακικές ἐπιδείξεις, εινε κατὰ φύσιν πολὺ φιλόδοξος.

— Πιστεύω, μοῦ εἶπε κάποτε, ὅτι ἡ δύναμις της ἀγάπης και της ὀρθῆς σκέψης εινε ἀκατανίκητη. Τὸ μυστικό της ζωῆς εινε ἡ ἀγάπη. Πρέπει νὰ ἀγαπᾶμε, δίχως νὰ μὴς νοιάζῃ ἂν μὴς ἀγαποῦν. Ἐπίσης, εινε ἀπαραίτητο νὰ ἔχουμε μιά πίστι: εἴτε στὸν ἑαυτὸ μας, εἴτε στὸ ταλέντο μας, εἴτε στὸ καλὸ ἄστρο μας. Ὅποιος δεν πιστεύει σὲ τίποτε, δεν μπορεῖ νὰ κάνει τίποτε σὴν ζωὴ του!...

Αὐτὸς εινε, λοιπὸν, ὁ ἀγνωστος, ὁ αριστοκρατικὸς Τζών Μπόλς: ἓνας τέλειος καλλιτεχνὴς, ἓνας ἰδανικὸς σύζυγος κι' ἓνας ἄνθρωπος πραγματικὰ ἀξιολάτρευτος.

ΒΙΟΛΕΤΤΑ ΓΟΥΝΤ

Ο Άρσεν Μονιέ πέταξε τόν «Μικρό Παρισινό» επάνω στο τραπέζι, άδειασε τὸ ποτήρι του καὶ μ' ἕνα αἰνιγματικό χαμόγελο, γύρισε κ' εἶπε στον Μουλινέ, τὸν ἀχώριστο σύντροφό του:

— Ετοιμάσου γιὰ μιὰ καλὴ δουλειά, φιλαράκο μου! Ἀπόψε κιόλας φεύγουμε γιὰ τὸν πύργο τοῦ Σαιν-Ζουλιέν... Θὰ μᾶς ὠφελήσῃ πάρα πολὺ ἕνα ταξιδάκι ὡς τὴν Ὀρλεάνη!

Κι' ἐπειδὴ ὁ Μουλινέ γούρλωσε τὰ μάτια του, ὁ Άρσεν Μονιέ τοῦ ἔδειξε μιὰ εἰδησι, στὴ δευτέρα σελίδα τῆς ἔφημερίδας. Αὐτὴ ἡ εἰδησις ἦταν ἡ ἑξῆς:

«Ο μαρκήσιος τοῦ Σαιν-Ζουλιέν, ἀγόρασε ἐσχάτως τὰ περίφημα ρουμπίνια τῆς Μάτα Χάρι ἀπὸ τὸν Ὀλλανδο ταγματάρχη Βάν Λέγκεν ἀντὶ ἑνὸς ἑκατομμυρίου γαλλικῶν φράγκων. Ὁ θαυόπλουτος μαρκήσιος θὰ ἐπιδείξῃ τὰ μοιραία αὐτὰ ρουμπίνια τῆς μεγάλης κατασκόπου στοὺς φίλους του, κατὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ γιορτὴ ποὺ θὰ δώσῃ αὐριο στὸν παλιὸ πύργο του, τῆς Ὀρλεάνης».

Ο Μουλινέ, δλόχαρος, ἔτριψε τὰ χέρια του, ξερόθηκε δυο-τρὲς φορές πρὶν νὰ πῇ κατὰ κ' ὕστερα, μὲ κάποιον δισταγμό, ρώτησε λίγο φοβισμένος:

— Κι' ὁ Λεκόκ; Δὲν θὰ εἶνε ἐκεῖ κάτω ὁ ἀστυνομικὸς Λεκόκ;

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθῃς ἐσὺ... τοῦ ἀπάντησε ὁ Άρσεν Μονιέ, ὁ ἀσύλληπτος λυποδύτης τῆς κοσμοπόλεως. Ἔχουμε καιρὸ ν' ἀκούσουμε νὰ γίνεταὶ λόγος γιὰ τὸν Λεκόκ... Ἐμπρός, λοιπόν, κάνε μιὰ θόλτα ἀπὸ τὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια κ' εἰδοποίησέ με στὸ ξενοδοχεῖο...

Ο Μουλινέ ἔχωσε τὸ καπέλλο του ὡς τὰ φρύδια καὶ θύγηκε ἀπὸ τὸ καφενεῖο. Τὸ μεσημέρι εἶχε μάθει κιόλας ὅτι ἡ-θέλε. Ὁ ἀστυνόμος Λεκόκ, ὁ ἀσπιδόμος ἐχθρὸς τοῦ Άρσεν Μονιέ, ἔλειπε ἀπὸ καιρὸ στὴν Ἀγγλία. Ἐφαχνε ἐκεῖ πέρα νὰ θρῖ τὰ ἴχνη ἑνὸς δολοφόνου... Οἱ δυὸ σύντροφοι λοιπόν, μπόρεσαν νὰ δουλέψουν ἡσυχᾶ στὴν Ὀρλεάνη. Ὁ Άρσεν Μονιέ δταν ἔμαθε ὅτι ὁ ἀστυνόμος ἦταν στὸ ἐξωτερικὸ, εἶπε στὸν βοηθό του νὰ τὸν περιμένῃ στὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό.

Ο Μουλινέ ἦταν ἀκρίδης στὸ ραντεβού. Μὰ, ξαφνικά, εἶδε νὰ μπαίνει στὴν αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς ἕνα πρόσωπο ποὺ τὸν ἔκανε νὰ χλωμιάσῃ. Ἀμέσως τραβήχθηκε πρὸς τὰ πίσω κι' ετοιμάσθηκε νὰ ξεγλυστρήσῃ ἀπὸ μιὰ μικρὴ πόρτα, δταν ἄκουσε κοντὰ του μιὰ πολὺ γνώριμη φωνή:

— Ε, Μουλινέ, ἄφησε τίς ἀνοησίες!... Κάνεις πὼς δὲν με γνωρίζεις;

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Γκρίνιαζε ὁ ἄλλος. Μοῦ ἔσπασες τὴ χολή! Εἶσαι ὁ ἴδιος ὁ Λεκόκ! Ἡ μεταμφιεσίς σου εἶνε πρῶτης τάξεως!

Καὶ κῦτταξε τὸν Άρσεν Μονιέ μὲ θαυμασμό. Ἀλήθεια, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἀστυνόμος μὲ τὸ φαρὸ γενάκι, τὸ γκριζὸ σκληρὸ καπέλλο καὶ τὴν πίπα στὸ στόμα. Οἱ δυὸ σύντροφοι δὲν ἔχασαν περισσότερο καιρὸ. Ὁ ἀσύλληπτος λυποδύτης θὰ ἔφευγε μὲ τὸ τραῖνο. Ὁ Μουλινέ ὅμως θὰ πῆγαινε στὴν Ὀρλεάνη μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Ἐπρεπε νὰ πετύχουν γρήγορα τὸ «κόλπο». Ὁ Μονιέ εἶχε θρῖ κιόλας ἀγοραστὴ γιὰ τὰ ρουμπίνια τῆς Μάτα Χάρι.

Ο Λεκόκ, λοιπόν, δηλαδὴ ὁ μεταμφιεσμένος λυποδύτης, ἔφθασε τὸ θράδυ στὴν Ὀρλεάνη κι' ἀμέσως πῆγε νὰ ρίξῃ

μιὰ ματιὰ στὸν πύργο. Ὁ παλῆς πύργος τοῦ Σαιν-Ζουλιέν ὀριζόταν ἐξω ἀπὸ τὴν πόλι, στὴν ἀκρὴ ἑνὸς μικροῦ ποταμοῦ. Στὴν εἰσοδο τοῦ πύργου ἦταν ἕνας χωροφύλακας. Ὁ πύργος ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἀφελεῖς ἐπαρχίους χωροφύλακες μὲ τὰ μακρυὰ μουστάκια καὶ τὴν κόκκινη ἀπὸ τὸ κρασί. Ὁ Μονιέ, πῆγε κοντὰ του καὶ μὲ τὸ χεῖρ γέλο στὰ χεῖλη, τοῦ εἶπε μ' ἕνα προστατευτικὸ ὄφρος:

— Εἰμαι ὁ ἀστυνόμος Λεκόκ, ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἡρᾶς γιὰ τὰ ρουμπίνια τῆς Μάτα Χάρι. Φαίνεται πὼς μερικοὶ λαποῦτες τὰ ἔχουν στὸ μάτι...

Ὁ ἄλλος τὰ ἔχασε ἀπὸ τὸ φόβο του. Δὲν ἔνοιωσε διόλου τὸν ἑαυτὸ του οἴγουρο γιὰ ἐπικίνδυνες περιπέτειες. Ἐπὶ στὸ χωρὶο περνοῦσε τόσο ὠμορφα τίς ἡμέρες του παίζοντας χαρτιά στὸ καφενεῖο!...

— Ἐμπρός, φίλε μου, θέλω νὰ μοῦ δείξῃς ἀπ' ἐξῆς τὸν πύργο... συνέχισε ὁ Μονιέ. Ξέρεις ποῦ ἔχει τὰ ρουμπίνια ὁ μαρκήσιος;

— Καὶ βέβαια ξέρω! τοῦ ἀπάντησε ὑπερήφανος ὁ χωροφύλακας. Μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ κύριος μαρκήσιος! Τὰ ρουμπίνια εἶνε μέσα στὴν κάσσα του, στὴν ἀριστερὴν πτέρυγα τοῦ πύργου. Ἐκεῖ πέρα εἶνε ἡ αἰθουσα τοῦ θησαυροῦ, ἐπὶ τὴν λέει ὁ κύριος μαρκήσιος. Τὰ παράθυρα εἶνε φραγμένα μὲ σιδερένια κάγκελλα... Εἰμαι βέβαιος πὼς δὲν μποροῦν νὰ μπουὶν ἐκεῖ μέσα λωποδύτες!...

— Ποῦ τὸ ξέρεις... ἔκανε πονηρὰ ὁ ψευτοαστυνόμος. Πῆ-πει νὰ ἔχουμε τὸ νοῦ μας.

Καὶ προχώρησε μαζί του μέσα στὸν κῆπο τοῦ πύργου. Γύρω ἀπὸ τὸ παλιὸ ἐκεῖνο κάστρο ἦταν ἕνα ψηλὸ πέτρινο ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Ζάν ντ' Ἀρκ. Ἐταὶ ὁ πύργος εἶχε μόνον εἰσοδο κι' ἐξοδο: ἐκεῖνὴ ποὺ φύλαγε ὁ χωροφύλακας. Ἡ αἰθουσα τοῦ θησαυροῦ ὀριζόταν στὸ πίσω μέρος. Τὸ σιδερόφραχτα παράθυρα κρυβόντουσαν ἀπὸ τὰ πικὰ φυλάματα ἑνὸς μεγάλου δέντρου.

— Θαυμάσια!... ψιθύρισε ὁ Μονιέ. Κι' ἔπειτα γύρισε πάλι στὴν ἐξοδο μαζί μὲ τὸν χωροφύλακα.

— Πηγαίνω στὸ ξενοδοχεῖο, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ πάρω ἀπὸ τὴ θάλιτσα μου. Μὰ θὰ ξαναγυρίσω γιὰ νὰ δῶ τὸν κύριο μαρκήσιο. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἔχε τὸ νοῦ σου!...

— Μείνετε ἡσυχος, κύριε Λεκόκ! τοῦ ἀπάντησε ὁ χωροφύλακας, καμαρώνοντας ποὺ «δούλευε» μ' ἕναν παρσιανὸ ἀστυνόμο.

Ὁ Άρσεν Μονιέ θρῖκε τὸν Μουλινέ στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ χωριοῦ.

— Πρέπει νὰ τελειώνουμε ἀπόψε... τοῦ εἶπε. Ἔχεις μὲ σου τὰ ἐογαλεῖα;

— Ε, βέβαια!... ἔκανε ὁ ἄλλος.

— Τὰ μεσάνυχτα λοιπόν θὰ μπουῖμε στὸν πύργο. Ἐγὼ θὰ πᾶω νὰ δῶ τὸν μαρκήσιο. Ἐσὺ θὰ περιμένῃς ἀπ' ἐξῆς μὲ μεσάνυχτα, μὲ κάποια πρόφασιν, θ' ἀπομακρύνῃς τὸν χωροφύλακα ποὺ φυλάει στὴν εἰσοδο, γιὰ νὰ μωρέσῃς νὰ μπει μέσα... Τὸ τεῖχος, ξέρεις, εἶνε ψηλὸ καὶ θὰ κουρασθῇς ἀπὸ γιὰ νὰ τὸ σκαρφαλώσῃς... Σύμφωνα λοιπόν:

— Τὰ μεσάνυχτα! τοῦ εἶπε ὁ Μουλινέ.

Ὁ ψευτοαστυνόμος τότε ξαναγύρισε στὸν πύργο καὶ τοι-ρουσιάσθηκε στὸν μαρκήσιο Σαιν-Ζουλιέν. Ὁ γέρος ἀρχι-κράτης ἦταν ἕνας παράξενος συλλέκτης. Εἶχε ἕνα σαρκο-φάγι καὶ περίφημα κοσμήματα... Ὁ Μονιέ τοῦ ἀνέφερε

Η ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τὸ «Μπουκέτο» ἔξεδωκε μέχρι σήμερον χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του μιαν σειρὰν ἀριστουργηματικῶν μυθιστορημάτων.

Τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ δύνανται νὰ τὰ προμηθευθοῦν οἱ ἀναγνώσται μας παρὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἐφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης», Εὐριπίδου 8 καὶ παρὰ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ὑποπρακτορείων του.

- 1) «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ Ἀλφόνσου Κάο.
- 2) «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά (νιού).
- 3) «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβό.
- 4) «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου.
- 5) «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσέ.
- 6) «Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλύ.
- 7) «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Α. Δουμά (πατρός).
- 8) «ΑΠΟ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλύ.
- 9) «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά (πατρός).
- 10) «ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ» τοῦ Ἐτεν σέλ.
- 11) «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ» τοῦ κόμητος Ντε Σεμουά.
- 12) ντὲ Σεμουά.
- 13) «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ» τοῦ Ὁκτ. Φεγιέ.
- 14) «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ» τοῦ Πῶλ Φεβέλ.

Τὰς κατωτέρω παλαιότερας ἐκδόσεις τοῦ «Μπουκέτου» δύνανται οἱ ἀναγνώσται μας μὲ δρ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας, νὰ τὰς προμηθεύωνται ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, δδός Γερμανοῦ Π. Πατρῶν 5β'.

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ» τοῦ Ρ. Στήβενσον.

«Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ» τῆς Σέλμας Λάγκερλεφ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ» τοῦ Ερ. Μυρζέ.

«Η ΣΟΝΙΑ» τῆς Γκερεβίλ.

Καὶ «ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΟΥ ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ» τοῦ Ἐντγαν Πόε.

(Δύο τόμοι, ἑκαστὸς δρᾶχ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας).

Καὶ τὰ ὀκτὼ περίφημα: «ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ».

ποὺ τιμῶνται δρᾶχ. 25, πρὸς 5 δρᾶχ. ἑκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα. Εἰδοποιονταὶ ὅμως οἱ ἀναγνώσται μας, ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, καθ' ὅσον δὲν θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ κατὰ τόπους Πρακτορεῖα τῶν ἔφημερίδων.

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

Μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικειῶν Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπό-λεως 14 α', Ἀθήναι.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΛΑΡΜΕ

ΜΕΣΑ στην κουζίνα της η Ζερμαίν έσκυβε πάνω από τα φουρνέλα, ξεσκέπαζε τους τετζερέδες, ανάκατευε τα φαγητά, έτοιμάζε τη μαγιονέζα, έφτιαχνε τις σάλτσες κι' αγωνιούσε για να φτειάξει στην έντελεια ένα σωρό λιχουδιές. 'Εκείνο το βράδυ οι κύριοι της είχαν ένα πλήθος καλεσμένους. "Επρεπε λοιπόν να τους βγάλει... άσπροπρόσωπους. Τους αγαπούσε τόσο πολύ... Ο κύριός της δεν ήταν πλούσιος. Έργαζόταν σε μια Τράπεζα. "Επαιρνε βέβαια ένα καλό μισθό, μά είχε τόσα έξοδα το σπίτι! Η κυρία της πάλι, μια πολύ καλή γυναίκα, λάτρευε κυριολεκτικώς τον άντρα της και κύτταζε να τα φέρη βόλτα με τα λίγα λεφτά που της έδινε. "Όσο για την κόρη τους, τη χαριτωμένη Μαργκώ, αυτή πειά ήταν ένας σωστός άγγελος. Κάθε μέρα έρχόταν στην κουζίνα για να της πη καλημέρα, ν' άστειυθι μαζί της, να την ρωτήσει για τα θάσνά της και να την παρηγορήσει. "Επειτα έφευγε για να πάη στο γραφείο της. Η Μαργκώ ήταν ένα φρόνιμο κι' εργατικό κορίτσι. Βοηθούσε τους γονείς της και δεν έκανε καθόλου περιττά έξοδα. Κάθε πρώτη του μηνός που έπαιρνε το μισθό της έτρεχε να τον δώσει στη μητέρα της. Κι' όλ' αυτά τα εκατοστάρικά εξαφανιζόντουσαν στις ανάγκες του σπιτιού κι' η όμορφη νέα έμενε χωρίς δεκάρα.

— Μαργκώ, της έλεγαν η φίλες της, θάρρης άπόψε στον κινηματογράφο;

— Αδύνατον, έχω δουλειά, προφασιζόταν η νέα για να γλυτώσει αυτό το έξοδο.

— Μαργκώ, πάμε να πάρουμε το τσάι μας στο «Τη-Ρούμ» της οδού Ριβολί, 'Εκεί συχνάζουν αληθινοί πρίγκηπες... Είσαι όμορφη και μπορεί να κάνης την τύχη σου.

Μά η Μαργκώ κουνούσε άρνητικά το κεφάλι της. "Οχι, δεν είχε καμιά διάθεση γι' αυτά τα πράγματα. 'Εκείνο που την ένοιαιζε ήταν το σπίτι της κι' η δουλειά της. "Όσο για τ' άλλα ήταν βέβαια ότι μια μέρα θα έρχόντουσαν μονάχα τους. Κι' αλήθεια από καιρό τώρα ο προϊστάμενός της την παρακολουθούσε μ' ένα σοβαρό βλέμμα. Κάθε φορά πάλι που θά της μίλαγε η φωνή του έπαιρνε μια περιέργη γλυκύτητα κι' είχε ένα παραπολύ ευγενικό ύφος.

— Ο κ. Ντυράν, σκεφτόταν η Μαργκώ, είναι ένας εξαίρετος άνθρωπος! Και τον εθαύμαζε που τον έβλεπε να είναι τόσο προσεχτικός στη δουλειά του, τόσο μετρημένος και τόσο καλός.

Κι' αλήθεια ο κ. Ντυράν με την αξία του και την κανονική ζωή του είχε καταφέρει να κάνει άφθονα λεφτά. Δεν είχε δε καμιά άλλη άδυναμία από τη μητέρα του. Την αγαπούσε, τη σεβόταν κι' έκτελούσε κάθε επιθυμία της. Κι' εκείνη πάλι όνειρευόταν να του βρη μια καλή σύζυγο... Κι' όταν γνώρισε τη Μαργκώ ένθουσιασθηκε από την όμορφιά της και την καλωσύνη της και κάτι έσκυψε και ψιθύρισε στ' αυτί του κ. Ντυράν. Κι' ο προϊστάμενος της Μαργκώ χαμογέλασε ευχαριστημένος. "Ωστόσο η νέα κατάλαβε ότι μιλούσαν γι' αυτήν και κοκκίνισε από τη στενοχώρια της.

Μά έπειτ' από λίγες μέρες, η άνησυχίας της μεγάλωσαν όταν άκουσε τον κ. Ντυράν να της λέη ότι ήθελε να γνωρίσει τους γονείς της.

Κ' η Μαργκώ τους είχε καλέσει να περάσουν στο σπίτι της το βράδυ της Πρωτοχρονιάς μαζί με τους πιο έκλεκτους φίλους τους.

"Ωστόσο αυτή η είδησις έπεσε σαν βόμβα στην οικογένεια της Μαργκώ. "Όλοι άναστατώθηκαν. "Από την αγα-

θή μαγειρίσαα ως τον εργατικό πατέρα της. "Όλοι σκεφόντουσαν ότι έπρεπε να περιποιηθούν εξαίρετικά τους καλεσμένους τους και ιδιαίτερώς τον κ. Ντυράν που ήταν προϊστάμενος της Μαργκώ.

Κ' είκοσι μέρες πριν άρχισαν αιματηρές οικονομίες και πολύωρες συζητήσεις για τα φαγητά και το σερβίρισμα τους.

"Εντούτοις, χάρις στη μητέρα της Μαργκώ, αυτή την δια και την μαγειρίσά τους, την καλή Ζερμαίν, όλα ήταν εν τάξει. "Εγιναν ένα σωρό όμορφα γλυκά, αγοράστηκαν κρασιά ύπεροχα σε τιμή ευκαιρίας και το σπίτι στολίστηκε σαν μέγαρο.

Η Μαργκώ ήταν ένθουσιασμένη και καταχαρούμενη. Την ημέρα του γεύματος, η Μαργκώ κι' η μητέρα της θριασκόντουσαν στην κουζίνα. Είχαν τόσα πράγματα άκόρη να έτοιμάσουν. "Επρεπε από το τραπέζι να μη λείπει ποτε. "Ούτε οι έκλεκτοι μεζέδες, ούτε η λιχουδιά. Κ' η Ζερμαίν άνακάτευε τις κατασρόλες της, έκινεϊτο διαρκώς μέσα στην κουζίνα κι' έκανε αληθινά θαύματα.

"Αργά τ' άπόγευμα, τέλος, η Μαργκώ πήγε να κάνει την τουαλέττα της και να ντυθί με το πιο όμορφο φόρεμά της. "Επειτα την άκολουθησε η μητέρα της, άφου είδε ότι ποτε πειά δεν είχε ξεχαστή. Κ' η Ζερμαίν κάθισε σε μια γωνιά, σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος κι' άρχισε να αποθαυμάζει όλ' αυτά τα έργα της. Το μόνο που την άποχολούσε τώρα ήταν το σερβίρισμα. "Ωστόσο, η Ζερμαίν που είχε κάνει μαγειρίσαα και σε μεγάλα σπία, ήξερε να τα καταφέρει. Πρώτα-πρώτα θα φορούσε την καλύτερη ποδιά της, θα έβαζε ένα... διάδημα στα μαλλιά της, θα περιποιόταν τα χέρια της και θα γινόταν μια περίφημη καμαριέρα. Κ' η Ζερμαίν, μά την αλήθεια, ήταν όμορφη. Μόνο που κι' αυτή είχε τα θάσνά της. "Ο άνδρας της ήταν ένας μπεκρήσι άμαξάς που τι θυμόταν άμα σώνονταν τα λεφτά του. Μια βδομάδα τώρα είχε να πατήσει στο σπίτι κι' η Ζερμαίν σκεφτόταν μ' εύρησιστη ότι θα τον είχαν κλείσει σε κενά μπουντρούμι της άσττυνομίας.

Μά τώρα δεν είχε καιρό για τέτοιες σκέψεις. Η ώρα περνούσε κι' οι καλεσμένοι είχαν άρχισει να φθάνουν. "Ακουγε τα γέλια τους, τις φωνές τους και τις κουβέντες τους. Η Ζερμαίν πρότισε λοιπόν να ντυθί και να γίνη άνθρωπιστη. "Υστερα με το πρώτο χτύπημα του κουδουνιού, όπας είχε συνειννοήσει με την κυρία της, άρχισε ν' ανεβαίνει από την κουζίνα όλους αυτούς τους όμορφους μεζέδες και να τους σεβίρει.

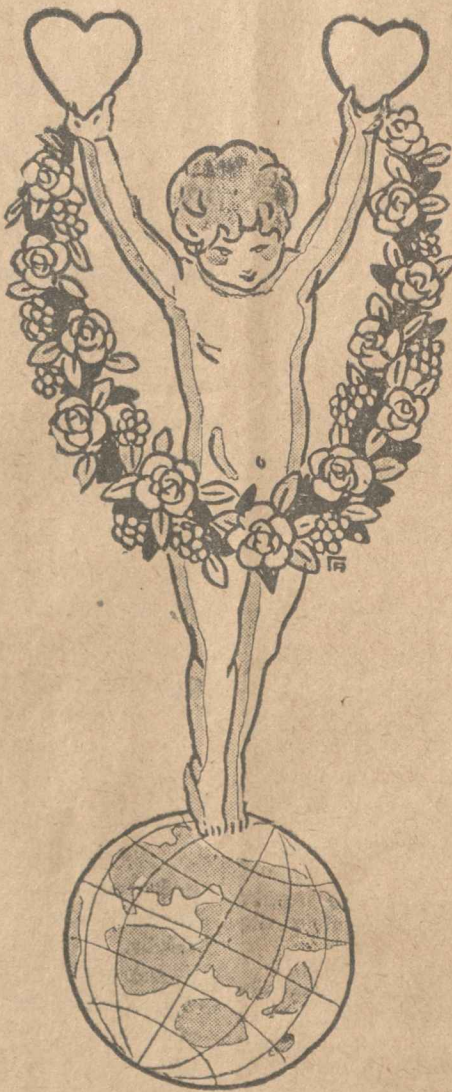
Μέσα στην τραπεζαρία όλοι άγνιστοβολούσαν από τη χαρά. Η Μαργκώ, η μητέρα της, ο κ. Ντυράν, η μητέρα του κι' όλοι οι καλεσμένοι. "Ο κ. Ντυράν μάλιστα φαινόταν λίγο συγκινημένος πού είχε βρεθί στ' ένα τόσο θερμό φιλικό περιβάλλον και κάθε τόσο κύτταζε την Μαργκώ, έτοιμος να της πη κάτι. Η μητέρα του πάλι έδειχνε μια μεγάλη οικειότητα στη μητέρα της Μαργκώ και κάθε τόσο έλεγε ένα σωρό καλά λόγια για την όμορφη νέα.

— Πρέπει να εισάστε ευτυχισμένη, της έλεγε, που έχετε έναν άγγελο στο σπίτι σας.

Κ' η Μαργκώ πνίγονταν από τη χαρά της κι' από υπερηφάνεια. "Όσο για τη μητέρα της, στην καρδιά της άρριζε να τρέμει μια έλπίδα που δεν τολμούσε κι' η ίδια να την πιστέψη.

Κ' η ώρα περνούσε κι' ο καινούργιος χρόνος πλησίαζε νάρθη.

Τώρα οι καλεσμένοι των Μπουσσόν είχαν έρθει για καλά στο κέφι. Η Ζερ-

214 ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΠΑΛΙΑ ΡΩΜΑΝΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

(Του Γεωργίου Σαλκώστα)

Χαρά της πρώτης μου ζωής, φεγγάρι αγαπημένο,
Σύ δεν πονείς, έχω πονώ
Γιατί ψηλά στον ουρανό
Κρεμιέσαι λυπημένο;

Έσύ που χρύσανες τη γη κι' εμάγευες το κύμα,
Γιατί μου ρίχνεις φως πικρό,
Σάν να φώτας ένα νεκρό
Πού κοιτάει στο μνήμα;

Φεγγάρι! στο βασίλειό σου μη κατοικοῦν άγγελοι,
Κι' ο άγγελός μου κατοικεί;
Με φίλημα πικρό απ' εκεί
Την λάμψιν σου μου στέλλει;

Ψυχή! με αφήνεις έρημο, ψυχή λαχταρισμένη,
Δέτε πώς κλέγω, πώς πονώ,
Άγγελοι που στον ουρανό
Την πάτε δειλιασμένη!

Κρατήστε άγγελοι τα φτερά, κι' αυτή να σταματήσει
Στις όμορφιές των λουλουδιών,
Και στα παιχνίδια των παιδιών
Τα μάτια να γυρίση.

"Οχι, παιχνίδια να μη δώ στον κόσμο κάτω,
Μήτε λουλούδια δροσερά!
Ν' άκούση μόνον θλιβερά
Τραγούδια του θανάτου.

Η ΑΝΑΧΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ

(Του ίδιου)

Ευπνώ και μούπαν έφυγεν η κόρη π' αγαπούσα,
Και κατεβαίω στο γιαλό,
Την θάλασσα παρακαλώ
Την πικροκυματούσα.

— Ένώ τα πρωτοδέχθηκα τ' άφράτα της τα κάλλη,
Μούπε ένα κύμα, και γι' αυτό
Με πόθο και με γογγυτό
Φιλώ το περιγιάλι.

— Τα μάτια της, έρώτησα, μην ήταν δακρυσμένα;
— Έν' άλλο κύμα μου μίλει:
— Σάν το χαρούμενο πουλι
Έπήγαινε στα ξένα.

Το τρίτο κύμα έρώτησα: έμε γιατί ν' αφήση
Νά κλαίγαι και να λαχταρώ;
Περνάει το κύμα το σκληρό
Χωρίς να μου μιλήση.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

(Του ίδιου)

Μια θοσκοπούλα αγαπήσα, μια ζηλεμένη κόρη,
Και την αγαπήσα πολύ —
Ήμουν αλάλητο πουλι,
Δέκα χρονών άγόρι.

Μια μέρα που καθόμασταν στα χόρτα τ' άνθισμένα
— Μάρω, ένα λόγο θα σου πώ,
Μάρω, της είπα στ' αγαπώ,
Τολλαίνομαι για σένα.

Από τη μέση μ' άρπαξε, με φίλησε στο στόμα
Και μούπε: — Για άναστεναγμούς,
Για της αγάπης τους καύμούς,
Είσαι μικρός ακόμα.

Μεγαλώσα και την ζητώ... άλλον ζητά η καρδιά της
Και με ξεχνάει τ' όρφανό...
Ένώ όμως δεν το λησμονώ,
Ποτέ το φίλημά της.

ΑΝΤΡΕ ΛΑΡΜΕ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΙΜΩΝ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ο Τιμών, ο περίφημος μισάνθρωπος και πρό πάντων μισογύνης των αρχαίων Άθηνών, είδε κάποτε μια γυναίκα κρεμασμένη επάνω σε μια σικιά.

— Τι ευτυχία! φώναξε μόλις τις αντίκρυσε. "Ας δώσουν οι θεοί να κάνουν όλα τα δένδρα τέτοιους καρπούς.

*Η υπό των άνεγκαστών μας άποστελλομένη συνεργασία και μη νοθευομένη υπό δικαίωματος κρίσεως έκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δέν λαμβάνεται υπ' όθιν

Τό φύλλο του «Μπουκέτου» τιμάται παντού δραχμάς 4. *Η αύθαίρετος υπερέτιμησης του παρά των Ύποπρακτορείων άπαγορεύεται.

Πολλοί άναγνώσται των έπαρχιών μας ρωτούν πώς θα μπόρουν να άποκτήσουν τά βιβλία των μηνιαίων εκδόσεων του «Μπουκέτου», τά όποία δέν έπρόλαβαν να προμηθευθούν. Τους άπαντώνμεν ότι άρκεί να μας στείλουν 8 δραχμάς εις γραμματόσημα δι' έκαστον βιβλίον και να τους τά στείλωμεν ταχυδρομικώς ή να δώσουν παραγγελίαν εις τό Ύποπρακτορείον των έφημερίδων «Σπίρος Τσαγγάρης» του τόπου των και έτσι θα τό άποκτήσουν άσφαλώς.

ΤΣΙΓΓΑΝΑ, Λάρισα.— Σας εύχαριστούμεν θερμώς για τά καλά σας λόγια. Τά ποιήματά σας όχι καλά, δυστυχώς. Νά τό ένα από αυτά:

ΜΑΤΙΑ ΠΛΑΝΑ

Τί μάτια είναι αυτά που έχεις,
κυτάζουν θεία άπαλά.
Όλόκληρο τό είναι μου κατεχεις,
σ' ακολουθώ παντού τυφλά.
Σάν με κυτäs γλυκό μου παλικάρι,
ξεχνώ τις λύπες τους καύμους,
άπό τά δυό σου μάτια τό όμορφο ζευγάρι
μαντεύω της καρδιάς σου τους έρωτικούς παλμούς.
Και άν τυχόν τά δυό σου μάτια
οί δυό σου αυτοί αύγερινοί
άλλη καρδιά ραγίσουν σε κομάτια,
και θα την κάνουν να πονή,
και σε πλανέψη αυτή ή άλλη
άν είνε ωραία και έχει κάλη
και τά γλυκά σου μάτια παύσουν να με κυτούν,
στό λέω όλα, τά άγαθά για μένα θα χαθούν.

Διαβάστε "Ελληνας ποιητής και ποιητριάς. "Ετσι θα μπόρεσετε άσφαλώς να γράψετε άργότερα καλύτερα πράγματα.

Ι. ΞΥΝΟΓΛΑΝΝ, Αίγυπτον.— Μας γράφετε στην έπιστολήν σας:

«Άγαπητο μοι μπουκέτο

*Από καρπό έχω άποφασίσει να βγάνω ποιήματα με καλά άποτελέσματα αλλά δέν είχα άποφασίσει να δημοσιεύσω κανένα έργο μου σε κανένα περιοδικό. Τώρα λαμβάνω την τιμήν να σου στείλω ένα μικρό ποίμα μου προς δημοσίευσιν με την έλπίδα να τό ιδώ γραμμένο εις τό άγαπητό μπουκέτο μου τό όποιον είμαι φανατικός άναγνώστης».

Δυστυχώς τό ποιήμα σας δέν είνε καλό. Πρέπει να διαβάσετε πολύ και ποιήσιν και διτδήποτε άλλο, γιατί είσθε γενικώς καθυστερημένος. Αύτη είνε ή ελίκρη νής μας γνώμη και πρέπει να την λάβετε σοβαρώς υπ' όθιν.

ΑΝΔΡ. ΑΝΔΡΩΝΟΝ.— Και τά δικά σας δίστιχα δέν είνε καθολω καλά. Ίδού:

«Κριφή πλιγή αδύνατον
να λάβη σωτηρία για τί σε
αύτην την συμφορά ήσουν

εσύ ή έτις».

Και σās λέμε και σās : Διαβάστε, διαβάστε. *Αν δέν μπόρεση να δέν μπορεί να γράφή καλούς στίχους. Τά περί άμορφώτων και άγροφών ποιητών λεγόμενα είνε άέρας φρέσκος.

Π. Ν. Κ., Παγκράτι.— Γράφετε στην έπιστολή σας:

«Σας άποστέλω τό εις την έτέραν κόλλαν σημειώμα ποίημα και σās παρακαλώ εάν τό θρίσκειται δημοσιεύσει τό Δημοσιεύεται».

*Αλλά τό ποιήμα σας δέν είνε καλό, δυστυχώς. Πρόκειται περί καί άνεπιτυχούς προσπάθειας. Ίδού:

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Μακρύνω στα ξένα μονάχος έπερπάτιστα
Για σένα ξενιτεύθηκα πού τόσο σε αγάπησα.
Όκεανούς έπέρασα χωρίς κανέν άντάμα
Μονάχα στο έξάμηνο πού μουστelines να γράμμα.

*Ήταν για με τό γράμμα μεγάλη συντροφιά.
Μού ήτανε ό σύντροφος μά και παρηγοριά
Την κάθε του άράδα εδιάβαζα με δάκρυ
Βουρκώναν τά ματάκια μου όπου ναυρώ την άκρη.

Ναι! για σένα όλα αυτά πού τόσο σε έλάτρευσα
Εύτυχισμένη να σε ιδώ αυτό πολύ έπάσχισα
Μικρή μικρούλα ήσουν. δέκα χρονών άκόμα
Και μέσα στη καρδούλα μου ήσουν ψυχή και σώμα.

Μά τώρα ποιά έγύρισα από τη ξενειτιά
Έτρεξα σε φίλησα σ' άγκάλιασα σφιχτά
Βλέπω να με φιλάς και άλλον να κυττάς
Βλέπω να με χαϊδεύς και άλλον να γυρεύς.

Φεβ! ότι κ' άν έκανα τά πάντα έγελάσθην
Ότι γυναίκα διάβολος αυτό δέν έφαντάσθην
Πάντα θα είσαι τέτοια σε τούτον τό ντουινδ
Πάντα θα μάς πλανεύς με ψεύτικα φιλιά.

Διαβάστε "Ελληνας ποιητής. Είνε τό μόνον πού μπόρουμε να στήσουμε επί του παρόντος.

ΣΤ. ΚΩΣΤΑΚΗΝ, Άγγελώνα (Λακωνίας).— Μας γράφετε στην έπιστολή σας:

«Η έλεις ήν έχει ή ποιήσεις προς έμέ, και ή όποια σύρει τό πνευμα μου εις τά ιδανικά της, μου δίδη τό όμα να σās θυμουμαι συνεχώς με τό να σās άποστέλλω τα ματα έκ των νεωτέρων εκδόσεων μου.

Διά τούτο άγαπητό μου Μπουκέτο σάς στέλλω και δευτερον κατά σειράν ποιήμα μου, και σās παρακαλώ τό κρίνετε και σείς καλό τό δημοσιεύετε».

Με λύπη μας όμως σās λέμε ότι τό ποιήμα σας δέν είνε επιτυχής. Ίδού αυτό:

ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ...

Μεσ' του θεάτρου την
τό ρόλο μου γυρίζω
και την αγάπη μου
προσφέροντας δακρύα...

Σε σε ποιά είς τό μέλλον
νόμιζα εύτυχία
και με στήριξη σε έρωτα
σε κάθε μ' εύκρια...

Μά σ' ψυχρά κι άσπληνη
την προσφορά μου άφαιρώ
και με υπόκληση δειλά
άπ τη σκηνή τραβήσω...

Εσύ πού με τό θέλημα
μούδινες καθ' έλπίδα
γκόρπιες τώρα γυρίζω
να νεκρή ακτιδά...

Προκειται δηλαδή περί...

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

(Συνέχεια από τη σελίδα 45)

στον κουρεα κι' έπειτα του πήραν καινούργια ρούχα και παπούτσια. Ό μικρός Γκαστόν ήταν καταγοητευμένος.

Ό Γκαστόν άκολούθησε τους κλέφτες του στη Νορμανδία, άνασαινοντας με όλη τη δύναμη των πνευμόνων του τον άέρα της έξοχης και τρώγοντας σάν δράκος.

Οί άτσιγγανοί δέν μπόρεσαν, ύστερ' άπ' αυτό τό ταξίδι, να κάνουν κατάθει στην Τράπεζα, γιατί τό παιδί τους στοίχιζε τά μαλλιά της κεφαλής τους.

Μά όλες ή εύτυχίες τελειώνουν σ' αυτό τον κόσμο. "Επει' άπό δυό μήνες, τό άμάξι των άτσιγγάνων έφτανε στο Παρίσι.

—Θά ξαναγυρίσης τώρα στους γονείς σου! είπαν εκείνοι στον Γκαστόν.

—Όχι. Θέλω να μείνω μαζί σας. Κοντά σας, τρώω πολύ και τρέχω όλη την ώρα έξω. Σας ίκετεύω, κρατήστε με!

—Αυτό τό παιδί μου συντρίθει την καρδιά, είπε ή Τζιλντα. Λίγο άκόμα και δέν θάχω τό κουράγιο τό τό χωριστώ. Άφού εσύ τό έκλεψες, πρόσθεσε στον σύζυγό της, ανάλαβε τό τώρα εσύ.

Παρ' όλες τις κραυγές και τά δακρύα του, ό άτσιγγανός πήρε τον μικρό Γκαστόν στην άγκαλιά του και τον άπόθεσε στο μέρος όπου τον είχε κλέψει. Κι' έφυγε τρέχοντας.

Έτσι, όταν έκείνο τό βράδυ ό κ. και ή κ. Ροντέ ξαναγύρισαν σπίτι τους, βρήκαν τον Γκαστόν παχύν, ήλιοψημένο, με καινούργια ρούχα και παπούτσια, γεμάτον ύγεια. Δυσκολεύτηκαν να τον άναγνωρίσουν... Ούτ' έμοιαζε πια με τό κιτρινάρικο και καχεκτικό παιδί πού είχαν χάσει.

ΣΑΡΑ ΝΤΟΛΛΕ-Υ.

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥΚΡΑΛΙΕΒΙΤΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 27)

μηχανικός, σās τη διηγήθηκα όπως την άκουσα από τους χωρικούς του μαυροβουνιώτικου χωριού, όπου πέρασα τον περσιό χειμώνα, άνοίγοντας ένα τούνελ για τό "Εξπρές-Όριάν. Δέν θέλω να κατηγορήσω τους "Ελληνες ήρωας σας, κύριε Λουκιάδη. Αυτοί κλεινόntonousan μέσα στη σκηνή τους στην παραφορά του θυμού τους, ούρλιαζαν από πόνο πάνω άπ' τους πεθαμένους φίλους των, έφερναν από τά πόδια τά πατώματα των σκοτωμένων έχθρών τους, μά, πιστέψτε με, λείπει από την Ίλιάδα του χαμόγελο του Άχιλλεύς...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΓΙΟΥΡΣΕΝΑΡ.

Η ΠΟΥΛΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 14)

"Όχι, δέν θα μπόρσω ποτέ να ξαναγυρίσω για ύπνο..."

Πλανιέται στους δρόμους στην τύχη... Νά πάλι ή Κουρ-φουρεντάνα, ή άσφαλτος είνε πάντα θερμή και λίγο μαλακή. Μελωδίες ταξιδεύουν στον άέρα, βγαίνοντας από κάποιο καφενείο, από κάποιο μπάρ, από κάποιο παράθυρο άνοιχτό...

Προπάντων να μη ξαναγυρίση σπίτι της. Νά μη ξαναγυρίση με πενήντα φενίγκες στην τσέπη της και μ' ένα συχαμερό μυστικό στην καρδιά της... "Ω! άν του είχε ζητήσει χρήματα... Βέβαια, ό κ. Μπέτορ θα την έπαιρνε για μία γυναίκα του δρόμου, μά αυτό θ' άξιζε περισσότερο από τά όργεοειδή...

Έξαρνα, διασταυρώνεται μ' έναν άνθρωπο με χτυπητή γραβάτα. Κρατάει μπαστούνι στο χέρι του. Θά είνε κάποιος παραγγελιοδόχος χωρίς άλλο. Την κυττάζει... και σε λίγο κάνει μεταβολή κι' άρχίζει να περπατά δίπλα της...

—Μού επιτρέπετε να σās συνοδεύσω; της λέει. Κάνει πολύ ζέστη άπόψε για να πάη κανείς να κοιμηθ... Θά δεχόητε να πάρετε κάτι μαζί μου, δεσποινίς...

Η Ρέλλυ νιώθει μία φωτιά να την καίη μέσα της. Νά μην ξαναγυρίση σπίτι της... δέν πρέπει να ξαναγυρίση... Σταματάει μπροστά σε μία βιτρίνα άπλετα φωτισμένη. Είνε έκτεθειμένα εκεί δυό μακρύτατα αυτοκίνητα με νίκελ πού λάμπουν... Έχουν τη μάρκα «Μινέρβα» και συμβολίζουν, νύχτα και μέρα, στα μάτια των διαβάτων, τις μεγάλες χαρές του πλούτου.

Η Ρέλλυ είνε συλλογισμένη.
—Μού χρειάζονται εκατό μάρκα! λέει με φωνή στριγγή στον άγνωστο.

Έκείνος την κυττάζει άπ' τό κεφάλι ως τά πόδια. «Πώς ξεγελάει καμμία φορά ή εμφάνισις» σκέφτεται.

Η ΟΚΤΑΒΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 38)

κλησία, δέν μπόρεσε να κρατηθί και τό διάβασε, παρ' όλη την άγιοτητα του μέρους, γιατί κάτι της έλεγε πως αυτό τό σημείωμα προερχόταν από τον Άσκάνιο. Και πραγματικά, έτσι ήταν. «Κυρία, της έγραφε, ή άπαιτήσίς σας ίκανοποιήθηκε. Σε λίγο θα με δήτε στην τρύπα του μανδρότοιχου».

Άμέσως ή καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά και δέν έβλεπε την ώρα να ξαναγυρίση σπίτι της. Μόλις βρέθηκε εκεί, έσπευσε να κατέθη στον κήπο, όπου ή εύτυχία την περίμενε... Μόλις κατέθηκε δέ, είδε τον Άσκάνιο στην τρύπα του μανδρότοιχου. Ήταν πάντα ωραίος μά τό πρόσωπό του ήταν άδυνατισμένο από τις άγρυπνίες και τις άυστηρές μελέτες στις όποιες τον είχε καταδικάσει. Λιποψυχώντας από πόθο, ή Όκταβία τον κύτταζε σιωπηλή, με τό κορμί γυρμένο μπροστά, έτοιμη να του δώση τό στόμα της, τον έαυτό της, την αγάπη της. Μά ό Άσκάνιο δέν έκανε ούτε μία κίνησι κι' άρχισε να της λέη:

—Μαντόννα, ή περηφάνειά σας μού προκάλεσε στην άρχή των μεγαλύτερων πόνο της ζωής μου. Όστόσο μπόρεσα να καταπνίξω τον πόνο μου και να φιερωθώ για την αγάπη σας στη μελέτη της σοφίας και των αιώνιων ζητημάτων. Ό μεγάλος σοφός Μαρσίλε καταδέχτηκε να με πάρη μαθητή του. Μελέτησα κοντά του τον Πλάτωνα, τον Σενέκα, τον Άριστοτέλη και τό Θωμά της Άκινάτης, αυτό τό πρότυπο κάθε άγιοτήτος. Η σαρκικές άπολαύσεις πού κυριαρχούσαν ως τότε, σε μένα, δέν ήσαν παρά ματαιότης κι' ότι μονάχα ή πνευματικές χαρές ενδιαφέρουν, τόσο για την σωτηρία μας όσο και για την κατανόησι των μυστηρίων της ζωής και του θανάτου. Έτσι κατάλαβα ότι ό Θεός σās είχε βάλει στο δρόμο μου, όχι για ν' άπομακρυνήτε από τά καθήκοντά σας, μά για να μού δείξετε τά δικά μου. "Ας είνε εύλογημένη αυτή ή ψυχρότης πού σας άπαγορεύει να ριχτήτε στην άγκαλιά μου και συγχωρήστε με για τό άνόητο φίλημα, με τό όποιο τόλμησα να μολύνω τά χείλη σας. Χαίρετε, κυρία. Δέν ήμουν στη ζωή σας παρ' μία σκιά πού πέρασε...

Άφού είπε αυτά τά λόγια, ό Άσκάνιο εξαφανίστηκε.

Η Όκταβία ένοιωσε την καρδιά της να παύη να χτυπά. Ένας πέπλος θόλωσε τά μάτια της. Λίγες στιγμές άργότερα δυό κηπουροί πού περνούσαν από κεί τη βρήκαν έκπληκτική καταγής άναίσθητη και την μετέφεραν στο διςμερίσμά της, όπου συνήλθε έπειτα από αρκετή ώρα.

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΕΧΘΡΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 20)

—Ω, ναί! φώναξε ό νέος κοκκινίζοντας.
—Τότε έλα δώ παιδί μου! είπεν ό λοχαγός με φωνή ποή έτρεμε. Λόγω της ηλικίας μου, θα μπόρουν κι' έγω να είμαι πατέρας σου, δέν είν' έτσι...

Ό νέος, χωρίς να διστάση, ώρμησε προς τον λοχαγό. Και αισθάνθηκε να τον σφίγγη ό αξιωματικός με λαχτάρα στο στήθος του. Δυό χείλη πού έκαιγαν, τον έφίλησαν στα μέτωπο.

Όταν άποχωρίσθηκαν από την άγκαλιά είδε πως δέν είχαν δακρύσει μόνο τά δικά του μάτια. Και ό λοχαγός είχε τά μάτια του ύγρα.

—Α! όχι! φώναξε ό Σαμπέλλι, σκουπίζοντας άπότομα τά δακρύα του με τό χέρι του. Δέν χρειάζονται συγκινήσεις...

Και επρόσθεσε με φωνή ξερή:

—Έλάτε μαζί μου, άνθυπολογαέ.

Έβγῆκαν κι' οι δυό από τό άμπρί. Τό πυρρόβολο είχε τώρα σαπάει. Ό έχθρος, άνήσυχος, πυροβολώσε από διάφορα σημεία.

Οί στρατιώτες του λόχου ήσαν όλοι έτοιμοι με τη λαγχη προεταμένη, ακινημένοι πάνω από τά σάκκια με τό γόνα και περίμεναν έννευρισμένοι τη διαταγή ν' άρπάξουν ή έπιδε...

Α. ΜΠΑΝΤΙΝΙ.

—Πενήντα, της άπαντάει. Θά σοι δώσω πενήντα, μικρούλα μου...

Έχει όμορφο στόμα και μουστράκι α λ' άνγκλιά, Μάτια ύγρα, πολύ τρυφερά.

Η Ρέλλυ σχαίνεται τον έαπτό της... Τον βρίσκει βδελυρό!... Τί σατανική χαρά να εξευτελισθ' ως αυτό τό σημείο!... Κι' ενώ τά δόντια της χτυπάνε μεταξύ τους, το άπαντάει:

—Σύμφωνοι, πενήντα!... Πάμε!...

ΤΖΙΝΑ ΚΑΟΥΣ.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΜΠΕΛΛΑΝΖΕ, Η ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ Γ'

(Συνέχεια από τη σελίδα 21)

φέλειά της. Την ευχαρίστησε λοιπόν για το δώρο της κ' η Μαργαρίτα Μπελλαντζέ έφυγε από τα ανάκτορα.

Σε λίγο όμως ένα πολυτελές άμαξι στάθηκε μπρός στο σπίτι της κι' ένας έμπιστος άνθρωπος του Ναπολέοντος εξήγησε να την ιδεί.

— Ο Αυτοκράτωρ και Ύψιλος κύριός μου, της έδωσε, μου ανέθεσε να σας οδηγήσω στην θύλα σας...

Και πράγματι η Μαργαρίτα Μπελλαντζέ, από εκείνη την ημέρα, εγκατεστάθη σε μία μεγαλοπρεπή θύλα αφαντάστου πολυτελείας κι' έγινε η εύνοια του Αυτοκράτορος. Ύστερα με τον καιρό απέκτησε δικό της πύργο, δικό της πάρκο, υπέροχα άμαξια κι' άλογα και μυθικής αξίας κομμήματα.

Η Μαργαρίτα Μπελλαντζέ, η καλλιτέχνις του θεάτρου, είχε λησμονηθεί πια. Τώρα αυτή η γυναίκα ήταν το πιο λαμπρό «άστρο» της αριστοκρατίας, που κανόνιζε τη μόδα και που έδινε φαντασμαγορικές γιορτές στον παραμυθένιο πύργο της. Η Μαργαρίτα Μπελλαντζέ είχε γίνει μία «βασιλοπούλα» των παραμυθιών, για την οποία μιλούσε όλο το Παρίσι.

Αυτή όμως η ευτυχία της δεν άργησε να φθάσει ως τ' αυτιά της ώμορφης αυτοκράτειρας Ευγενίας, η οποία έλλωστε ήταν μία γυναίκα του κόσμου κι' εξαιρετικά καλή. Έκρινε φυσικά λογικό να αναφέρει στον άνδρα της ότι δεν έπρεπε να δίδει αφορμή στους πολιτικούς έχθρους του να τον κατηγορούν.

Αυτό έγινε αφορμή να ψυχρανθή ο Ναπολέων με την Μπελλαντζέ. Τώρα η «ώνειροπαρμένη» καλλιτέχνις έμενε πια κλειδωμένη στον πύργο της και σιγά-σιγά άρχισε να ξεχνιέται. Άλλωστε τώρα απασχολούσαν τον Αυτοκράτορα η σοβαρές ανάγκες του λαού του. Μία τρομακτική επιδημία χολέρας αποδεκάτιζε τους κατοίκους του Παρισιού. Η κοσμοπολίς είχε νεκρωθεί και κανείς δεν είχε διάθεσι να διασκεδάσει.

Και μία μέρα ένας αυλικός έπεσκέφθηκε την Μαργαρίτα Μπελλαντζέ στον ώμορφο πύργο της, στην Κομπιέννη, και της δήλωσε ότι δεν ήταν πια επιθυμητή η παρουσία της στο ανάκτορο του Σαιν-Κλου...

Η Μαργαρίτα Μπελλαντζέ απογοητευμένη, το 1870 έγκατέλειψε το Παρίσι και παντρεύτηκε έναν Άγγλο αξιωματικό. Έτσι έγινε μίσσες Κούλμπεκ. Μα και πάλι δεν μπόρεσε να γίνει ευτυχισμένη. Ο άνδρας της σκοτώθηκε και η Μπελλαντζέ χήρα και λησμονημένη απ' όλους τέλειωσε τις μέρες της σε μία έπαυλη της Τουραίν, χωρίς την συντροφιά κανενός φίλου.

ΜΩΡΙΣ ΝΙΠΟΝ

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΓΥΜΝΙΣΤΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 44)

διά του χτυπούσε ακόμη μισή ώρα!

Στο ίδιο νοσοκομείο μεταφέρθηκε κι' ένας «πολιτισμένος» που είχε δεχθεί μία σφαίρα στο μέρος της καρδιάς από έναν γκάγκστερ. Ο άνθρωπος αυτός ξεψύχησε σαν σπουργίτης. Ούτε μία διαμαρτυρία, ούτε μία αντίσταση. Θά έλεγε κανείς ότι ο θάνατος τον είχε θρή... μισοπεθαμένο!

Για να καταλάβετε τί καλό κάνει στον οργανισμό η φυσική ζωή κι' ο γυμνισμός, δεν έχετε παρά να προσέξετε τα παιδιά ενός υπαίθριου σχολείου γυμνιστών, που ζουν όλη την ημέρα στον ήλιο και στον αέρα, όπως τα γέννησε η μητέρα τους, και τα παιδιά των πόλεων. Είναι η ημέρα με την νύχτα. Είναι οι πραγματικοί απόγονοι του Άδαμ και η... σκιά τους.

Έχει παρατηρηθεί επίσης ότι οι γυμνιστάι ζουν περισσότερα χρόνια από τους άλλους ανθρώπους, γιατί ανανεώνουν τα κύτταρα του οργανισμού τους με την ήλιοθεραπεία και την παραμονή στον καθαρό αέρα. Πολλοί μάλιστα υποστηρίζουν ότι οι γυμνιστάι δεν γηράσκουν εύκολα κι' ότι παρατείνουν τη ζωή τους τριάντα χρόνια περισσότερο από τους άλλους ανθρώπους.

Αν θέλετε λοιπόν να είσαστε υγιείς, δυνατοί, γεμάτοι κέφι και ζωή, δεν έχετε παρά να τους μιμηθείτε: γδυθείτε.

Αυτό όμως πρέπει να γίνεται σιγά-σιγά, ώστε το σώμα σας να συνηθίσει στις καιρικές μεταβολές. Έτσι θα φτάσει μία μέρα που θα κάνετε τον περίπατό σας μ' ένα λεπτό μαγιό και θα ζεστάνεστε τόσο πολύ σαν να φοράτε μία βαριά γούνια Έσκιμού! Όσο για την υγεία σας; Αυτή θα απέλπιση τους γιατρούς, γιατί δεν θα μπορούν να σας γράψουν μία συνταγή ούτε για το συνάχι! ΤΟΜΑΣ ΟΥΕΛΙΝΦΟΡ.

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 13)

νάμεις του είχαν εξαντληθεί. Το φοβερό κρύο, η δυνατή χιή, η μαγιά του ανέμου τον είχαν τσακίσει. Τον μέτερο λοιπόν μισοπεθαμένο στο νοσοκομείο, ενώ όλοι οι στασιάζοντες της Αμερικής, σκόρπιζαν στην ύδρυση του πληκτικό του άθλο. Ο Χάρρυ Μπάρνς ήταν πια ένας ρωσ. Όταν δέ μετά ένα μήνα κατώρθωσε ν' ανοίξει τα τια του και ν' αντιληφθή που βρίσκεται, είδε πάνω από προσκέφαλό του την ώμορφη Κάθριν να κλαίει από χαρά της και πιο πέρα τον πατέρα της που του χαμογέλασε με υπερηφάνεια.

Ε, δεν ήταν και λίγο να κάνει κανείς γαμπρό του άνθρωπο για τον οποίο μιλούσε όλη η Αμερική!

Ο Χάρρυ Μπάρνς πράγματι παντρεύτηκε την Κάθριν Μόριλαν. Όσο για τον δειλό αεροπόρο που είχε έγκλημα λείπει την θέσι του, η θύελλα τότε είχε παρασύρει μακριά και τον είχε τσακίσει πάνω στα βραχώδη βουνά του Τασεστον.

Άλλο δραματικό επεισόδιο είναι επίσης και το ακόλουθο.

Από το αεροδρόμιο της Βοστώνης στις 20 Οκτωβρίου 1925 κι' ακριβώς στις 11 ή ώρα, απειλείθη ο Έγκντάρ Σάγια να μεταφέρει στην Νέα Όρλεάνη, τον θαυόπλουτο Τσαλς Ρίξον, ο οποίος πήγαινε εκεί για κάτι σοβαρές δουλειές του. Λίγες ώρες όμως μετά την απογείωσι, ο ένας από το αεροπλάνου έπαψε να λειτουργεί κανονικά και συρρίνωσ' ένα σμήνος από άγρια πουλιά έπεσε πάνω στις φτερές του. Οι έλικες, φυσικά, του αεροπλάνου, γέμισαν πουπούλα, κόλλησαν κι' ήταν αδύνατο πια να κινηθεί.

Έπρεπε λοιπόν να εγκαταλειφθή το αεροπλάνο. Ο πιλότος πήρε τότε τον Τσαλς Ρίξον στα δυνατά του χέρια και πηδήξε στο κενό. Αυτή τη φορά το αλεξίπτωτο όμως άνοιξε κι' οι δύο τους κατώρθωσαν να φθάσουν δίχως να πθουν τίποτα στο έδαφος. Το τραγικό τώρα είναι ότι μέχρι τότε να φθάσουν στην πλησιέστερη πολιτεία, η είδηση της καταστροφής του αεροπλάνου είχε φτάσει στην Νέα Όρλεάνη.

Και είχε δημιουργήσει αληθινό πανικό στο χρηματιστήριο, στο οποίο ο Τσαλς Ρίξον ήταν από τους κυριώτερους μετόχους. Το αποτέλεσμα δέ ήταν να καταστραφούν δεκάδες άνθρωποι και να σκορπισθή κι' η κολοσισία περιουσία του Ρίξον. Καταλαβαίνετε τώρα την τραγική άτακτη αυτού του ανθρώπου, ο οποίος θρέθηκε στο δρόμο εξορμήσε του μοιραίου ταξιδιού του.

Ωστόσο τα αλεξίπτωτα, πολλές φορές, γλυτώνουν τους αεροπόρους από τα τραγικά δυστυχήματα. Υπάρχουν μάλιστα κι' άνθρωποι που έννοούν να καταρρίψουν κι' αυτό το ρεκόρ. Έτσι, ένας Γάλλος, έδω και λίγον καιρό, πήδηξε στο κενό από ύψος έφτα χιλιάδων μέτρων. Ένας Γερμανός όμως το κατέρριψε αυτή την επίδοσι, πηδώντας από ύψος 8.200 μέτρων και ασφαλώς θα βρεθεί ένας άλλος τολμηρός αεροπόρος για να καταρρίψι κι' αυτό το ρεκόρ.

Όσο για τα δυστυχήματα, αυτά συνήθως οφείλονται στην τύχη και καμιά φορά κι' από ένα κακόν ύποπτον σμύδ, έτσι ακριβώς όπως συμβαίνει και με τα δυστυχήματα των πόλεων.

ΤΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΤΕ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

της γεύσεώς του. Ο έρωτας δεν είναι γι' αυτόν, παρά το συμπλήρωμα της γαστρονομικής χαράς κι' απολαύσεώς της. Μία γυναίκα που να ξέρη να μαγειρεύη καλά, μπορεί να διαθέσι το πνεύμα του σύμφωνα με την θέλησί της.

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Ο φιλάργυρος έχει για μόνη του τέρψη την οικονομική και διαφύλαξι των αγαθών του. Φιλάργυρος εγεννήθηκε το φιλάργυρος θ' απομείνη σ' όλη του τη ζωή. Κάποτε, ένας λώδς απρόοπτα, τον συνεπαίρνει ο έρωας. Συνέχεται όμως προτού να παρασυρθή και γίνεται κύριος εαυτού ή καλλιούρα δούλος του αρχικού του πάθους. Η γυναίκα που θα τον παντρευθή, θα ζήσει στο πλευρό του δυστυχισμένη, ώσπου ο θάνατος θα πάρη αυτόν ή εκείνη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο θυμώδης, ο ζηλόφθονος, ο ελκυστικός ή εργατικός κ.τ.λ.

Έχετε ωραία και λευκά δόντια...
...Αλλά προσέξτε ενόσω δεν είναι άργα...!

Μεταχειρίζεστε μίαν οϊανδήποτε δοντοκρέμα. Βλέπετε ότι τα δόντια σας πραγματικά σπρίζουν θαυμάσια και μένετε ενθουσιασμένοι.

Αλλά προσέξτε... η λευκότης αυτή δεν προέρχεται, ίσως από έπιστημονική διάλυσιν των περιττών ουσιών, αλλά είναι αποτέλεσμα τριβής. Τότε σταματήστε ενόσω δεν είναι άργα. Η μόνη δοντοκρέμα που δεν σπρίζει μόνον διά της τριβής είναι η

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΛΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ - ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΣΠΥΡΟΥ & ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ-ΖΕΑΣ 98-ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΑΛΜΑ

ΡΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΠΟΝΟΙ ΤΟ ΡΕΚΟΡ

Εκτός από τον ρευματικών πόνο, σας πονούν και οι κλειδώσεις. Πόσον ο πόνος είναι επίμονος! Βεβαίαν θεραπείαν θα εύρητε με το Σλόανς Λίνιμεντ. Επιδέσαστε μικράν ποσότητα επί των ασθενών σημείων και θα αισθανθήτε άμέσως ευχάριστον θερμότητα και νέον θερμόν αίμα να κυκλοφορή και παρασύρη τους πόνους.

Το Σλόανς χρησιμοποιούν 13 εκατομμύρια οικογενειών εις όλον τον κόσμον.

Μπορεί να βασισθή κανείς επί του Σλόανς ως του μοναδικού εξωτερικού φαρμάκου εναντίον ρευματισμών, κρυολογήματος, πόνου της μέσης, ισχυαλγίας, έξαρθρώσεων, κοπώσεως και εν γένει παντός μυϊκού πόνου.

ΤΟ ΣΛΟΑΝΣ ΣΚΟΤΩΝΕΙ ΤΟΝ ΠΟΝΟ

Επειδή το Σλόανς δεν περιέχει άβραη' ουσιαστικά είναι 100% φάρμακον. Είναι ούτω πλέον αποτελεσματικόν. Εξομωρεί δια τον πόνον μόνον του, δεν χρειάζεται τρίψιμον. Πικρά ποσότης αρκεί δια μεγάλην επίφασιν. Είναι ούτω οικονομικώτατον. Εν τ' όψει θέλει καταφανή ότι είναι οικονομικώτατον, αποτελεσματικώτατον και πρακτικόν.

ΣΛΟΑΝΣ LINIMENT

ΜΗΝΥΤΩΡ

Τα φορέματά σας μόνον αν τα βάψετε με ΔΒΤΙ δεν θα ξεβάφουν ποτέ.

ΚΑΙ
ΖΑΧΑΡΟ-
ΠΛΑΣΤΙΚΗ

ΟΙΚΙΑΚΗ
ΜΑΓΕΡΙΚΗ

Μαθήματα δια Κυρίας και Δεσποινίδας που θέλουν να πλουτίσουν τās γνώσεις των με όλιγα μόνον μαθήματα.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ

Όδός Σίνα Βησαρίωνος 8

Τηλ. 31.339

Υφάσματα πλεκτά διά ΤΑΓΙΕΡ Ζέρσεϋ ΑΓΚΟΡΑ και ΜΠΑΡΟΛΕ σε ΜΟΔΕΡΝΟΥΣ χρωματισμούς. ΤΑΓΙΕΡ τὰ ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡΝΑ, έτοιμα και επί παραγγελία, ως και ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΠΛΕΚΤΑ—ΚΑΖΕΣ κλπ.

Κολοκοτρώνη 45

ΤΟ ΡΕΚΟΡ

Είς συλλογήν και φθηνά εις τα είδη επιπλώσεως, έχει έφετος

ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Π. Φωκίωνος

(Παο. Έργον 34)

ΣΠΥΡΟΣ ΜΠΑΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑ-

ΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE &

HALPHEN

Χειρουργός - Οδον-

τινολογολόγος

Εμμ. Μπενάκη—Μαυ-

ροκορδάτου 6. Μέγα-

ρον Μαλάμου ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ. 29-562

ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΖΩΡΖ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ

ΚΡΕΜΕΣ :

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΚΑΛΟ ΔΕΡΜΑ

Διά να διατηρήσει το καλό δέρμα έχει ανάγκη πριν κατακλιθῇ νὰ τὸ καθαρίσῃ μὲ κρέμα νυκτὸς ΣΚΙΝ ΦΟΥΝΤ ΖΩΡΖ ἢ ΚΟΛΜΙ ΚΡΗΜ. Αἱ κρέμας αὗται ἀντικαθιστοῦν τὸ σποῦνι τὸ ὅποιον μάλ-
λον στεγνώνει καὶ συστέλλει τοὺς πόρους καὶ ἐὰν ἐπισυμβῇ μὴ ἀσθένεια καὶ ἀδυναμία τὸ πρόσωπον,
τὸ στεγνὸν δὲρμα ἀμέσως θὰ ρυτίδωσῃ, πράγμα πού θ' ἀπεφεύγετο ἐὰν τὸ δὲρμα ἐκαθαρίζετο ἀντὶ σά-
πωνος μὲ μίαν ἐκ τῶν ἀνω κρεμῶν.
Γι' αὐτὸ στὴν Ἀμερικὴ δὲν θεωροῦν τὸ καθαρίσμα τοῦ δερματός διὰ κρέμας ὡς πολυτέλειαν, ἀλλ'
ὡς ἀπαραίτητον στοιχείον ὑγιεινῆς.

VANISHING CREAM GEORGE

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΣΤΕΙΓΝΟ ΡΥΤΙΔΩΜΕΝΟ ΔΕΡΜΑ

Στὴν περίπτωσιν αὐτὴν χρειάζεται ἀπολύτως ἡ κρέμα νυκτὸς ΣΚΙΝ ΦΟΥΝΤ ΖΩΡΖ, χρησιμοπο-
εῖται δὲ διὰ καλῆς δυνατῆς ἐντριβῆς ἐπὶ 10 λεπτά, ὥστε νὰ υποβληθῇ τὴν εἰσώρῃσιν τῆς κρέμας
στὸ δὲρμα διὰ νὰ κυκλοφορήσῃ τὸ αἷμα κανονικῶς ὑπὸ τὸ δὲρμα.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΗ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΛΙΠΑΡΟ ΔΕΡΜΑ

Τὰ λιπαρά δερμάτα ἔχουν συνήθως σπυράκια, μπιμπίκια καὶ μεγάλους πόρους. Ἀπαραίτητον διὰ
τὰ τοιαῦτα δερμάτα εἶναι τὸ καθαρίσμα μὲ κρέμα νυκτὸς ΣΚΙΝ ΦΟΥΝΤ ΖΩΡΖ, κατόπιν ἡ χρῆσις
τῆς Λοσιὸν προσώπου ΣΚΙΝ ΤΟΝΙΚ, ἥτις ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ διαλύῃ τὰ λίπη, νὰ ἀπολυμαίνῃ,
ὥστε νὰ μὴ κολλᾷ τὸ ἐνα σπυρὶ μὲ τὸ ἄλλο καὶ ἀπλώνονται καὶ νὰ συστέλλῃ τοὺς πόρους. Ἐὰν δὲ
τὸ ὑπόδερμα ἔχει πολλὰ σπυρία, εἶναι ἀπαραίτητος καὶ νὰ συστέλλῃ τὰ μπιμπίκια ὑπὸ
τὸ δὲρμα καὶ κατόπιν νὰ γίνῃ ἀρκετὴ χρῆσις ΣΚΙΝ ΤΟΝΙΚ μὲ πάγο ἢ κρύες κομπρέσσες. Ἐὰν ἡ
περίπτωσις εἶναι ἐξαιρετικὴ, πρέπει τὸ τοιοῦτο νὰ γίνεταί ἐπὶ μερικὰς ἡμέρας συνεχῶς, πρὸ τῆς κα-
τὰ τὰ δερμάτα νὰ χρησιμοποιοῦται τοπικῶς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας τὸ ΣΚΙΝ ΤΟΝΙΚ ἔχει ἡ
κατοπὶν τὸ δὲρμα εἶναι λαβερὸν ἢ τὰ μπιμπίκια παρουσιάζονται περισσότερα. Σημειώσατε ὅμως, ὅτι τὸ
ΣΚΙΝ ΤΟΝΙΚ δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦται κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν θλαφιδίων, διότι συνήθως παρατηρεῖται
ὅτι τὰ περισσότερα δερμάτα ἀπὸ τὰς θλαφιδίαν καὶ ἀνω εἶναι στεγνά καὶ δι' αὐτὸ καλὸν εἶναι στὸ
σημεῖον τοῦτο ν' ἀφήντε μίαν ἐλαφρὰν ἐπάλειψιν ΣΚΙΝ ΦΟΥΝΤ κατὰ τὴν νύκτα.

ΠΟΥΔΡΑ GEORGE

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΦΥΛΑΣΣΕΤΕ ΤΟ ΔΕΡΜΑ

Διὰ τὴν προφύλαξιν τοῦ δερματός γενικῶς, μεταχειρίζομεθα τὴν κρέμαν ἡμέρας ΒΑΝΙΣΙΓΚ
ΚΡΗΜ ΖΩΡΖ, ἥτις σχηματίζει ἐπὶ τοῦ δερματός μίαν λεπτὴν μεμβράνην, ὥστε νὰ προφυλάσῃ ἀπὸ
τὸν ἄερα, τὸν ἥλιον, τὰς σκῆς καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα μακιγιάζ καὶ προσδίδει στὸ δὲρμα μὴ δει-
κνύσκειν, ἔως ὅτου ἀπορροφηθῇ τελείως, πασπαλίζετε ἐλαφρὰ τὴν πούδρα καὶ κατόπιν τὴν ἀπλώνετε
ἐλαφρὰ ἔως ὅτου ἀφομοιωθῇ μὲ τὸ δὲρμα, ὥστε νὰ φαίνεσθε σάν νὰ ἔχετε τὸ φυσικὸν σας χρῶμα
καὶ οὐκ ὑπερβαρύνετε. Μὲ τὴν ΒΑΝΙΣΙΓΚ, ἡ πούδρα ἀπλώνεται τόσο καλὰ, ὥστε νὰ μὴ ἀφήνῃ
πλάκες καὶ σχισμάτα, ὅπως συμβαίνει ὅταν τὸ πούδραρισμα γίνεταί χωρὶς σύστημα.

ΠΟΥΔΡΑ

10 Διαφορετικὰ χρώματα πού δὲν προέρχονται ἀπὸ χημικὰς οὐσίες, ἀλλὰ ἀπὸ φυσικὰς.
Χρησιμοποιῶσαι ἀφοῦ τὴν πούδρα GEORGE, θ' ἀποκτήσετε ἕνα μοναδικὸν χρῶμα,
χωρὶς νὰ φαίνεσθε πούδραριμέναι.
Λευκὸ, Νατουρέλ, Ρασέλ Ι, Ρασέλ ΙΙ, "Οκρ, "Οκρ-ροζ, ρόζ, μπρέν, ὀρνάν, διὰ τὸ θράδυ.
"Ο τελευταῖος χρωματισμὸς χρησιμοποιεῖται διὰ τὰς θραδυνας ἐξόδους ἐπάνω ἀπὸ τὴν συνήθη σας
πούδρα καὶ θὰ δώσῃ στὸ πρόσωπό σας μὴ ἀνεπιδέξιν κέρνιν ὁμι.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΩΝ ΖΩΡΖ
ΤΑ ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ ΖΩΡΖ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ & ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 5 - ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 20-918 - ΑΘΗΝΑΙ

SKIN FOOD GEORGE

SKIN TONIC GEORGE

ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΩΝ GEORGE

Ἡ ἐκπληκτικὴ ἀνακάλυψις
ἐνὸς ἱατροῦ
Ἐπαναδίδει
τὴν νεότητά
σὲ μιά ἐπιδερμίδα
μαραμένη καὶ ρυτιδωμένη

Μία ἱατρικὴ ἐφημερίς τῆς
Βιέννης ἀναγγέλλει τὸν τελευ-
ταῖον θρασυθὸν τῆς ἐπιστήμης
πὺ θὰ ἐκπλήξῃ τὸν κόσμον.
"Ὅχι μόνον εἶρε τὴν ἀφορμὴν
τῶν ρυτίδων, ἀλλὰ ἐπίσης τὸ
μέσον νὰ τὶς ἀφαιροῦν. Μητέ-
ρες ἀκόμη καὶ γιγαγίδες
δύναται τῶρα νὰ ξαναῦρουν
τὸ φρέσκο καὶ καθαρὸ χρῶμα
τῆς νεότητός των. Γυναῖκες 50
χρονῶν καὶ πλέον μποροῦν
νὰ ξαναῦρουν τὴν θελουτὴ
ἐπιδερμίδα καὶ χωρὶς ρυτίδες
τῆς νεότητός των.
Αἱ ρυτίδες προέρχονται διό-
τι ἐνὸς γηράσκοντος ἡ ἐπιδερ-
μὶς χάνει μερικὰ ζωτικὰ καὶ
θρεπτικὰ συστατικά. Αὐτὰ τὰ
συστατικά τῶρα προέρχονται
ἀπὸ νεὰ ζῶα. "Ὅταν τὰ ἐπα-
ναδίδῃ τις εἰς τὴν ἀνθρώπινην
ἐπιδερμίδα τὴν καθιστοῦν ἐκ
νέου φρέσκην καὶ νέαν. Αὐτὰ
τὰ ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα
τῶν δοκιμῶν τῶν γενομένων
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βιέν-
νης ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κα-
θηγητοῦ Dr Stéjskal. Τὰ ἀ-
ποκλειστικὰ δικαιώματα ἐκμε-
ταλλεύσεως τῆς ἀποκαλύψεως
τοῦ ἐν λόγω καθηγητοῦ ἡγο-
ρήσαν παρὰ τῆς Tokalon

ἀντὶ μυθώδους ποσοῦ. Τὸ ἐκεί-
λισμα τῶν ζωντανῶν δερματι-
κῶν κυττάρων, ὀνομαζομένων
«Bio-cell» δὲν εὑρίσκεται παρὰ
ἐντὸς τῆς κρέμας Tokalon
(χρώματος ρόζ). Κατὰ τὰς
γενομένας δοκιμὰς εἰς Νοσοκο-
μεῖα ἐπὶ γυναικῶν 60 ἐτῶν, αἱ
ρυτίδες ἀφαιρέθησαν ἐντὸς 6
ἐβδομάδων (θλέπε τὴν σχετι-
κὴν ἔκθεσιν εἰς τὴν ἱατρικὴν
Ἐφημερίδα τῆς Βιέννης).
Μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμαν
Tokalon, τροφὴν διὰ τὴν ἐπι-
δερμίδα, χρώματος ρόζ, κάθε
θράδυ προτοῦ πλαγιασέτε.
Τρέφετε καὶ ξαναγεννᾷ τὴν
ἐπιδερμίδα σας κατὰ τὸν ὕπνον
σας. Αἱ ρυτίδες ἐξαφανίζονται
ταχέως. Ἐντὸς μερικῶν ἐβδο-
μάδων θὰ φαίνεσθε ἀρκετὰ
χρόνια νεώτερα. Τὴν ἡμέραν
μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα Το-
kalon χρώματος λευκοῦ μὴ
λιπαρὰ.) Διαλύει τὰ μαῦρα
στιγμάτα, ξανασφίγγει τοὺς
δισταλμένους πόρους, καθι-
στὰ λευκὴν, γλυκεῖαν καὶ θε-
λουτὴ τὴν πλέον σκοτεινὴν
ἐπιδερμίδα, ἐγγυώμεθα ἐπιτυ-
χὴ ἀποτελέσματα, ἀλλῶς τὰ
χρήματα ἐπιστρέφονται.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΚΟΣΜΕΤΙΚ ΤΗΣ ΜΕ ASPLÉ

Δυναμώνει καὶ μεγαλῶ-
νει τὰς βλεφαρίδας.
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ
καλὰ κομμωτήρια ἀντὶ
30 ὀρχ.

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος.
ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ
Χαλκοκονδύλη 11
Τηλ. 27-975

ΑΙ ΚΑΛΤΣΑΙ

«ELBEO»

ΕΙΝΕ ΘΑΥΜΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ, ΑΝ-
ΤΟΧΗΣ ΚΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΟΣ.
ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝ ΜΟ-
ΔΕΡΝΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ.
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑ-
ΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ
ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ.
ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΟΝΟΝ ΧΟΝΔΡΙ-
ΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ.
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑ,

Ἡ μωδερνα γυναῖκα διὰ τὴν ὑγείαν τῆς καὶ
διὰ τὴν σιλορέτταν τῆς πρέπει νὰ παραγγείλῃ
ἕνα Κορσέ ἢ μίαν Ζώνην καὶ τὸν Στήθοςδεσμόν τῆς
εἰς τὸ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

Σ ΤΑΔΙΟΥ 16 γ' (ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΙΝΟΥΟΥ «ΑΤΤΙΚΟΝ»

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ραπτομηχανὴ «Σίγγερ» πολυτελείας (κεντή-
ματος - ραπτικής) εἰς τιμὴν εὐκαιρίας. Πληροφορίαι: "Ο-
δὸς Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν ἀριθ. 5, τυπογραφεῖα «Μπου-
κέτου» (Πλατεῖα Κλαυθιάδης).

ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ
ΘΕΛΗΤΡΩΝ

Μία αντισηπτική 'Οδοντοκρέμα ή όποια αφαιρεί τās κηλίδας και άποδίδει στā δόντια τήν φυσικήν των λευ-
κότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

είς τήν όποιαν άπενεμήθη ύπό τής Χ Διεθνούς 'Εκθέσεως
Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον «έκτὸς συναγωνισμού».

Είς τήν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άπενεμήθη έπί-
σης ύπό τής αὐτῆς 'Εκθέσεως τὸ χρυσοῦν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ : ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

Διά νεωτάτης μεθόδου έ-
κτελείται ή ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ
Και δλαι σί βαφαί των
μαλλιών
Χαλκοκοινδύλη 11
Τηλ. 27-975

ΚΥΡΙΑ,

Θέλετε νά έξασφαλίσετε τελείαν έφαρμογήν,
ανάπαισιν συγχρόνως και έλευθερίαν στās κινή-
σεις σας και πρό παντός τήν πραγματικήν κλασι-
κήν γραμμήν τήν όποιαν διειρεύεται κάθε Κυ-
ρία;

Τά έπιτυγχάνετε άσφαλως δλα αὐτā έάν πα-
ραγγείλετε μιαν Ζώνην ή ένα Κορσέ και τόν
Στηθόδεσμόν σας στο

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ **Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ**
ΣΤΑΔΙΟΥ 15 (ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΚΙΝΗΦΟΥ 'ΑΤΤΙΚΟΝ)

Τā φορέματά σας μό-
νον άν τā δάψετε μέ-
δεν θā ξεδάψουν ποτέ

ARTI

Τā φορέματά σας βάφε-
τε μόνον μέ βαφάς **ARTI**

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ,

Μετά τήν καταπληκτικήν έπιτυχίαν του
όντος των έργαστηρίων μας **L' ECLAT**
κατόπιν μεγάλης μελέτης και πολλών χημικών
αναλύσεων είμεθα υπερήφανοι νά σας συ-
σώμεν τὸ νέον μας προϊόν **TRESVITE**
τὸ όποϊον έδόθει είς τήν κατανάλωσιν έπὶ
δύο φυαλλιδίων πρός εκτέλεσιν μιās περιμε-
τρίου μηχανήματος.

Τὸ **TRESVITE** έχει τήν ιδιότητα
προσδίδει στιλπνότητα στο μαλι, νά διατη-
φυσικὰς κλίσεις και χονδρές μπούλες και
πλέον νά θεραπεύη τήν ψαλίδα

LABORATOIRE L' ECLAT

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ:

ΤΗΛΕΦ. 9.357

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18

ΑΡ. ΤΗΛ. 26.369

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Καταστήματα περιφερείας 'Αθηνών— Πειραιώς πρός
εύκολίαν του κοινού:

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ όδὸς Σοφοκλέους 11 ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, όδὸς Πατησίων αριθ. 165.
ΚΥΨΕΛΗΣ, όδὸς Κυψέλης αριθ. 86.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θησέως αριθ. 110
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, όδὸς Εὐτυχίδου.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γ'ωνία Μαυρομυιάλη και Καλλιδορύμης
ΠΛΑΚΑΣ, όδὸς Καπνιστρέας αριθ. 37.
ΚΟΛΩΝΟΥ, όδ Συγγανίου πλησίον σταθ. ΣΠΑΙΙ—ΣΕΚ
ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ, όδ. Πειραιώς 79, πλησίον Λαχαναγορῆς
Βαθης όδὸς 'Αριστοτέλους 15α
ΠΛ. ΗΡΩΩΝ, όδὸς Καρσιώτης 31
ΑΧΑΡΝΩΝ, όδὸς 'Αχαρνών 114

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

'Οδὸς 'Ομήρου 16, παρά τήν 'Αγίαν Τριάδα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρῶς Στῶας αριθ. 55
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, όδὸς 'Αγ. Διονυσίου και Ψαλῶν
ΝΕΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ, 'Αντιοχείας 2.

ΑΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συναλλασσόμενοι μέ τὸ πλησιέστερον συνοικισκὸν παρῶν
μας άποφύγετε τὰ έξοδα και τήν άργοπορίαν τῆς μεταβίβα-
σεως τὸ κέντρον.

Η ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Ἡ ὁποία ἐκτελεῖται

μέ τὸ φάρμακον τῆς κ. Ἀσπλέ,
ταὶ τὰ μαλλιά φυσικά καὶ μακράς

κείας, μαλακά, ἐπίσης καὶ τὰ πολὺ κατσαρά τὰ ἀραιώνει
εἰς τὰ φυσικά ἀκόμη ἀποδίδει τὸν φυσικὸν ἔχρωματι
Ἔστω καὶ ἂν βάφωνται, δέν διακρίνονται ὅτι εἶναι βαμμένα.

Γεν. Ἀντ. Κομμωτήριον **ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ**

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ II - ΤΗΛ. 27-975

ΧΑΛΚΙΣ - ΟΔΟΣ ΒΥΡΩΝΟΣ 20

ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΝΕΟΝ COSMET ΤΗΣ Μ^{ΜΕ} ΑΣΠΛΕ

δυναμώνει, μεγαλώνει καὶ
καλοπίζει τὰς βλεφαρίδας.

Τὸ Νέον Κοσμετικ τῆς κ. Ἀσπλέ διαφέρει ὅλων τῶν
κοσμετικ διότι περιέχει HUILE DE RISIN
Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ κομμωτήρια ἀντὶ δραχμῶν 30 τὸ κτλ
προσέξατέ το εἶναι ἀπὸ μέταλλον ἀλουμινίου.

Γεν. Ἀντ. Κομμωτήριον **ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ**

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ II - ΤΗΛ. 27-975

ΧΑΛΚΙΣ - ΒΥΡΩΝΟΣ 20